

தமிழக வரலாறு (சங்க காலம் முதல் 1363 வரை)

நூலாசிரியர்

முனைவர் ச. நடராஜன்

உதவிப் பேராசிரியர், (த) வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
திருநெல்வேலி - தமிழ் நாடு.

வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
(தொலைநெறி தொடர்கல்வி இயக்கம்)
திருநெல்வேலி - தமிழ் நாடு.

டிசம்பர் 2023-

பொருளடக்கம்

வ.எ	இயல்	உள்ளடக்கம்	ப.எண்
1	முதல்	புவியியல் - தமிழ்நாட்டின் வரலாறு பற்றிய ஆய்வுக்கான ஆதாரங்கள் - தமிழ்நாட்டின் முன் & ஆரம்ப வரலாறு -பண்டைய தமிழ் நாகரிகம்.	1 - 14
2	இரண்டு	சங்க காலம் - சரித்திரம் - முற்கால் சோழர்கள் - கரிகாலன் - சேரர்கள் - செங்குட்டுவன் - பாண்டியர்கள் - நெடுஞ்செழியன் - அரசியல் - சமூகம் - பொருளாதாரம் - வெளிநாட்டு வர்த்தகம் - மதம் - இலக்கியம் - களப்பிரர் இடைநிலை - ஆட்சியின் தாக்கம்.	15 - 28
3	மூன்று	பல்லவர்கள் - தோற்றம் - ஆரம்பகால பல்லவர்கள் - பிற்கால பல்லவர்கள் - அரசியல் - சமூகம் மற்றும் பொருளாதாரம் நிபந்தனைகள் - இலக்கியம் மற்றும் கல்வி வளர்ச்சி - கலை மற்றும் கட்டக்கலை - சிற்பம் - ஓவியங்கள் மற்றும் நுண்கலைகள் - ஆரம்பகால பக்தி இயக்கம் - பல்லவர்கள் , பாண்டியர்கள் மற்றும் மேற்கு சாளுக்கியர்கள் இடையே முக்கோண மோதல் - கலை மற்றும் கட்டக்கலை.	29 - 54
4	நான்கு	பிற்காலச் சோழர்கள் - முதலாம் இராஜராஜசோழன் - முதலாம் இராஜேந்திரசோழன் - வெளிநாட்டுக் கொள்கை - குலோத்துங்கா - சாளுக்கியா - சோழர் உறவு - நிர்வாக அமைப்பு - நிலமானியங்கள் மற்றும் கோவில் நிர்வாகம் - சமூகம் மற்றும் பொருளாதார - கடல்சார் வாழ்க்கை மற்றும் வர்த்தகம் - மதம் இலக்கியம் - கலை மற்றும் கட்டக்கலை - வெண்கல சிற்பங்கள் .	55 - 67
5	ஐந்து	இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு - சோழர்களிடையே முக்கோண மோதல் - பாண்டியர்கள் கொய்சாளர்கள் - சமூகம் மற்றும் பொருளாதாரம் வாழ்க்கை - மாலிக் காபூரின் படையெடுப்பு	68 - 84
கூடுதல் வாசிப்புகள்			85

இயல் - முதல்

புவியியல் - தமிழ்நாட்டின் வரலாறு பற்றிய ஆய்வுக்கான ஆதாரங்கள் -தமிழ்நாட்டின் முன் & ஆரம்ப வரலாறு -பண்டைய தமிழ் நாகரிகம்

குறிக்கோள்கள்

மண்ணின் வளம், காலங்களின் வரிசை, ஆதாரங்கள், பருவமழையின் சீரான தன்மை, தமிழ் நாட்டின் புவியியல் அமைப்பு, கனிமங்களின் வளம், நாகரீகம் போன்றவற்றை அறிய உதவுகிறது.

மனிதன் முதலில் தோன்றிய இடங்களில் தென் இந்தியா ஒன்று எனச் சில நிலநூலாரும் மானிட நூல் வல்லாரும் கருதுகின்றனர். தேன்இந்தியாவில் அதிலும் சிறப்பாக ஓரிஸா, மைசூர், ஆந்திரா, சென்னை ஆகிய இடங்களில் அதற்கானச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. அதில் சென்னையும் ஒன்று என்பதால் வரலாற்றுக்கு முன்பே அங்கு மக்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்பது நன்கு புலனாகிறது. தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தை அறிஞர்கள் ஐந்து வகைகளாகப் பிரித்துள்ளனர். ஆவைகளாவன.

1. தொல் பழங் கற்காலம்
2. பழங் கற்காலம்
3. புதிய கற்காலம்
4. வெண்கலக் காலம்
5. இரும்புக் காலம் ஆகும்.

இக்காலகட்டங்களை எவ்வாறு வகுத்தார்கள் என்றால் அக்கால மக்கள் பயன்படுத்திவந்த கருவிகள், பொருட்கள், உலோங்கள் முதலியவற்றின் ளெபயராலே என்றால் அது சாலப்பொருந்தும்.

தொல் பழங்கற்காலம்

இக்காலக்கட்டத்தில் மக்கள் சில கரடு முரடான கல் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தியதாகத் தெரிகிறது.தொல்பழங்காலத்து கரடு முரடான கல் துண்டுகள் தென்னாட்டில் உள்ளன என்று வரையறுத்துக் கூற இயலாது என அறிஞர்கள் கருத்து தெரிவித்துள்ளனர். அத்தகைய துண்டுகள் தமிழகப் பகுதிகளிலும் பயன்படுத்தி இருக்கலாம் என்று கூறுகின்றனர். இதுவரையறுக்க முடியாததால்தான் தொல் பழங்காலத்தை வரலாற்றாசிரியர்கள் தவிர்த்து விட்டு மற்ற நான்கு பிரிவுகளைப் பற்றி விவரங்கள் கொடுத்துள்ளனர் எனலாம்.

பழங்கற்காலம்

பழைய கற்காலத்தில் தமிழகத்தில் மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர் என உறுதியாகக் கூறலாம். அதற்கு வலிவு ஊட்டும் வகையில் போதிய சான்றுகள் உள்ளன. அவர்கள் பயன்படுத்திய கற்கருவிகளே தக்க சான்றுகளாகும். 1863 ஆம் ஆண்டில் புரூஸ் புட என்ற நில நுலநுல் நிபுணர் பல்லாவரத்திற்கு அண்மையில், சில பழங்கற் கருவிகளைக் கண்டெடுத்தார். அக்கால மக்கள் பயன்படுத்திய கைக்கோடறிகள் கத்திகள் அரிவாட்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

கல் ஆயுதங்களையும் கருவிகளையும் தவிர மரத்தில் செய்த ஈட்டிகளையும் தடிகளையும் பயன்படுத்தி வந்தனர். ஆதை நிருபிக்கும் வகையில் சில பொருட்கள் கண்டு எடுக்கப்பட்டன. பழைய கற்கால மனிதன் உணவாக காய் கனிகளை உட்கொண்டான். நாடோடியாக அங்குமிங்கும் அலைந்தான் உழவுத் தொழில் தெரியாது. வேட்டையாடக் கற்றுக் கொண்டான். இறந்துபோன மக்கள் உடல்களை விலங்குகளுக்கும் பறவைகளுக்கும் நாடோடியாக அங்குமிங்கும் அலைந்தான். உழவுத் தொழில் தெரியாது. வேட்டையாடக் கற்றுக் கொண்டான். இறந்தபோன உடல்களை விலங்குகளுக்கும் பறவைகளுக்கும் இரையாக வெளியாக போட்டுவிட்டனர்.

பொதுவாக மண்டையோடுகளையும் எலும்புகளையும் வைத்து ஆய்வதைவிட கற்கருவிகளே மானிடவியல் வல்லாருக்கும் உயிர்நூல் அறிஞர்களுக்கும் உறுதுணையாக இருக்கின்றன எனலாம். இந்தியாவில் முதன்முதல் மனிதன் குடியிருக்க தொடங்கிய இடம் தக்காணம் தான் என்பது யாவரும் ஒப்புக்கொண்ட உண்மையாகும். இதை பி.டி.சீனிவாச அய்யங்காரும் வேறு சில அறிஞர்களும் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளனர். இம்மக்களின் காலகட்டம் கி.மு.30000 முதல் 10000 வரை நிலைத்திருந்தது என்று அறிஞர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர்.

புதிய கற்காலம்

புதிய கற்காலம் பற்றிய செய்திகளை அறியும் முன்னர் பழைய கற்காலத்திற்கும் புதிய கற்காலத்திற்கும் இடையே நிலவிய மெகாலிதிக் எனப்படும் ஒரு காலம் நிகழ்ந்ததாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளதைப் பார்ப்போமாக. இக்காலத்தில் பயன்படுத்திய கற்கள் மிகச் சிறிய அளவுடையதாகும். ஆவை பளிங்குக் கற்கள் போன்றவையாகும். இக்கால மக்கள் தொழில் வேட்டையாடுவதாகும்: அம்மக்கள் வேட்டையில் பிடித்த ஆடுகள் மாடுகள் எலிகள் முதலிய பிராணிகளை உணவாகக் கொண்டனர். மக்கள் இறந்த பின் அவர்களை புதைக்கும் வழக்கத்தை இக்காலத்தில் மேற்கொண்டனர்.

புதிய கற்காலத்தில் மக்கள் பயன்படுத்திய கற்களால் ஆன ஆயுதங்கள் சிறு கற்களால் ஆனவை. ஆவைகள் பழைய கற்காலத்தை விட செப்பனிடப்பட்டவை: செம்மையானவை. அம்மக்கள் கூர்மையான படைக் கலங்களையும் கருவிகளையும் „டிராப்“ என்பபடும் ஒருவிதக் கற்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டவையாகும். திருநெல்வேலி சேலம்

மலபார்க்கரை ஆகிய இடங்களில் தோண்டிய புதை பொருள்களிலிருந்து இதை தெரிந்து கொள்கிறோம்.

இக்காலம் எப்போது நிகழ்ந்திருக்கும் என்பதைப் பற்றி ஆராய்ந்து கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள் தன்னுடைய கருத்தினை வெளியிட்டுள்ளார். அதன்படி அது கி.மு.8000க்கும் 6000க்கும் இடைப்பட்டதாகும். இக்காலத்தை அடுத்தே மட்பாண்டங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இதன்முலம் காலத்துக்கு காலம் நாகரிகத் தொடர்ச்சி ஏற்பட்டதைக் காணலாம். ஆதன்பின் பெருங்கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன.பெருங்கற்களால் நினைவுச் சின்னங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.கல்லறைகளில் பெருங்கற்கள் வைத்து கட்டப்பட்டன. சில சமயங்களில் தாழியில் அடக்கம் செய்தனர். இவ்வகைத் தாழிகளை திருநெல்வேலி செங்கற்பட்டு மாவட்டங்களில் காணலாம். இந்தத் தாழிகள் பெரும்பாலும் கருங்கல் கொண்ட மேட்டு பகுதிகளிலும் நீர்பாசன ஏரிகளை அடுத்தும் விவசாயிகளின் இல்லங்கள் அதாவது குடியிருப்புகளை அடுத்தும் காணப்படுகின்றன.

வெண்கலக் காலம்

புதிய கற்காலத்திற்குப் பின் பித்தளை வெண்கலம் போன்ற உலோக காலங்கள் தோன்றாமல் நேரடியாக இரும்புக் காலம் தோன்றிவிட்டது எனச் சிலர் கருதுகழினறனர். அதற்கு மாறாக நம் நாட்டில் குறிப்பாக தென்னிந்தியாவில் சிறப்பாக தமிழகத்தில் பித்தளையும் வெண்கலமும் காலமும் உளது என அறிகின்றோம்.இக்கால மக்கள் உலகத்தாலான ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தி வந்தனர் .குறிப்பாக வெண்களத்தாலான உலோகங்களைப் பயன்படுத்தியதால் அப்பெயர் பெற்றது எனலாம் இரும்புக்காலம் :- புதிய கற்கால மனிதன் படிப்படியாக வளர்ச்சியுற்று உலோக காலத்தை அடைத்தான் என்பது வெள்ளிடை மலையாவகும். இரும்புக் கால நினைவுக் குறிகள் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் ஆதிச்ச நல்லூர் கண்டுபிடிப்பு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இரும்புக்காலத்தில் பாறையில் குடைந்த குகைகள் சென்னைக்கு அருகில் பெரம்புரிலும் கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலும் காணியம் பூண்டி சிறுமுகை என்ற சிறுநூர்களிலும் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள ஆதிச்ச நல்லூரிலும் காணப்பட்டன. ஆதிச்ச நல்லூரில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட முதுமக்கள் தாழிகள் சிறப்பு மிக்கதாகும். அங்குள்ள குழிகளில் காணப்பட்டவைகள் மக்கள் உடம்பின் முழு எலும்புக் கூடுகள் நேர்த்தியான மண்பாண்டங்கள் பொன் அணிகலன்கள் வெண்கல உருப்புகள் இரும்பு ஆயுதங்கள் அரிசி உமி தவிடு முதலியன ஆகும். அதுமட்டுமில்லாமல் இரும்பு மண்வெட்டிகளும் சூலாதங்களும் பொன்னால் ஆன தலை கட்டுகளும் பொன் வாய்முடிகளும் கண்டு எடுத்தனர். மேலும் திரிகூலம் அல்லது வேல் போன்ற இறைவனது ஆயுதம் சேவல் பொறித்த கொடியும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இதிலிருந்து ஆதிச்ச நல்லூர் மக்கள் வேலன் அல்லது முருகன் வழிபாட்டை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பது நன்கு

போதரும். ஆரிசி உமி காணப்பட்டதின் மூலம் அம்மக்களுக்கு நெல் பயிரிடும் முறை தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெரிகிறது.

தமிழக பண்பாட்டினை ஒழுங்கான முறையில் தெரிந்து கொள்வதற்கு தென்னாற்காடு வடஆர்க்காடு செங்கற்பட்டு முதலிய மாவட்டங்களில் கண்டு எடுக்கப்பட்டவை மிகவும் பயன்தரத்தக்கவையாகும் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் சானூர் அமிர்தலிங்கம் குன்றத்தூர் என்ற ஊர்களிலும் தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் செங்க மேட்டிலும் பாண்டிசேரிக்கு அருகிலுள்ள அரிக்கமேடு ஆகிய இடங்களிலும் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட பொருட்கள் அக்கால மக்கள் நல்தோர் சான்றுகளைத் தருகின்றன. இதன் காலகட்டம் கி.மு.2000 முதல் 1200 வரை உள்ளதாகும் எனக் கணித்துள்ளனர்.

தமிழ் நாட்டின் இயற்கை அமைப்புகள்

தமிழ்நாட்டின் இயற்கை அமைப்புகள் ஆக்கபூர்வமான சவால்களை தந்தமையால் உலகிலேயே தொன்மைமிக்க நாகரீகத்தையும் பெருமைமிக்க வரலாற்றையும் தமிழனால் உருவாக்க முடிந்தது.

இந்தியாவை விந்திய சாத்தூரா மலைத் தொடர்களும் அவற்றுடன் இணைந்து ஓடும் நர்மதை தப்தி ஆறுகளும் அடர்ந்த காடுகளும் வடஇந்தியா தென்இந்தியா என்று இரண்டாகப் பிரிகிறது. தென்னிந்தியாவில் தக்காண பீடபூமிக்கு தெற்கே தமிழ்நாடும் வடக்கில் வேகடமலையும் தெற்கில் குமரியும் கிழக்கு மேற்கில் கடல் சூழ்ந்த நிலப்பரப்பே தமிழகம் என்று தொல்காப்பியச் சிறப்பு கூறுகிறது வட இந்தியாவில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் மக்கள் இனக்கலப்பு பொருளாதார சிக்கல்கள் பண்பாட்டு குழப்பங்கள் சமூக மாற்றங்கள் ஆகியவை இயற்கை தடைகளை தாண்டி இந்தியாவை பாதித்தது இல்லை. குறிப்பாக தமிழகத்தை தொட்டதில்லை.ஆனால் விந்திய சாத்தூரா மலை தொடர்களுக்கு இடையில் உள்ள கணவாய்கள் வழியாகவும் வங்க அரபிய கடல்கள் வழியாகவும் மக்கள் போக்குவரத்தும் சில சமயங்களில் அரசியல் பண்பாட்டுத் துறைகளில் தொடர்பும் இருந்திருக்கின்றன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சி காலத்தில் குறைந்தது மூன்று காலகட்டங்களில் வட இந்தியா தென்இந்தியா முழுவதும் ஒரே பேரரசின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது என்று பேராசியர் கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி குறிப்பிடுகிறார். மூன்று காலங்களிலும் கூட தமிழ்நாட்டின் மீது வட இந்தியா பேரரசுகளின் ஆதிக்கம் முழுமையாக இருந்ததென்று கூற முடியாது.

கிழக்கு மேற்கு கடற்கரைகள்

பழந்தமிழ் நாட்டில் வங்காள விரிகுடாவும் மேற்கில் அரபிகடலும் தெற்கில் இந்துமகா கடலும் இருந்தன. கிழக்கு மேற்கு கடற்கரைகள் வளைவுகள் இல்லாமல் அமைந்திருப்பதால் இயற்கை துறைமுகங்கள் குறைவு. ஆனால் தமிழர்கள் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் கடல் போக்குவரத்திலும் கடல் வாணிகத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். கிழக்கு கடற்கரையில் மாமல்லபுரம் பூம்புகார் கொற்கை மேற்கு கடற்கரையில் முசிறி தொண்டி சிறந்த துறைமுகங்களாக

திகழ்ந்தன.தமிழ்நாட்டில் சென்னையும் தூத்துக்குடியும் சிறந்த துறைமுகங்களாக விளங்கின்றன. அந்நாளில் பல்லவர்களும் சோழர்களும் கடற்படைகள் வைத்துகடல் கடந்து நாடுகளை கைப்பற்றுவதில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டனர். இலங்கையும் மாலத்தீவுகளும் தமிழர் ஆதிக்கத்தில் ஆட்பட்டிருந்தன. கடல் வாணிகத்தை பெருக்குவதுடன் கலை கலாச்சாரத்தையும் கீழை நாடுகளில் பரப்புவதில் தமிழர்கள் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினர்.சோழ மாலுமிகள் இந்திய பெருங்கடலில் கப்பலோட்டுவதில் வல்லநர்களாய் விளங்கினர். சோழர்களுடைய வலிமை வாய்ந்த கப்பற்படையை விளக்குவதற்காக பேராசியர். ஆர். சுத்திய நாதய்யர் வங்காளவிரிகுடா சோழர்களுடைய குளமாக ஆனது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலை

மேற்கு தொடர்ச்சி மலையை விட கிழக்கு தொடர்ச்சி மலை உயரம் குறைந்தது. இது ஓரிஸஸா மாநிலம் தொடங்கி தெற்கு நோக்கி சென்று நீலகிரி மாவட்டத்தில் மேற்குமலைத் தொடருடகன் இணைகிறது. கிழக்கு தொடர்ச்சி மலை பல இடங்களில் தொடர்பு இல்லாமல் மேற்கு மலை தொடரை போன்று அதிக உயரமும் காடுகளும் இல்லாமல் இருப்பதால் போக்குவரத்துக்கு ஒரு பெரிய தடையாக இல்லை. இதில் ஜவ்வாதுமலை சேர்வராயன் மலை கொல்லி மலை மற்றும் பச்சை மலை போன்ற மலைகள் அமைந்துள்ளதுள்ளன.

மேற்கு தொடர்ச்சி மலை

மிகபெரிய சுவர் போல் காட்சி தரும் மேற்கு தொடர்ச்சி மலை வடகோடியில் ஏறக்குறைய 2000 அடி உயரத்தில் துவங்கி படிப்படியாக உயர்ந்து நீலகிரி தொட்டபெட்டாவில் 8760 அடியும் ஆனைமுடியில் 8841 அடியும் உயர்ந்து விளங்குகிறது. இம்மலையில் கோயம்புத்தூருக்கு அருகில் 100 அடி உயரத்தில் தெற்கு வடக்காக 20 மைல் அகலத்தில் பாலக்காட்டு கணவாய் இருக்கிறது. இதுமேற்கு கடற்கரைத் தாழ்நிலத்தையும் கர்நாடகதாழ் நிலத்தையும் இணைக்கின்ற இக்கணவாய் பல வரவாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்கு காரணமாய் இருந்திர்க்கிறது. இத்துடன் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தின் எல்லையில் உள்ள அறம்போலி கணவாயும் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள செங்கோட்டைக் கணவாயும் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவை. அடர்ந்து செழித்து வளர்ந்துள்ள காடுகளும் விரிந்து ஆழ்ந்த பள்ளதாக்குகளும் துள்ளி விழும் அருவிகளும் பயத்தை அள்ளிவரும் காட்டுமிருகங்களும் முகில் தவழும் மலைகளும் சந்தனம் தேக்கு வேங்கை மரங்களும் கண்ணைக் கவரும் வனப்புடன் விளங்குகின்றன. மேற்கு மலைத்தொடரில் ஆனைமலை வனப்பும் வனவளமும் மிக்கதாகும். இம்மலையில் அமைந்துள்ள ஆனைமுடி சிகரம் தென்னந்தியாவில் மிகவும் உயர்ந்த சிகரமாகும்.

ஆறுகள்

தமிழகத்தில் வற்றாப் பேராறுகள் இல்லை எனினும் மைசூர் மாநிலத்தில் நந்தி தூர்க்கத்தில் தோன்றி வரும் பாலாறும் திருமுக்கூடலில் கலக்கும் செய்யாறும் வடஆற்காடு செங்கற்பட்டு மாவட்டங்கள் வழியாக சென்று வங்க கடலில் கலக்கின்றன் தென்பெண்ணையாறு

வடஆற்காடு தென்னாற்காடு மாவட்டத்தை வளப்படுத்திகிறது. சேர்வராயன் மலையிலும் கல்லுராயன் மலையிலும் தோன்றும்சிற்பாறுகள் ஒன்றாக கூடி வெள்ளாறு என்ற பெயருடன் தென்னாற்காடு மாவட்டம் வழியாக வங்கக் கடலை அடைகின்றது.

“வான்பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா மலைத்தலைய கடற்காவிரி” எனக் கவிஞர் போற்றும் காவிரியாறு தமிழகத்து ஆறுகளுள் மிகவுத் சிறப்பானது. இதற்கு பொன்னி என்ற பெயரும் உண்டு.குடகு நாட்டில் தலைக்காவிரி என்னுமிடத்தில் தோன்றி காவிரி மைசூர் மேட்டுநிலம் வழியாக சிவ சமுத்திரத்தை தாண்டி தமிழ் மண்ணில் தவழ்கின்றது. கோயம்புத்தூர் சேலம் மாவட்டங்களுக்கு எல்லையாக அமைந்து தர்மபுரியில் புகுந்து ஓகனேகல் அருவியாக வீழ்கின்றது. கோயம்புத்தூர் சேலம் தர்மபுரி திருச்சி தஞ்சை மாவட்டங்களை வளம் கொழிக்க செய்கின்றது. சின்னாறு தேம்பூலாறு பவானி நொய்யல் திருமணிமுத்தாறு அமராவதி ஆகிய ஆறுகள் காவிரியில் கலக்கின்றன. ஏலமலையின் கிழக்கு சரிவில் தோன்றும் வைகையாறு மதுரை வட்டத்தை வளப்படுத்திகின்றன. கைவைத்தால் நீரளிக்கும் வைகை என்ற மரபினை இது தோற்றுவித்தது. சுருளியாறும் வராக நதியும் மஞ்சளாறும் சிற்பாறுகளாகும். ஆகத்திய மலையில் தோன்றும் தாமிரபரணியாறு திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் சில பகுதிகளை நெல்வேலியாக்குகின்றது.குமரி மாவட்டத்தில் ப.நுளியாறும் கோதையாறும் ஓடுகின்றன. பாண்டியன் அணை ஒன்றும் உள்ளது. சிற்பாறுகளுக்கு ஒப்பான நதிகள் வருடத்தில் பெரும்பகுதி நீரோட்டத்துடன் இருப்பதால் அம்மாவட்டத்தின் பசுமைக்கு இவைகள் காரணமாகின்றது.

மழையும் பருவநிலையும்

தென்மேற்கு பருவகாற்றும் வடகிழக்கு பருகாற்றும் தமிழ்நாட்டிற்கு மழையை கொடுக்கின்றன. தென்மேற்கு பருவகாற்று ஜீன் முதல் அக்டோபர் முடிய வீசி கேரள நாட்டிலும் தமிழகத்தில் குமரி மாவட்டத்திலும் பெருமழை பெய்விக்கின்றது. இதனால் சராசரி 80 அங்குலம் மழைபெய்கிறது. தென்மேற்கு பருவகாற்று பாலக்காடு கணவாய் வழியாக நுழைந்து கோயம்புத்தூரிலும் பொள்ளாச்சிலும் நல்ல மழையை பெய்விக்கின்றது. தெற்கே கன்னியாகுமரி தென்காசியிலும் பருவமழை பெய்கின்றது. தென்மேற்கு பருவகாற்று ஓய்ந்தபின் வடகிழக்கு பருவகாற்று அக்டோபர் முதல் டிசம்பர் வரை வீசி நல்ல மழையை கொடுக்கின்றது. அக்டோபர் நவம்பர் மாதங்களில் அடைமழையை தருகிற பருவகாற்று பெருமழையை பெய்விப்பதில்லை. நாட்டின் மழையின் அளவும் ஓராண்டிற்கு 40 அங்குலம் குறைவாக இருக்கிறது.பருவகாற்று சில சமயங்களில் அளவுக்கு மீறிய மழையை பெய்தும் கோரப் புயலை வீசியும் நாட்டில் நாசத்தையும் அழிவையும் ஏற்படுத்துவதுண்டு. மழையே இல்லாமல் பஞ்சத்திற்கும் பயங்கர தொற்று நோய்களுக்கும் மக்கள் பலியாவதுண்டு. எனவேதான் பஞ்சமும் பட்டினியும் சாவும் வெள்ளமும் கொள்ளையும் மக்களுக்கு ஊழ்வினையில் நம்பிக்கையை உண்டாக்கியிக்கிறது. மக்களின் வாழ்க்கை கூறுகளை மாற்றி அமைக்க கூடிய இயல்பு பெருமழைக்கும் வறட்சிக்கும் குளிர்க்கும்

உண்டு. குறிப்பாக கோடை வெயிலின் கடுமை மக்களுடைய உழைக்கும் ஆற்றலை குறைக்கின்றது.

தமிழக வரலாற்று ஆதாரங்கள்

பொதுவாக வரலாற்று ஆதாரங்கள் இரண்டு அடிப்படை பிரிவுகளாக பிரிக்கலாம் அவையாவன

- தொல்பொருள் ஆதாரங்கள்
- இலக்கிய ஆதாரங்கள்

தொல்பொருள் ஆதாரங்கள்

தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் பூமிக்கடியில் சில குறிப்பிட்ட இடங்களை ஆராய்ந்து பல வரலாற்று உண்மைகளை வெளிகொணர்ந்து உள்ளனர். தமிழகத்தில் அரிக்கமேடு ஆதிச்சநல்லூர் காவிரிபூம்பட்டினம் போன்ற இடங்களில் அகழ்வாராய்ச்சிகள் நடந்தன. ஆதிச்சநல்லூரில் பல முதுமக்கள் தாழிகள் கிடைத்துள்ளன. இறந்தவாகளை தாழிகளில் வைத்துப்பதைத்தனர். அரிக்க மேட்டில் ரோமானிய நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இது தமிழர்களுக்கும் ரோமானியருக்கும் இடையில் நடந்த வானணிப தொடர்பை உறுதிபடுத்துகிறது. கொற்கையில் நடந்த அகழ்வாய்வு இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள வரலாற்று உண்மைகளை நிரூபிக்கின்றது

- கல்வெட்டுகளும் செப்பு பட்டயங்களும்
- நாணயங்கள்
- நினைவுச் சின்னங்கள்

கல்வெட்டுக்களும் செப்பு பட்டயங்களும்

பொதுவாக பாறைகளின் மீது எழுதப்பட்டுள்ள செய்திகளை கல்வெட்டுகள் எனலாம். காலத்தால் அழியாத எழுத்து வளர்ச்சியைப் பற்றி அறிய உதவும் இவைகள் மன்னர்களின் காலம் படையெடுப்புகள் தானம் நிர்வாகம் சமூக வாழ்க்கை போன்ற விவரங்களை அறிய உதவுகின்றன. மேலும் ஒரு மன்னரின் ஆட்சி எவ்வளவு தூரம் பரவியிருந்தது போன்ற செய்திகள் கல்வெட்டுகள் மூலம் தெரியவருகின்றது. அசோகருடைய கல்வெட்டுகளும் காரவேல மன்னனுடைய ஹதிகும்பா கல்வெட்டுகளும் தமிழகத்தைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றன. மதுரையை சுற்றியுள்ள கோயில்களும் பல கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன பழங்காலத்தில் மன்னர்கள் ஆணைகள் தகவல்கள் மானியங்கள் மற்றும் சாசனங்கள் ஆகியவற்றை கல்தூண்கள் பாறைகள் கோயில் மற்றும் குகைச்சுவர்கள் ஆகியவற்றில் பொறித்து வைத்தனர். மண்டகப்பட்டு கல்வெட்டு பல்லவ மன்னன் முதலாம் மகேந்திர வர்மனின் சாதனைகளையும் அவனது பட்டப்பெயர் விசித்திர சித்தன் என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றது. குடுமியான் மலை கல்வெட்டு பல்லவர் காலத்தில் இசைக்கலை வளர்ச்சி பற்றியும் அக்காலத்து இசைக்கருவிகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. திருச்சிராப்பள்ளி குகைக்கோயில் கல்வெட்டு குணபரா என்ற பல்லவ மன்னன் சோழ நாட்டின்

சில பகுதிகளை ஆண்ட செய்தியை குறிப்பிடுகின்றது. மானூர் கல்வெட்டு பாண்டியர் காலத்தில் மானூர் என்ற கிராமம் கிராம சபை என்ற அமைப்பில் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்த செய்தியை குறிப்பிடுகின்றது.

திருச்சிராப்பள்ளி கல்வெட்டு பாண்டிய மன்னன் மாறன் சடையனின் சாதனைகளை குறிப்பிடுகின்றது. ஆனைமலை கல்வெட்டு அழகர்மலை கல்வெட்டு இருக்கன்குடி கல்வெட்டு திருப்பரங்குன்றம் கோயில் கல்வெட்டுகள் பாண்டியர்கள் வரலாறு பற்றி கூறுகின்றது. திருப்பதூர் கல்வெட்டு முதலாம் ராஜ ராஜசோழன் பாண்டிய நாட்டை வெற்றி கொண்ட செய்தியை குறிப்பிடுகின்றது. புராந்தகச் சோழனின் உத்திர மேரூர் கல்வெட்டு சோழர்களின் கிராம நிர்வாகம் பற்றி கூறுகின்றது. முதலாம் ராஜ ராஜனின் தஞ்சை பெரிய கோவில் கல்வெட்டுகள் வீர ராஜேந்திரன் காலத்து திருமுக்கூடல் கல்வெட்டு மூன்றாம் ராஜேந்திரனின் திருத்தவபுர கல்வெட்டுகள் சோழர்களைப் பற்றி நமக்கு தருகின்றது. கல்வெட்டுகளில் செய்திகளை பொறித்தது போன்று மன்னர்கள் அரசாணைகள் மானியங்கள் தானியங்கள் கொடுத்த செய்திகளை செப்புபட்டயங்களில் செதுக்கி வைத்தனர். வேள்குடி செப்பேடுகள் பாண்டிய மன்னனின் தானம் மற்றும் களப்பிரர்கள் பற்றி தெரிவிக்கின்றது. சின்னமன்னூர் சிறிய செப்பேடுகள் தளவாய்புரம்பட்டயம் சிவகாசி பட்டயம் போன்றவைகளும் பாண்டியர் ஆட்சி பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. திருவாலங்காடு செப்பேடுகள் கரந்தை செப்பேடுகள் அன்பில் செப்பேடுகள் மற்றும் லெய்டன் செப்பேடுகள் சோழ மன்னர்களைப் பற்றி தெரிவிக்கின்றது. காசக்குடி பட்டயம் குர்ரம் பட்டயம் உதயேந்தியம் பட்டயம் போன்றவைகள் பல்லவ மன்னர்களின் சாதனைகளை விளக்குகின்றது. செப்பேடுகள் அரசியல் நிலையோடு சமூக பொருளாதார நிலைகளையும் அறிய உதவுகின்றன.

நினைவுச் சின்னங்கள்

தமிழகத்தில் முதன்முதலில் அகல்வாராய்ச்சி நடத்தப்பட்ட இடம் பாண்டிசேரிக்கு அருகிலுள்ள அரிக்கமேடு ஆகும். 1945 ஆம் ஆண்டு சர்மாடிமர்வீலர் என்பவரால் இப்பணி தொடங்கப்பட்டது. இங்கு சுடுமண்ணால் செய்யப்பட்ட அழகிய ஆண்பெண் உருவங்கள் வண்ணம் தீட்டப்பட்ட பளபளப்பான பாணைகள் தந்த பொருட்கள் சுடுமண் காதணிகள் சங்கு வளையல்கள் போன்றவைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இவை தமிழர்களின் பண்பாட்டு பெருமையை உணர்த்துகின்றன. மேலும் ரோமாபுரியுடன் இருந்து வந்த வணிகத் தொடர்பும் இங்கு கிடைக்கப்பட்ட நினைவு சின்னங்கள் மூலம் தெரிய வருகிறது. அடுத்து திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள ஆதிச்சநல்லூரில் நடைபெற்ற அகழ்வாராய்ச்சியில் மட்பாண்டங்கள் எலும்பு கூடுகள் கல்மணி சங்கு வளையல்கள் மண்டை ஓடுகள் வெண்கல்ப பொருட்கள் முதுமக்கள் தாழிகள் போன்றவைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன.இங்கு சவக்குழியினுள் குதிரை லாடம் கத்தி ஈட்டிமுனை அரிவாழ் போன்ற பொருட்கள் காணப்படுகின்றன. இதனால் இறந்தவர்கள் போர்வீரர்களாக இருக்கலாம் அல்லது வணிகர்களாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

மட்பாண்டங்கள் சுவடெக்கத்தின் போது சடங்குகளுக்கு பயன்பட்டு இருக்கலாம் ஆதிச்சநல்லூரில் நடத்தப்பட்ட அகழ்வாராச்சி மூலம் இப்பகுதியில் கடைகற்கால மக்கள் வாழ்ந்த வரலாற்று உண்மை தெரிய வருகிறது.

நாணயங்கள்

தமிழக வரலாற்றை அறிய உதவும் ஆதாரங்களில் நாணயங்களின் பங்கு மிகவும் சிறந்தது. இந்தியாவில் தங்கம் வெள்ளி தாமிரம் போன்றவற்றால் ஆன பல நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டு தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. பாரசீகர்கள் நம் நாட்டிற்கு வந்த பின்னர்தான் நாணயப் புழக்கம் நடைமுறைக்கு வந்ததாக கருதுகின்றனர். எழுத்துகளும் உருவங்களும் பொறிக்கப்பட்ட வட்ட வடிவமான நாணயங்களை மக்கள் பயன்படுத்தினர். பண்டைய காலத்தில் தமிழகத்தை ஆட்சி செய்த மன்னர்களின் குறிப்பிட்ட காலவரை முறைநாணயங்கள் துல்லியமாக உணர்த்துகின்றன. மேலும் அரசியல் பொருளாதார சமூக நிலைகளையும் நன்கு உணர்த்துகின்றன. தமிழகத்தில் அயல்நாட்டு நாணயங்கள் மதுரை கோயம்புத்தூர் அரிக்கமேடு ஆகிய இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பல்லவர் மற்றும் பாண்டியர் காலத்து நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. உத்தம சோழன் இரண்டாம் ஆதித்தன் முதலாம் ராஜேந்திரன் முதலாம் இராசாதிராசன் முதலிய சோழ மன்னர்களின் நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன.

சோழ நாணயங்கள் சிலவற்றில் மையத்திலிருந்த ஒரு விதானத்தின் கீழே அமர்ந்திருக்கிற புலியையும் பக்கத்தில் ஒருமீனையும் அடியில் ஒருவில்லையும் காண்கிறோம். மதுரையை சிறிது காலம் ஆண்ட முஸ்லிம்கள் தங்கம் வெள்ளியுடன் மற்ற உவோகங்களை கலந்து செம்பு நாணயங்களை வெளியிட்டனர். நாணயங்களின் எடை தன்மை அமைப்பு ஆகியவற்றின் மூலம் அன்றைய பொருளாதார நிலையையும் அவற்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள சின்னங்கள் மற்றும் எழுத்துகள் மூலம் அரசியல் வரலாற்றையும் மக்கள் நிலையையும் அறிய முடியும். இவை தவிர தமிழ்நாட்டில் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் அத்திரம்பாக்கம் குடியம் சாதனூர் குன்றத்தூர் அமிர்தமங்கலம் வசவ சமுத்திரம் காஞ்சிபுரம் ஆகிய இடங்களிலும் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் செங்னமேட்டிலும் திருச்சி மாவட்டத்தில் திருக்காம்புலியூர் அலகரை உறையூர் கரூர் போன்ற இடங்களிலும் தஞ்சை மாவட்டத்தில் காவிரிபூம் பட்டினத்திலும் அகழ்வாராச்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன. இவ்விடங்களில் கிடைக்கப்பட்ட பல பழங்கால நினைவுசின்னங்கள் பண்டைய வரலாற்றை அறிய உதவும் சிறந்த ஆதாரமாக விளங்குகின்றன.

இலக்கிய சான்றுகள்

இலக்கிய சான்றுகளை இரண்டு வகைகளாக பிரிக்கலாம். அவை:

- ❖ உள்நாட்டு இலக்கிய சான்றுகள்
- ❖ வெளிநாட்டு இலக்கிய சான்றுகள்

உள்நாட்டு இலக்கிய சான்றுகள்

சங்ககால இலக்கியங்கள் சங்ககால அரசியல் பொருளாதார சமூக நிலைகளை அறிவதற்கு பெரிதும் உதவுகின்றன. சங்க கால இலக்கியங்களான தொல்காப்பியம், எட்டுதொகை, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்றவை மூலம் பல வரலாற்றுச் செய்திகள் கிடைக்கின்றன. கலம்பகம், உலா, பரணி, கோவை போன்ற சிற்றிலக்கியங்களிலும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் பல இருக்கின்றன. பல்லவ மன்னனான மூன்றாம் நந்திவர்மனை பாடும் நந்தி கலம்பகமும், முதலாம் குலோத்துங்க சோழனைப் பாடும் கலிங்கத்துப்பரணியும், ஒருவர் பின் ஒருவராக அரியணையேறிய விக்கிரம சோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராசராசன் ஆகியோரை பாடும் மூவருலாலும், பாண்டிய அரசர்களை பாடும் பாண்டிக் கோவையும் பலவரலாற்று தகவல்களை தருகின்றன. மதுரை தல வரலாறு, கொங்குதேச ராசக்கள் சரித்திரம், இராமப்பையன் அம்மாணை, தேசிங்கு ராசன் பாடல்கள், கங்காதேவியின் மதுரா விஜயம், பாஞ்சாலங்குறிச்சி சரித்திரம் போன்றவைகளிலும் வரலாற்றுச் செய்திகள் கிடைத்துள்ளன.

அயல்நாட்டு இலக்கியச் சான்றுகள்

கௌடில்யர், வாத்தாயனா, பதஞ்சலி காளிதாசர், அசுவகோசர் ஆகியோர் தமிழ்நாட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மகாவம்சம், தீபவம்சம் போன்றவற்றிலும் தமிழகம் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கின்றன. மெகஸ்தனிஸ் பாண்டியர் அரசுப் பற்றி முதன் முதலில் எழுதிய அயல்நாட்டவர் ஆவார். கிரேக்க வரலாற்றாளியர் ஹெரடோட்டசும் தாலமியும் தமிழ் நாட்டைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றனர். பெரிப்ளசின் எரித்தியக் கடல் என்ற கிரேக்க நூலிலும் தமிழக வரலாற்று செய்திகள் உள்ளன. பிளஸ்டஸ் என்ற கிறிஸ்துவத் துறவியும் தன்னுடைய நூலில் தமிழ் நாட்டைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றார். யுவான்சுவாங் என்ற சீனப் பயணியின் பயணக் குறிப்புகளில் பல்லவர் கால தமிழகம் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. சீனத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட சோழர்களின் தூதுக்குழுக்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் சீன நாட்டின் சாங் வரலாறுகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. வெனிஸ் நாட்டுப் பயணி மார்க்கோ போலோ முஸ்லீம் பயணி இபின் பாதாதா ஆகியோரின் குறிப்புகளில் வரலாற்று செய்திகள் பல கிடைத்துள்ளன. வீரமா முனிவர் போன்ற கிறிஸ்துவ பாதிரிமார்கள் எழுதியுள்ள நூல்கள், குறிப்புகள், அறிக்கைகள் ஆகியவற்றிலும் தமிழ்நாட்டைப் பற்றிய பல செய்திகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்ய வந்த ஐரோப்பிய கம்பெனிகள், ஆங்கில பிரெஞ்சு அரசுகளின் ஆவணங்கள் ஆகியவற்றிலும் தமிழ்நாட்டு வரலாற்று செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

சங்க கால இலக்கியங்கள்

சங்க காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் சங்க கால அரசியல், பொருளாதார, சமய, சமுதாய வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்குரிய மிகச் சிறந்த ஆதாரமாக திகழ்கிறது. பாண்டியமன்னர்கள் சங்கம் அமைத்து தமிழ் வளர்த்த செய்தியை இவ்விலக்கியங்கள் தெளிவாக கூறுகின்றது. மேலும் மன்னர்கட்கும் புலவர்கட்கும் இருந்த உறவுமுறை எவ்வாறு தமிழ் வளர்க்கப் பயன்பட்டது என்பதையும் இவ்விலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியலாம்.

அகத்திய நூல்

முச்சங்கங்களுக்கு பொதுவாகவும் மூல நூலாகவும் விளங்கிய அகத்திய நூல் 1200 சூத்திரங்களைக் கொண்டது. இது எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு சந்தம், வழக்கியல் போன்றவையும் பிறவும் கொண்டு இருந்தது. ஆகத்திய நூல் தற்போது காணக் கிடைக்காவிட்டால் அவற்றை கையாண்ட பாக்கள் கிடைக்கின்றன.

தொல் காப்பியம்

இதன் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர். கடைச் சங்க நூல்களுக்கு பிந்திய நூலாகிய தொல்காப்பியம் 610 பாக்களை உள்ளடக்கியதாகும். எழுத்ததிகாலம், சொல்லதிகாலம், பொருளதிகாரம் என மூன்று பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. எழுத்ததிகாரத்திற்கு இளம் பூரணரும், சொல்லதிகாரத்திற்கு சேனதுவணயரும் பொருளதிகாரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியரும் உரை எழுதியுள்ளனர். ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஒன்பது இயல்களை கொண்டது. கடைச்சங்க நூல்களை பாட்டு, தொகை என்று பிரித்து கூறுவர். ஆவை பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை என்பவைகளாகும்.

பத்துப்பாட்டு

திருமுகாற்றுப்படை, சிறுபாணற்றுப்பற்று, பெரும்பாணாற்றுப்படை, பொருணராற்றுப்படை, மலைபடுகம், பட்டினப்பாலை, முல்லைப்பாட்டு குறிஞ்சிப்பாட்டு, மதுலைக்காஞ்சி, நெடுநேல்வாடை ஆகிய அனைத்தும் பத்துப்பாட்டின் கீழ் வரும் நூல்கள் ஆகும். இவற்றில் முதல் ஐந்து பாட்டுக்களும் ஆற்றுப்படை வகையை சார்ந்தது ஆகும். ஆறு முதல் எட்டு வரையுள்ள பாட்டுகள் அகப்பொருள் பற்றி கூறுகின்றது. கடைசி இரண்டு பாட்டுகளும் புறப்பொருள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றன.

திருமுகாற்றுப்படை

இதில் முருகப்பெருமானின் ஆறுபடை வீடுபளைப் பற்றி பாடப்பட்டுள்ளது. இது ஆறு பகுதிகளைக் கொண்டது. ஆசிரியப்பாவால் அமைந்த 317 அடிகளைக் கொண்ட இந்நூல் நக்கீரரால் பாடப்பட்டுள்ளது. இப்பாட்டு திருவருளால் வீடுபெற்ற ஒருவன் வீடு பெற விரும்பிய இரவலன் ஒருவனை முருகன் பால் ஆற்றுகப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

சிறுபாணற்றுப்படை

இது இடைக்கால நாட்டைச் சார்ந்த நல்லூர் நத்தத்தனார் என்ற புலவரால் பாடப்பட்டுள்ளது. 269 அடிகளைக் கொண்ட இந்நூல் பேகன், பாரி, காரி, ஆய், அதியமான் நள்ளி போன்ற கடையெழுவுள்ளல்களைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது.

பெரும்பாணாற்றுப்படை

இது ஐநூறு அடிகளைக் கொண்டது. இந்நூல் பரிசில் பெற்ற பாணன் ஒருவன் மற்றொரு பாணனை தொண்டைமான் இளந்திரையன்பால் ஆற்றுப்படுத்துவதாக கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியுள்ளார்.

பொருளரற்றுப்படை

இந்நூல் முடத்தாமற்கண்ணியார் என்னும் பெண்பால் புலவரால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. கரிகால் பெருவளத்தானின் பெருமையைக் கூறும் இந்நூல் 248 வரிகளைக் கொண்டது.

மலைபடுகடாம்

இது 584 அடிகளைக் கொண்டது. கூத்தன் ஒருவனை மன்னன் தன்னிடம் செல்லுமாறு ஆற்றுப்படுத்துவதாக இரணிய முட்டத்தில் பெருங்குன்றூர் பெருகௌசிகனார் பாடியுள்ளார்.

பட்டினப்பாலை

இந்நூல் பாலைத் திணையையும் காவிரிபூம்பட்டினத்தின் சிறப்பையும் கூறுகின்றது. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணாரால் பாடப்பட்டுள்ள இந்நூல் 301 அடிகளைக் கொண்டது. சங்க பால வாணிபம் பற்றி இந்நூல் அதிகமாக குறிப்பிடுகின்றது.

முல்லைப்பாட்டு

இது காவிரிபூம்பட்டினம் பொன் வணிகனார் மகன் நம்பூதனரால் பாடப்பட்டுள்ளது. போரிலே புண்படும் வீரர்கட்கு ஊக்கமுட்டும் அளவில் உள்ள மன்னரின் வீரதீர பேச்சுக்கள் மற்றும் பாசறை அமைப்புக்கள் பற்று பேசும் இந்நூல் 403 அடிகளையுடையது.

குறிஞ்சிப்பாட்டு

இது கபிலரால் பாடப்பட்ட 361 அடிகளை கொண்ட நூலாகும் தலைவியின் களவொழுக்கத்தைப் பற்றி செவிலியிடம் கூறித் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யக் கூறுவதாகப் பாடப்பட்டுள்ளது இந்நூல் நிலச் சிறப்பு பற்றியும் பேசுகின்றன.

மதுரைக் காஞ்சி

இந்நூல் மாங்குடி மருதநாரால் பாடப்பட்டுள்ளது. 782 அடிகளைக் உடையது. இளமையும், யாக்கையும், செல்வமும் நிலையற்றவை என்னும் காஞ்சி திணையை விவரித்து கூறுவதால் இது மதுரைக் காஞ்சி எனப்பட்டது. மதுரை மக்களின் வாழ்க்கை முறையையும் இந்நூல் தெளிவுபடக் கூறுகின்றது.

நற்றிணை, குறந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு புறநானூறு, பரிபாடல் ஆகியவை தொகைநூல்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இவற்றில் முதல் ஐந்து நூல்களும் அகப்பொருள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றன. ஆறு மற்றும் ஏழாவது நூல்கள் புறப்பொருள் பற்றி கூறுகின்றன. கடைசி நூலான பரிபாடல் அகம்,புறம் ஆகிய இரண்டு பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது.

நற்றிணை

இது ஐந்திணைகளைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. 400 பாடல்களைக் கொண்டது. பன்னாட்டு தந்த பாண்டியன் வழி இந்நூலை தொகுத்துள்ளார். சுமார் 267 புலவர்கள் இந்நூலை பாடியுள்ளதாக கருதுகின்றது.

குறுந்தொகை

இந்நூல் 400 பாக்களை கொண்டுள்ளது. 275 புலவர்கள் இந்நூலை இயற்றி உள்ளனர். ஆதிமந்தியார், இறையனார், வெள்ளிவீதியார் ஆகியோரின் பாடல்கள் இந்நூலில் இடம் பெற்று உள்ளது. பூரிக்கோ இந்நூலை தொகுப்பித்தவராகவும், தப்பூரி குடிக்கிழார் இதனை தொகுத்தோராகவும் கருதப்படுகிறார். கணவனுக்கு அமுது படைத்து களிப்புறும் தலைவியின் பொறுப்பு மற்றும் பண்டைத் தமிழரின் இல்வாழ்க்கை சிறப்பு போன்றவைகளை எடுத்துக் கூறுகின்றது.

ஐங்குறுநூறு

இது 500 பாடல்களைக் கொண்டது. ஐந்து புலவர்களால் தலா 100 பாடல்கள் வீதம் பாடப்பட்டுள்ளது. ஓரம்போசியார், கம்முவனார், கபிலர், ஓதலாந்தையார், பேயனார் ஆகியோர் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். கூடலூர் கிழார் இந்நூலின் தொகுப்பாசிரிர் ஆகும்.

அகநானூறு

இது 400 பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. 140 புலவர்கள் இதனை பாடி உள்ளனர். இந்நூலை தொகுத்துவர் உருதிர சன்மனார். தொகுப்பித்தோர் பாண்டிய மன்னன் உக்கிரப் பெருவழியாவார்.

கலித்தொகை

இது 149 பாடல்களைக் கொண்டது. கலிப்பாக்களின் தொகுப்பாக இந்நூல் காணப்படுகின்றன. ஐந்திணைப் பற்றி கூறுகின்றன. குறிஞ்சி நிலம் பற்றி கபிலரும் முல்லைப் பற்றி சோழ நல்லுருத்திரனும், மருதத்தைப் பற்றி மருானிள நாகனரும், நெய்தல் பற்றி நல்லத்துவனாரும், பாலைப் பற்றி பெருங்கடுங்கோவும் பாடியுள்ளார்.

பதித்துப்பற்று

இது 100 பாடல்களைக் கொண்டது. சேர மன்னர்கள் சிறப்பைக் கூறுகின்றது. பத்து புலவர்களால் பாடப்பட்டுள்ளது. இமயவரம்பன், நெடுஞ்சேரலாதன், களங்காய்க் கண்ணி நறுமுடிச்சேரல், சேரன் செங்குட்டுவன், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை போன்றோர்களின் வீரதீரச் செயல்களைப் குறிப்பிடுகின்றது. இதன் முதல் மற்றும் கடைசி பத்து பாக்களும் கிடைக்கவில்லை. தொகுத்தவர் தொகுப்பித்தவர் பற்றிய தகவல்களும் குறிப்பிடவில்லை.

புறநானூறு

இது 400 பாடல்களைக் கொண்டது. சுமார் 156 புலவர்களால் பாடப்பட்டுள்ளது. கபிலர், பரணர், இரும்பிடத்தலையார் போன்ற புகழ்மிக்க புலவர்கள் இந்நூலைப் பாடிய புலவர்களின்

பட்டியலில் அடங்குவர். இந்நூல் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் வெற்றியையும் பேகன், பாரி, அதியமான், குமணன், நள்ளி போன்ற குறுநில மன்னர்களின் வீரத்தையும், கொடைத் தன்மையும் கூறுகின்றது.

பரிபாடல்

இது 70 பாடல்களைக் கொண்டது. ஆனால் தற்போது 22 பாடல்களே கிடைக்கின்றது. பரிந்து செல்லும் ஓசையை உடைய இந்நூல் ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் இசை அமைத்தவரின் பெயரைக் காணலாம். இப்பாடல்கள் அனைத்தும் திருமால், முருகன்,வையை ஆகிய கடவுள்களைப் பற்றி பாடப்பட்டுள்ளது. திருக்குறள், நான்மணிக்கடிகை, இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, திரிகடுகம் ஆசாரக்கோவை, பழமொழிகள், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி, கார் நாற்பது, ஐந்திணை50,கைநிலை, நாலடியார் முதலியவை அற ஒழுக்கத்தழத வலியுறுத்துகின்றன. இவை காலத்தால் பிந்தியவைகளாகும்.

இரட்டைக் காப்பியங்கள்

சங்க காலத்தின் இறுதியில் இயற்றப்பட்ட சிலப்பதிகாரம், மணிமேலை என்ற இரண்டும் இரட்டைக் காப்பியங்களாகும். அவற்றின் மூலம் சங்க கால இறுதியில் தமிழகத்தில் காணப்பட்ட அரசியல், சமய, சமுதாய, பொருளாதார மற்றும் கலை வளர்ச்சிப் பற்றி அறியலாம். தமிழில் முதன் முதலில் எழுதப்பட்ட காவியமான சிலப்பதிகாரம் புகார் காண்டம், மதுரைக் காண்டம், வஞ்சிக் காண்டம் என்ற மூன்று காண்டங்களைக் கொண்டது. இசை, நடனம், கலை, சமயம், வணிகம், நீதி, கற்பு முதலியவற்றைப் பற்றி சிறப்புறக் கூறுகின்றது.

பௌத்த சமயக் கருத்துக்களைப் பற்றி அதிகமாக கூறும் மணிமேகலையை கடல் வாணிகன் சாத்தனார் எழுதி உள்ளார். சமண சமய கருத்துக்கள் காப்பிய தலைவியான மணிமேகலை மூலம் பல இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் முழுவதும் பல அறக்கருத்துக்களை கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நூலை தமிழில் எழுந்த முதல் சமய காப்பியம் என்றும் குறிப்பிடுவர்.

விவசாயம்

விவசாயம் மக்களின் தலையாய தொழில். அது மக்களுடைய வளத்துக்கும் மன்னனுடைய வளத்துக்கும் அடிப்படையாக விளங்கியது. நெல், கரும்பு வரகு, திணை, எள், அவரை பயறு போன்ற பல பயிர்களைப் பயிரிட்டனர். மருத நிலத்தில் நெல்லும் கரும்பும் முக்கிய பயிர்களாகும். பழங்கள், கிழங்குகள் போன்றவை குறிஞ்சி நிலத்தில் பயிரிடப்பட்டன. நிலத்தின் வளமைக்கு காவிரி, வைகை, பெண்ணை, பாலாறு முதலிய ஆறுகள் துணைப்பூரிந்தன. நீர் பாசனத்திற்கு கால்வாய்கள், மதகுகள்,ஏரிகள், குளங்கள் மூலம் பாசன வசதிகள் மேற்கொண்டனர். ஆடவர் மகளிர் சிறுவர்கள் அனைவரும் வேளாண்மையில் பங்கேற்றனர். உழவு தொழிலில் ஈடுபட்டவர் உழவர் என்றும் மகளிர் உழத்தியர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். கலப்பை, ஏர், அரிவாள், கத்தி முதலிய டீவளாண்மைக் கருவிகளாகும். கால்நடை வளர்ப்பு விவசாயத்தோடு இணைந்து இருந்தது. ஆடு, மாடு மேய்ப்பவர் ஆயர் அல்லது இடையர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் தொல்லியல் சான்றுகளை ஆராயுங்கள்.
2. குறிப்பிடத்தக்க தொல்பொருள் கண்டுபிடிப்புகளில் கவனம் செலுத்துவதன் மூலம் இந்த காலகட்டத்தை வகைப்படுத்திய கலாச்சார மற்றும் சமூக - பொருளாதார வளர்ச்சிகளை பகுப்பாய்வு செய்யவும்.
3. வர்ணாசர்மம் மற்றும் ஜாதிப் பிரிவுகள் பல்வேறு சமூகக் குழுக்களின் பாத்திரங்களை மையமாகக் கொண்டு, தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமூகக் கட்டமைப்பை விளக்கவும்.

இயல் - இரண்டு

சங்க காலம் - சரித்திரம் - முற்கால் சோழர்கள் - கரிகாலன் - சேரர்கள் - செங்குட்டுவன் - பாண்டியர்கள் - நெடுஞ்செழியன் - அரசியல் - சமூகம் - பொருளாதாரம் - வெளிநாட்டு வர்த்தகம் - மதம் - இலக்கியம் - களப்பிரர் இடைநிலை - ஆட்சியின் தாக்கம்.

குறிக்கோள்கள்

சங்ககால தமிழ் மன்னர்கள், அரசியல் - சமூகம் - பொருளாதாரம் - வெளிநாட்டு வர்த்தகம் - மதம் - இலக்கியம் போன்றவை அறிய உதவுகிறது.

சங்ககால மன்னர்கள்

கரிகாற்சோழன்

கரிகாலன் முற்காலச் சோழர்களிடையே மிக முக்கியமானவனாகத் திகழ்கிறான். குரிகாலன் மிகச் சிறியவனாக இருக்கும்போதே அவனது தந்தை காலனைச் சந்தித்து விண்ணூரகு எய்தியதாக சிலரும் கரிகாலன் கருவாக இருக்கும்போதே அவனது தந்தை மறைந்தான் எனச்சிலரும் கருதுகின்றனர். அரியணை மீது ஆசைக் கொண்ட பகைவர்கள் கரிகாலனை சிறை வைத்தனர். சிறையிருந்த கரிகாலனை கொல்ல சதி செய்து அவனது அறைக்குத் தீ வைக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து தப்பிய போது ஒரு கால் கருகியதால் கரிகாலன் என அவன் அழைக்கப்பட்டதாக சொல்லப்படுகிறது. போர்களத்தில் எதிரிகளின் கரிகளுக்கு (யானைகட்கு) காலனாக இருந்ததால் கரிகாலன் எனப்பெயர் பெற்றான் என்பாரும் உண்டு.

கரிகாலன் காலம்

கரிகாலனின் காலம் பற்றி வெவ்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. கரிகாலன் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தான் எனச் சிலர் கருதுகிறார்கள். சேரன் செங்குட்டுவன் கரிகாலனின் மகள் வழிப் பேரன் எனும் கருத்தைச் சிலர் வலியுறுத்துகின்றனர். சிலப்பதிகாரத்தில் காவிரிப்பும்பட்டினம் பற்றிய செய்திகளில் குறிப்பிடப்படும் சோழ மன்னன் கரிகாலனே என்பாரும் உண்டு. எனவே சிலப்பதிகார கதையின் தொடக்கத்தில் சோழ நாட்டை ஆண்டவன் கரிகாலன் எனச் சொல்லப்படுகிறது. கரிகாற்சோழனின் காலம் மிக முந்தியது எனும் கூற்றை பி.டி. சீனிவாச அய்யங்கார் மறுக்கிறார். தாலமியின் குறிப்புகளில் கரிகாலன் பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை என வாதாடுகிறார். மேலும் சில பொற்றிப்புச் சான்றுகளின் வாயிலாகக் கரிகாலனின் காலம் நான்காம் நூற்றாண்டாகவே இருக்க முடியும் எனும் முடிவிற்கு வருகிறார்.

கரிகாலனின் போர் வெற்றிகள்

கரிகாலன் மிகத் திறமையான அரசனாகவும் சிறந்த போர் வீரனாகவும் திகழ்ந்தான். வெண்ணி எனுமிடத்தில் பெருஞ்சேரலாதனையும் அவனை ஆதரித்த வேளிர்களையும் முறியடித்தான் எனும் செய்தி இலக்கியங்களின் வாயிலாகத் தெரிகிறது. இதில் குறிப்பிட்டுள்ள „வெண்ணி“ என்பது கோயில்வெண்ணி எனும் பெயரில் இன்றும் தஞ்சைக்கருகில் உள்ளது. இப்போரில் அவனால் முறியடிக்கப்பட்டு முறியடிக்கப்பட்ட அரசர்கள் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்ததாகவும் செய்தியுள்ளது. சேரர், பாண்டியர், ஒளியர், அருவர் ஆகிய தென்மண்ணின் வேந்தர்களை வென்று வடபுலம் நோக்கியும் தன் வாளினை வீசினான்கரிகாலன். இன்றையக் கருநாடக மாநிலத்தின் சில பகுதிகளை அவன் வென்றாதாகக் குறிப்புகள் உள்ளன. தெலுங்கு நாட்டிலும் கரிகாலனின் போர் வாள் வெற்றிகளைத் தேடியது எனும் செய்தி சில பொறிப்பு சான்றுகளால் உறுதி செய்யப்படுகிறது. கரிகாலன் தெலுங்கு நாட்டை வென்றதன் காரணமாக பிற்காலத்தில் தெலுங்குச் சோழர்கள் எனும் பிரிவினர் தோன்றினர் என்பாரும் உண்டு. தென்னகத்து மணிமுடிகளை பணிய வைத்த பின்னர் கரிகாலன் பனிமுடிய இமயம் வரை படையெடுத்துக் கொண்டு இமயத்தின் உச்சியில் புலிச்சின்னத்தைப் பொறித்து திரும்பியதாகவும் கூறப்படுகிறது. ஈழநாட்டின் மீது கரிகாலன் படையெடுத்து சென்று வென்று பல்லாயிரக்கணக்கான போர்கைதிகளுடன் திரும்பினான். அவர்களைக் கொண்டு காவிரியின் னரைகளை உயர்த்தினான் எனவும் கூறப்படுகிறது. இவ்விரண்டு செய்திகளையும் மறுப்பாரும் உண்டு. கரிகாலன் வீரம்மிக்க மன்னனாக இருந்தான் என்பதில் ஐயமில்லை.

பிற செயல்கள்

கரிகாலன் காலத்தில்தான் சோழநாட்டின் தலைநகர் உறையூரிருந்து காவிரிப்பும்பட்டினத்திற்கு மாற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும். கரிகாலன் புலவர்கட்கு நல்லாதரவு நல்கினான். முடத்தாமக் கண்ணியார் என்பாரது செய்யுள் இதனை தெளிவுப்படுத்துகிறது. கரிகாலன் தான் கைப்பற்றிய மண்ணையும் வளப்படுத்தினான். புல இடங்களில் காடுகளை

அழித்து மக்களை குடியேற்றி விளை நிலங்களை உருவாக்கினான். தனது கடற்படையை வலிமையானதாக்கவும் கடல் வாணிபத்தைப் பெருக்கவும் கரிகாலன் காவிரிபூம்பட்டினத்தை தலைநகராக ஆக்கியிருக்க வேண்டும். அதனை எவ்வாறு அமைத்தான் பற்றிப் பட்டினப்பாலை உரைக்கிறது. கரிகாலன் காலத்தில் தமிழகத்தில் சமணமும் பௌத்தமும் அறிமுகமாயின. ஆரியப் பண்பாட்டை இம்மண்ணில் அறிமுகப்படுத்தியவனும் கரிகாலனே. யாகங்கள் போன்ற ஆரியச் சடங்குகளை கரிகாலன் அறிமுகப்படுத்தினான்.

ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ் செழியன்

முந்திய கால பாண்டிய மன்னர்களிடையே மிக முக்கியமானவன் ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியன் ஆவான். அவனது சிறப்பு பட்டத்திலிருந்து அவன் ஒரு ஆரியப்படையை முடியடித்திருக்க வேண்டும் என அறிய முடிகிறது. எனினும் அவனது வெற்றி பற்றி விவரங்கள் இல்லை. அவன் கல்வி பற்றி பாடியுள்ள செய்யுள் அவனது புலமைக்கு சான்றாக விளங்குகிறது. சிலப்பதிகாரத்தின் மூலம், அவசரத்தில் கோவலனைக் கள்வன் என எண்ணித் தலையை வெட்ட உத்திரவிட்ட மன்னன் இவனாதிருக்கவேண்டும் என அறியப்படுகிறது. கையிற் சிலம்பொடும், இமையில் நீரோடும் வந்த கண்ணகி தனது கணவன் மாசற்றவன் என்பதை மெய்ப்பித்ததும் மனம் வருந்தி உயிர் துறந்தான். ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனுக்கு வெற்றிவேற் செழியன் எனும் சகோதரன் இருந்தான். அண்ணனின் மறைவை அறிந்த இளவல் மதுரைக்கு விரைந்து அரியணை ஏறினான். பின்னர் கண்ணகிக்குப் பெருமை சேர்க்க விழா எடுத்தான்.

செங்குட்டுவன்

சேர மன்னர்களிடையே மிகவும் புகழ்பெற்றவன் சேரன் செங்குட்டுவன் ஆவான். அவனது போர் வெற்றிகளைப் பற்றியும் பரணர் பாடியுள்ளார். இவன் தனது தந்தையைக் காட்டிலும் வீரமிக்கவனாக விளங்கினான். சில கடற்கொள்ளையர்களை முறியடித்ததால் கடற்பிறகோட்டிய செங்குட்டுவன் என குறிப்பிடப்படுகின்றான். தனது வலிமை மிகுந்த ஈட்டியின் மூலமாக கடலையே வெற்றான் செங்குட்டுவன் என்று பரணர் குறிப்பிடுகின்றார். மோகூரை ஆண்ட மன்னனை செங்குட்டுவன் முறியடித்ததாக குறிப்பு உள்ளது. அந்தப் போரில் பல சிற்றரசர்கள் செங்குட்டுவனை எதிர்த்து தோற்றார்கள். சோழராலும், பாண்டியராலும் ஆதரிக்கப்பட்ட நன்னன் என்பவனையும் செங்குட்டுவன் தோற்கடித்தான்.

சேரன் செங்குட்டுவன் மிகச் சிறப்புப் பெறும் வகையில் இருந்தது அவனது வடபுலம் நோக்கிய படையெடுப்பாகும். வட நோக்கிய படையெடுப்பில் கொடுகர் செங்குட்டுவனின் கையில் வந்தது. அந்நாட்டு மன்னனான பழையன் என்பவனை முறியடித்தான். கனகவிசயர் எனும் இரு வடபுலத்து மன்னர் களை வென்று இமயம் வரை சென்றான் செங்குட்டுவன் பத்தி கடவுள் கண்ணகிக்கு இமயத்தில் கல்லெடுத்து அதனைக் ஆற்றில் நீராட்டினன். வடபுலத்து மன்னர்களைச் சுமக்க அக்கல்லை சேர நாடு கொண்டு வந்தான். அங்கு கண்ணகிக்கு கோயில் கட்டினான். பத்தினித் தெய்வ வழிபாடு இவனால் கொண்டுவரப்பட்டது. இவனது வடபுலத்து வெற்றிகள்

பற்றியசெய்திகள் பதித்துப்பற்று உரைக்கிறது. சிலப்பிகாரம் அவற்றை உறுதி செய்கிறது. கண்ணகியின் கோயிலுக்கு சிறப்பான விழா எடுத்தான் செங்குட்டுவன். அவ்விழாவிற்கு ஈழமன்னன் வந்திருந்தான். இந்தச் செய்தி சிலப்பதிகாரம் மற்றும் இலங்கை மகாவம்சம் ஆகியவற்றால் உறுதி செய்யப்படுகிறது. செங்குட்டுவன் தனது அரசியுடன் வேட்டையாட சென்றதாக அங்கு வேடர்களின் தலைவன் கண்ணகி பற்றிய செய்தியை கூறியதாகவும் தெரிய வருகிறது. கண்ணகியின் வாழ்க்கையை காவியமாக்குமாறு துறவியாகிவிட்டதனது இளவல் இளங்கோ செங்குட்டுவன் கேட்டுக் கொண்டான். அதன் காரணமாக சிலப்பதிகாரம் மலர்ந்தது.

போர் வெற்றிகளில் சிறந்தவனாக இருந்தான் செங்குட்டுவன். வலிமைமான கடற்படையைப் பெற்றிருந்தான். வடபுலம் சென்று மன்னர்களின் மணி முடிகளைப் பறித்தான். பல நாட்டு மன்னர்கள் அவனிடம் மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்டிருந்தார்கள் என கயவாகுவின் வருகை சான்றளிக்கிறது. பத்தினி வழிபாடுபழக்கத்தை இந்த மண்ணில் துவங்கியவன் செங்குட்டுவன். இவ்வாறு பல சிறப்புகளைப் பெற்ற செங்குட்டுவன் தென்னகத்தின் வரலாற்றில் என்றும் மறுக்கமுடியாத இடத்தைப் பெறுகிறான். அவனது காலம் ஏறத்தாழ 55 ஆண்டுகாலம் நீடித்தது.

பாண்டியர்கள்

ஓமிழ்தினுமினிய ஈம் தமிழ்மொழியைக் தாய் :இந்சிலப்பரப்பு முற் நிலவும் கொண்டு மோழியாகக். பெற்றதென்பது என்று வழங்கப் காலத்தே தமிழகம்” தொன்னூல் லாராய்ச்சியுடையார் யாவரும் அறிந்ததொன் ரும்தனை.இப்போது இ .த்தமிழ்நாடு என்றே யாவரும் : கூறுவாராயினர் இது வடக்கில் .

வேங்கடமும் குமரிமுனையும் இழக்கலும் மேற்கிலும் இரு பெருங் கடலும் இக் .உடையதா யிருக்கின்றது . தமிழகத்தைக் குடபுலம் குணபுலம் தேன்புலம் என்ற மூன்று பெரும் பகுதிகளாகப் பிரித்துப் பண்டைக்காலமுதல் ஆட்சி புரிந்துவந்தோர், சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் தமிழ் - மூவேந்தரேயாவர், இன்னோர் ஆட்புரிர் பகுதிகள் முறையே 'சேர மண்டலம், சோழ மண்டலம், பாண்டிய மண்டலம் எனப்படும், இவற்றுள் பாண்டிய மண்டலக்: Ba அரசரிமை யுடையராய்ப் பண்டைக்காலத்தி விளக்க முத்திருத்த பாண்டிய அரசர்களின் வரலாறே ஈண்டு' வாம் ஆராயப் புகுந்தது.

கடைச்சங்க காலத்துப் பாண்டியர்கள் பாண்டியரது ,தலைககரரயெ மதுரையில் விளங்கிய கடைச்சங்கம், கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் மு குற்பகுதி யில் மூடி வெய், (தியது என்பது ஆராய்ச்சியாளரது கொள்கையாகும்ஆகவே ., ரு, பி, மூன்றாம் ற்றாண்டிற்கு, முன்னர் ஆட்சி புரிந்த பாண்டிய அரசர்களது வர லாறேஇறையனார் .எழுசப்படுகின்றது பகுதியில்இப் . 'களவியற்குஉரைகண்ட . கடைச்சங்கத் தொல்லாசிரியர் தைப் புரந்து வந்த பாண்டி மன்னர்கள் காற்பத் தொன்பதின்மர் ஆவர் என்று அவ்வரையிற் கூறியுள் ளார்", சிலப்பதிகாரத்தின் உரைப்பாயிரத்திற்கு மேற் கோளாகக் காட்டப்பெற்ற Same குமரி தீம்புனர் பெளவம்' என்று தொடங்கும் ஆிரியப்பரவும் அம் கனமே உணர்த்துன்றது.” எனவே, கடைச் சங்க நாட்களில் அரசு செலு த்நாற்பத் இய பாண்டிய அரசர்கள். தொன்பதின்மர் ஆவர் என்பது ஈன்கு புலப்படுன்றது. அன்னோர் ஆட்சுபுரிந்த காலம் ஆயிரத்துத் சொண்ணூற் றைம்பது ஆண்டுகள் என்பர் களவியலுரைகண்ட பெரியார். ஆகவே ஒவ்வொரு மன்னனது சரா"சரி' ஆட்சிக்காலம். சற்றேறக் குறைய

முப்பத்தெட்டாண்டுகளாகும் கடைச்சங்ககாலத்துப் பாண்டியர் சாற்ப,த்தொன்படுமருள் சிலர் பெயர்களே நற்றிணை, குறுந்தொகை, பரிபாடல், கரானூறு, புறநானூறு என்னும் நூல் அறியப் புகின்றன அவர்களுள் . முடத்திரும பாண்டியன் ாறன் என்பவனே " மிக்க பழைமை என்பது வாய்ந்தவன் . களவியலுரையால் பெறப்படுகின்றதுஎனவே" . அவன் . வரலாற்றை முதலில் ஆராய்வோம் . பாண்டியன்-: முடத்திருமாறன் . கடல் : குமரிகர்டு கோளால் ஆழிந்தபின்னர், குமரியாற்றிற்கும் தாம்பிர பருணியாற்றிற்கும் இடையிலுள்ள நிலப்பரப்பில் sue யிருக்க தமிழ்மக்களுக்குத் தலைககராய் இருந்த கபாடி புரத்தில் வீற்றிருந்து அரசாண்ட பாண்டிய அரசர் ஜம்பத்தொன்பதின்மருள் இவ்வேந்தனே இறுதியில் : வாழ்ந் தவன் ஆவன், ஆகவே, இவன் இடைச்சங்கத் தின் இறுதியில் இருக் தவன் ஆதல் வேண்டும், இவன் காலதஇல் நிகழ்ந்த ஒரு கடல் கோளால் பாண்டிய காட்டின் பெரும்பகுதியும் அதன் தலைகராகிய கபாட புரமும் அழிந்தொழிந் தன." இக் கடல்கோளினால் எண்ணிறந்,ச தமிழ் நூல்கள் இறந் தன, இச்செய்திலை, . *ஏரணம் உருவம் யோகம் இசைகணக் கிரதஞ் சாலந் தாரண மற சந்தம் தம்பநீர் நிலமு லோகம் மாரணம் பொருளென் றின்ன மான நூல் யாவும் வாரி வாரணங் கொண்ட தந்தோ வழிவழிப் பெயரு மாள" என்னும் பழைய பாடலும் உணர்த்துதல்' காண்க. தமிழ்மக்கள் செய்த உயர்தவப்பயனால் எஞ்சுகின்றநூல் தொல்காப்பியம் ஒன்றேமாகும்கடல் இச் . கோளுக்குத் தப்பி யுயற்க பாண்டியன் முடத்திருமாற னும் செந்தமிழ்ப் புலவர்களும் சிறிது வடக்கே சென்று மணலூர் என்னும் ஒரு சிறு ஈகரத்தில் தங்கினார்கள். இவர்கள் சிலகாலம் அந்ஈகரில் தங்கியிருந்து, பின்னர்" மதுரைமாககரை யடைந்தனர் ., இப்பாண்டியனும் அம் ட ககரை வளம்படுத்தித் தனக்குரிய தலைககராசக்கொண்டு கடைச்சங்கத்தை அங்கு நிறுவினான். புலவர்கள் . பற்பல தொடங்ுப் ஆராய்ச்சி செய்யத் தமிழ் அரிய செந்தமிழ் , நூல்கள் இயற்றுவராயினர்இயல் . இசை நாடகம் ஆகிய முத்தமிழும் உயர்நிலை எய்தின. எனவே, சடைச்சங்கக்ை மதுரைமா நகரின்கண் கிறுவி அதனைப் போற்றி வளர்த்துவர்,த பாண்டியன் முடத் இருமாறன் டும் தமிழ்த்தாயின்பொருட்டு ஆற்றிய அரும்பணி அள்விட்டு உரைக்கும் தரத்ததன்று, இம். மன்னனே தண்டமிழ்ப் புலமையிற் இறந்த ஒன்டிநற் . குரில் ஆவன்குதி பாலைத்தணையையும் இவன் .ஞ்சித் ,இணையையும் இன்சுவை பொருந்தப் பாடுவதில் வன்மை உடையவன் எட்டுத் .os நூல்களுள் ஒன்றாகிய கற்றிணையில் இவன் பாடிய இரண்டு பாடல்கள் காணப் படுகின்றன கற்றிணை)105; 996). இவன் மதுரைநகரை அமைத்ததையும் கடைச்சங்கத்தை அங்கே நிறுவியதையும் பராந்தக பாண்டியனுடைய செப்பேடுகள் குறிப்பிடு * இன்றன." இவனைப்பற்றிய பிற செய்கிகள் இக்காலத்தற் புலப்படவில்லை,

தலையளங்காளத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்

சிறுபிராயத்திலேயே அரியணை ஏறிய நெடுஞ்செழியன் தழலயானங்கானம் எனுமிடத்தில் சேரன் மந்தரம்சேரல் இரும்பொறை உட்பட பல மன்னர்களின் கூட்டுப்படையை முறியடித்தான். இப்போரைப் பற்றி இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும் பிற்காலக் கல்வெட்டுகள் வாயிலாகவும் அறிய முடிகிறது. மதுரைக் காஞ்சி எனும் நூலை இயற்றிய மாங்குடி மருதனார் இவர் காலத்தில் வாழ்ந்தார். இரண்டாம் நெடுஞ்செழியன் என வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடும் இம்மன்னன் பல மலை சாதியினரையும் வென்றான். அவன் கரிகாற்சோழனின் சம காலத்தினனாக இருந்திருக்க

வேண்டும். அவனது வீரம் பற்றியும், வீரர்கள் பால் அவன் கொண்டிருந்த பற்றினையும், நக்கீரர் இயற்றிய நெடுநெல்வாடை உரைக்கிறது. சிவபெருமானின் வெள்ளி அம்பலத்தில் இம்மன்னன் இறந்ததால் வெள்ளியம்பலத்துஞ்சிய பெருவழுதி என்றழைக்கப்பட்டான்.

அரசன்

சங்க காலத்தில் முடியாட்சியின்று வேறு ஆட்சி இல்லை. அரசன் இறைவனுக்கு ஒப்பாக வைக்கப்பட்டான். எனவே அவன் கோ என்றழைக்கப்பட்டான் இளவரசன் இளங்கோ எனப்பட்டான். அரண்மனை கோவிலுக்கு ஒப்பாக வைக்கப்பட்டது. நிலையான புகழைப் பெற்றிருந்தவனை மன்னன் என்றும் உயர்ந்த நிலையை எட்டியவனை வேந்தன் என்றும் அழைத்தனர். பல வெற்றிகளைப் பெற்று குறுநில மன்னர்கள் மீது ஆதிக்கம் உடையவன் வேந்தன் என்றும் கொற்றவன் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே முடிமன்னர்களும் குறுநில மன்னர்கள் பலரும் இருந்தனர். மன்னனின் பிறந்த நாளைப் பெருநாளாகக் கொண்டாடினர். அந்நாளில் வரிகள் தள்ளாடி, கைதிகள் விடுதலை செய்தல் போன்ற சலுகைகளைச் செய்தனர். முடிசூட்டு விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. முடியாட்சியின் நாளிலிருந்து ஆட்சியாண்டை கணக்கிட்டனர். முடி, கொடி, வெண்கொற்றக்குடை, முரசு ஆகியவை மன்னனுக்குரிய சின்னங்களாகும். தந்தை வழி தாய் முறையில் மூத்த மகனுக்கு அரசரிமை கிட்டியது. இளம் வயதினரும் அரசு பதவிக்கு வந்தனர் என்பதற்குக் கரிகாலனும் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். வாரிசு இன்மையில் பட்டத்துயானை மாலையிட்டு மன்னனை தேர்ந்தெடுக்கும் வழக்கு இருந்தது. ஆனால் தேர்தல் முறையும், பெண்கள் அரியணையேறும் வழக்கமும் இல்லை. மக்களின் தலைவர்களாக மன்னர் விளங்கினர். அரசர்களை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சிகள் எழவில்லை. மன்னனை விரட்டியடித்த வழக்கு அக்காலத்தில் இல்லை ஆனால் மன்னர்கள் தாமத முடிதுறந்ததுண்டு.

அரசவை

அரசனின் அவை மன்றம், ஓல்கம், இரக்கை, வேட்டவை எனப்பட பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டது. அரசவையில் அரசனின் இல்லத்தவர்களும் அரசு அலுவலர்களும் பொதுமக்களும் கூடினர். சங்ககால மன்னர்கள் அரசவையில் புலவர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டனர். புலவர்கள் இலக்கியம் பற்றி விவாதித்ததோடு அரசனிடம் குறைகண்டால் அதை திருத்தவும் செய்தனர். அரசவையின் தலையாயப் பணி அரசனுக்கு அறிவுரை கூறி சிறந்த முறையில் ஆட்சி அமைக்க உதவுவதாகும். அரசவை நிர்வாகத் தலைமையகமாக விளங்கியது எனலாம். அரசவை தலைநகரத்தில் செயல்பட்டது. பொதுமக்களின் விண்ணப்பங்கள் இதில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

ஐம்பெருங்குழு

அரசனுக்கு ஆலோகனை சொல்லவும் ஆட்சி புரிவதில் துணை செய்யவும் ஐம்பெருங்குழு, என்பேராயம் என்ற அமைப்புகள் இருந்தன. ஐம்பெருங்குழுவில் அமைச்சர், புரோகிதர், சோதிடர், மருத்துவர், மக்கள் பிரதிநிதி ஆகிய ஐவர் இடம் பெற்றிருந்தனர். அமைச்சர்கள் வரி வசூலிப்பது நீதி வழங்குவது ஆகியவற்றைக் கவனித்தனர். புரோகிதர்கள் மதசம்பந்தமான விழாக்களை நடத்தி வந்தனர். சோதிடர்கள் நல்ல காரியங்கள் நடத்துவதற்கும், மன்னன் போரில்

ஈடுபடுவதற்கும் நல்ல நேரங்களை குறித்து கொடுத்தனர். மருத்துவர்கள் மன்னனுடைய உடல்நலத்தையும் நாட்டு மக்களின் உடல்நலத்தையும் பேணிவந்தனர். மக்கள் பிரதிநிதிகள் மக்களின் நலங்களையும் உரிமைகளையும் காத்து வந்தனர்.

எண்பேராயம்

எண்பேராயத்தில் கரணத்தியலவர், கர்மவிதிகள், கனகச்சுற்றம், கடைகாப்பாளர், நகரமாந்தர், படைத்தலைவர், யானைவீரர், இவுளி மறவர் முதலிய எண்மவர் இடம் பெற்றிருந்தனர். இவர்கள் மன்னன் நலத்தையும் மக்கள் நலத்தையும் பேணி நாட்டின் நன்மைக்காக அரசனுக்கு தேவையான ஆலோசனைகள் வழங்கி அவனுடைய செயல்களிலும் உறுதுணையாய் நின்றனர்.

தூதுவர்கள்

இளவரசர்களும், அந்தணர்களும், புலவர்களும் அரசரின் தூதுவர்களாக சென்றனர். அண்டைநாடுகளுக்கும், அயல்நாடுகளுக்கும் தூதர்கள் சென்றனர். மன்னனின் அயல்நாட்டுக் கொள்கையின் முடிவை எடுத்துரைக்கவும், நல்லுறவை ஏற்படுத்தவும் துப்பு அறிவிதற்கும் தூதர்கள் பயன்பட்டனர். கி.மு.18-ல் ரோம பேரரசர் அகஸ்டஸின் முடிசூட்டு விழாவில் கலந்து கொள்ள சென்ற பாண்டிய மன்னர்களின் தூதர்கள் ஏதன்ஸ் நகரின் வழியாக சென்றனர்.

ஒற்றர்கள்

பழங்கால மன்னர்களால் ஏராளமான உளவாளிகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். அமைதிக்காலத்திலும் போர்க் காலத்திலும் வேவு பார்க்கப்பட்டது. சந்தேகக் குறிப்புகளை கொண்ட மாறுபட்ட ஒலிகள் மூலம் தம் செய்தியினை தெரிவிப்பர். அஞ்சாது இரகசியம் செய்தியறிந்து திறமையுடன் ஒற்றர்கள் செயல்பட்டனர்.

படைநிர்வாகம்

படைகள் ஆற்றல்மிக்கோரையும் வழர்ந்து செயல்படுவோரையும் போரில் விருப்பமுடையோரையும் கொண்டு விளங்கியது. அரசரே படைகளுக்கு தேவையான படைக்கலங்களை நிறுவகித்தார். காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை என்ற வரிசைமுறை காணப்பட்டது. தானைத் தலைவன் அரசருக்கு அடுத்தப்படியாக காணப்பட்டான்.

நீதி நிர்வாகம்

அரசர்கள் நீதி வழங்கிட தகுதியுள்ளவர்களின் துணைகொண்டு செயல்பட்டனர். நகரங்களிலும், கிராமங்களிலும் நீதிமன்றங்கள் காணப்பட்டன. நகரங்களில் அரசன் நீதி வழங்கினான். கிராமங்களில் அரசரின் பிரதிநிதிகள் நீதி வழங்கினர். ஆரணின் முற்றமே நீதிமன்றமாக செயல்பட்டது. வெளிப்படையாக விசாரணை நடைபெற்றது. கருக்கலைப்பு, பசுவின் மடியறுத்தல், பார்ப்பனர் கொலை ஆகியவைகளுக்கு அதிகபட்ச தண்டனைகள் அளிக்கப்பட்டது. தற்போது போல் பழைய காலங்களில் சட்டம் என்பது இல்லை. செய்த குற்றங்கட்கு ஏற்ப தண்டனைகள் அளிக்கப்பட்டது.

அரசின் வருவாய் மற்றும் செலவு

சங்க கால அரசர்கள் பல்வேறு விதமான வரிகளை வசூலித்தனர். நில உற்பத்தியில் 1/6 பங்கு நிலவரியாக வசூலித்தனர். நிலவரியே அரசின் முக்கிய வருவாய் ஆகும். சிற்றரசர்கள்

தேற்கடிக்கப்பட்ட மன்னர்கள் முறைப்படி திறை செலுத்தினர். பயிர் விளைச்சல் இல்லாதபோது வரிகள் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டன. வசூலிக்கப்பட்ட வரிகள் பொதுப்பணிக்கும், அறப்பணிக்கும் ஆலயப்பணிக்கும், ஏரி, குளங்கள், சாலைகள் போன்றவைகளை புதிதாக அமைப்பதற்கும், பழையவைகளை செப்பனிடுவதற்கும் செலவு செய்யப்பட்டது.

கொடியும் சின்னமும்

சங்ககால மன்னர்கள் தங்களுக்கென தனிக் கொடிகளையும் சின்னங்களையும் வைத்திருந்தனர். பாண்டியர் மீன்கொடி, சேரர் வில்கொடி, சோழர் புலிக்கொடியையும் கொண்டிருந்தனர். இவை தவிர ஒவ்வொரு மன்னனும் தங்களுக்கென தனி குதிரை, யாகை, தேர் ஆகியவைகளையும் கொண்டிருந்தனர்.

விவசாயம்

விவசாயம் மக்களின் தலையாய தொழில். அது மக்களுடைய வளத்துக்கும் மன்னனுடைய வளத்துக்கும் அடிப்படையாக விளங்கியது. நெல், கரும்பு வரகு, திணை, எள், அவரை பயறு போன்ற பல பயிர்களைப் பயிரிட்டனர். மருத நிலத்தில் நெல்லும் கரும்பும் முக்கிய பயிர்களாகும். பழங்கள், கிழங்குகள் போன்றவை குறிஞ்சி நிலத்தில் பயிரிடப்பட்டன. நிலத்தின் வளமைக்கு காவிரி, வைகை, பெண்ணை, பாலாறு முதலிய ஆறுகள் துணைப்பூரிந்தன. நீர் பாசனத்திற்கு கால்வாய்கள், மதகுகள், ஏரிகள், குளங்கள் மூலம் பாசன வசதிகள் மேற்கொண்டனர். ஆடவர் மகளிர் சிறுவர்கள் அனைவரும் வேளாண்மையில் பங்கேற்றனர். உழவு தொழிலில் ஈடுபட்டவர் உழவர் என்றும் மகளிர் உழத்தியர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். கலப்பை, ஏர், அரிவாள், கத்தி முதலிய டீவளாண்மைக் கருவிகளாகும். கால்நடை வளர்ப்பு விவசாயத்தோடு இணைந்து இருந்தது. ஆடு, மாடு மேய்ப்பவர் ஆயர் அல்லது இடையர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

பிறத்தொழில்கள்

வேளாண்மைக்கு அடுத்து குறிப்பிடத்தக்க தொழில் நெசவு ஆகும். பருத்தி, பட்டு ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன. ஆடைகளில் வண்ணம் சேர்த்தல், அழகுப்பூ வேலைகள் செய்தல், ஆகியவைப் பற்றி தமிழர் தெரிந்திருந்தனர். மிக மெல்லிய துகில், மற்றும் கம்பளி ஆடைகளும் நெய்தனர். தையல் கலைஞர்களும் இருந்தனர். பாண்டிய நாட்டிலும் பிறதுறைமுகங்களிலும் முத்துக் குளித்தல் நடைபெற்றது. பாண்டிய நாட்டு முத்து மேலை நாட்டவரை கவர்ந்தது. தேக்கு, சந்தன மரங்களினாலும் யானை தந்தத்தாலும் அழகிய பொருள்கள் செய்தனர். இரும்புக் தொழில் தோல்பதனிடுதல், தேன் எடுத்தல், மீன் பிடித்தல், உப்பு எடுத்தல், இரும்பு, வெண்கலம், செப்புப் பொருட்கள் செய்தல், கட்டிட வேலை செய்தல் முதலிய தொழில்களும் நடந்தன.

அளவைகள் மற்றும் காசுகள்

மா, வேலி முதலிய நில அளவை முறைகளும் நாழி, கலம் முதலிய முகத்தலளவைகளும், துலாம் கழஞ்சு முதலிய நிறுத்தலளவைகளும் இருந்தன. மா என்பது ஒரு வேலி நிலத்திற்குச் சமம். நாழி என்பது மரக்கால் அளவின் எட்டில் ஒரு பகுதி. 12 மரக்கால் சேர்ந்தது ஒரு கலம். சுங்ககாலத்தில் மூவேந்தர்களும் முதிதிரையிடப் பெற்ற காசுகளை பயன்படுத்தினர். காசுகளில் மேலை நாட்டுக் காசுகளே சங்ககால பொருளாதாரத்திற்கு

எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கின. காணம் என்றொரு பொற்காசு புழக்கத்தில் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

வாணிபம்

உள்நாட்டு வாணிபம்

உள்நாட்டு வாணிபம் மிகச் சுறுசுறுப்புடன் நடைபெற்று வந்தது. பெரும்பாலும் பண்டமாற்று முறையிலேயே வாணிபம் நடைபெற்று வந்தது. எ வாணிகச் சாத்துக்கள் எனப்பட்ட வணிகர்கள் கூட்டம் உள்நாட்டுச் சந்தைகளில் உற்பத்தி பொருள்களை விற்று பணம் ஈட்டினர். ஊள்நாட்டு வாணிபத்திற்கு நாளங்காடி, அல்லங்காடி என இருவகை அங்காடிகள் இருந்தன. நாளங்காடி என்பது பகல் நேரங்களிலும் அல்லங்காடி இரவு நேரத்திலும் செயல்பட்டன. இவை புகார் மதுரை முதலிய நகரங்களில் இருந்தன. பொருள்களின் விலையை எழுதி தொங்கவிடப்பட்டன. வணிகர் கூட்டமாக சென்று வாணிகம் செய்தனர். அக்கூட்டத்திற்கு வாணிகச் சாத்து என்று பெயர். கழுதை வண்டி, படகு, பாய்மரக் கப்பல்கள் சரக்குகளை கொண்டுச் செல்ல பயன்படுத்தப்பட்டன.

அயல்நாட்டு வாணிபம்

வெளிநாட்டு வாணிபம் மிக சிறப்பாக நடைபெற்றது. கிழக்கில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுடன் சீனத்துடனும் வாணிபத் தொடர்பு இருந்தது. மேற்கே யவன நாட்டவரும், மேற்காசியர்களும் உரோமானியர்களும் இந்திய பண்டங்களில் பெரும் விருப்பம் காட்டினர். ஐரோப்பாவின் பல பாகங்களுக்கும் இப்பண்டங்கள் சென்றன. கொங்கு நாட்டு தங்கமும், பாண்டி நாட்டு மத்தும், சந்தனமும், மிளகும், வாசனைப் பொருட்களும், இஞ்சியும், தந்தமும், ஏலம், கிராம்பு போன்றவைகளும் மேற்கு நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி ஆயின. மரவகைகள், எண்ணெய்கள், தேங்காய், கருப்பட்டி, போன்றவைகளும் வாணிப் பொருளாக விளங்கின. உயர்தரமான ஆடைகள், பட்டாடைகள், வண்ணபகட்டான ஆடைகள், விரிப்புகள், ஓவிய வேலைப்பாடுடைய பொருட்கள், வைரம், பிறவிலை உயர்ந்த கற்கள் ஆகியவைகளும் வெளிநாட்டு வணிகர்களை கவர்ந்தன. உயிருள்ள பிராணிகளும் கப்பல் ஏறி வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றன. மயில், கிறி, குரங்கு, புலி போன்றவை இப்புண்ணியத்தை பெற்றன. தமிழகம் ஏற்றுமதி நாடாக மட்டும் விளங்கவில்லை. வெளிநாடுகளில் உற்பத்தியான பொருட்களை இறக்குமதியும் செய்தது. மேற்கு நாடுகளிலிருந்து உயர்வகை மது, கண்ணாடி சாமான், குதிரைகள் முதலியவை வரவழைக்கப்பட்டன. இலங்கையிலிருந்தும் பர்மாவிலிருந்தும் உணவு பொருட்கள் வந்தன. சீனத்திலிருந்து அழகிய விளிம்பு உடைய பட்டுகளும் சர்க்கரையும் வரவழைக்கப்பட்டன.

தமிழகத்து துறைமுகங்களில் அயலார் கலங்கள் குவிந்து கிடந்தன. பொறையாறும்,புகாரும், கொற்கையும் சிறந்த துறைமுகங்களாக விளங்கின. கோட்டாறும், மதுரையும், முசிறியும், உறையூரும் வெளிநாட்டு வணிகர்களின் ஆரவாரம் பெற்ற உள்நாட்டு நகரங்களாக விளங்கின.

சங்க கால் சமயம்

சைவமும், வைணவமும், பௌத்தமும், சமணமும் சங்க காலத்திலிருந்த சமயங்களாகும். பௌத்தமும், சமணமும் வருவதற்கு முன்பே மாயோன்,சேயோன், வேந்தன், வருணன் என்னும் தெய்வங்களை முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் நிலங்களில் உள்ள மக்கள் வழிப்பட்டனர்

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஒரு தெய்வம் என்ற வழிபாட்டுமுறை மக்களின் வழக்கத்தில் இருந்தது. குறிஞ்சி நில மக்கள் முருகனையும், முல்லை நில மக்கள் திருமாலையும் மருத நில மக்கள் இந்திரனையும், நெய்தல் நில மக்கள் வருணனையும், பாலை நில மக்கள் கொற்றவையையும் வழிபட்டனர்.

சிவ வழிபாடும் சங்ககால மக்கள் மத்தியில் காணப்பட்டது. சங்க இலக்கியங்களில் சிவன் என்ற சொல்லே காணப்படவில்லை. ஆனால் சிவனை வேறு பெயர்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அறிவின் முனைவன், கறை மிடற்கண்ணல், காரிண்ட கடவுள், நீலக்கடைக காளிதன், ஆல்கெழு கடவுள், ஆலமர்ச் செல்வன் முழுமுதல்வன் போன்ற பல பெயர்களால் சிவபெருமானை சங்கப் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இலங்கியங்களில் சிவனோடு சேர்த்து உமையவள் பேசப்படுகின்றனர். தனித்துக் காணும் பொழுது தூர்க்கையாகக் காட்டப்பெறுகின்றார். சிலப்பதிகாரம் சக்தி வழிபாடு குறித்து பேசுகின்றது. பாலைக் கலியல் சிவனது எயில் வென்ற முக்கண் சிறப்பும், பிறவும் பேசப்படுகின்றது. சிவனது கடை தாழ்ந்த சடை பிறை அணிந்த சடை, முக்கண் கடைமிடறு போன்றவைகளை சங்க நூற்பாவடி எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

சிவன் முழுமுதற் பொருளால் உலகம் அனைத்திற்கும் தோன்றுவதற்கு முதல் காரணம் ஐம்பெரும் பூதங்களை அடக்கி தானும் அதனுடன் கலந்து அலகிலா விளையாடலைப் புரிந்தார் என மதுரைக் காஞ்சியில் மாங்குடி மருதனார் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் சூலம் பிடித்த சுடர்ப்படை காலக்கடவுள் என்று குறிப்பிடுவது மூலம் சிவன் சூலம் பிடித்த சுடர்ப்படை உரியவனாக விளங்கினார் என்பது தெரிகின்றது.

சங்க கால வைணவம்

மாயோன், மால், நற்கை, கண்ணல், வெய்யோன், திருமார்பன், ஆழியன் என்று அழைக்கப்பட்ட திருமாலிடம் கைச் சக்கரம், சங்கு, வில், வாள், கௌமேதகர் ஆகிய ஆயுதங்களும் இருந்தன. சக்கரத்தினை நேமி, ஆழி திகிரி, எனவும், சங்கினை வளை, வலம்புரி, சங்கம் எனவும் அழைத்தனர். திருமடந்தை செய்வோர், தாமரையினாள், நல்லாள் எனத் திருமகளை அழைத்தனர். பிரம்மா திருமாலின் புதல்வர் எனப்பட்டார். அழகர்மலை, திருவரங்கம், வேங்கடம் போன்றவை திருமாலின் திருதலங்களாகும்.

பிற வழிபாட்டு முறைகள்

மக்களின் சமயக் கொள்கையில் கன்னி, நிழங்கடவுள், பேய், கூனி ஆகியவற்றில் நம்பிக்கை இருந்தது. தெய்வங்களை சில மரங்களுடன் இணைத்து வழிபட்டனர். ஆல், அரசு, வேம்பு, கடம்பு, வில்வம் போன்ற மரங்களின் நிழலில் தெய்வ உருவங்களை வைத்து வழிபட்டனர். இன்றும் இந்த முறை தமிழர் சமுதாயத்தில் காணப்படுகின்றது. ஆல மரத்தடியில் சிவபெருமான் வீற்றிருந்தார் என்பதும் திருமால் ஆலிலைமேல் பள்ளி கொண்டார் என்பதும் புராண மரபுகள். சங்க கால மன்னர்களிடமும் மக்களிடமும் மதச் சகிப்புத்தன்மை காணப்பட்டது. மன்னர்கள் சமய வளர்ச்சிக்கு ஆதரவு அளித்தனர். இறை வழிப்பாட்டில் மக்கள் தீவிரம் காட்டினர்.

களப்பிரர்கள்

சங்ககாலம் முடிவுற்ற பின் கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முடிய ஏறத்தாழ மூன்று நூற்றாண்டுகள் தமிழ் நாட்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் ஆண்டதாகச் சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. இக்காலத்தில் நாட்டில் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டு களப்பிரர்கள் தமிழகத்திற்குள் புகுந்து தமிழ் மன்னர்களைத் தோற்கடித்து ஆட்சியை கைப்பற்றிக் கொண்டதாக தெரிகிறது. தமிழ் இலக்கியங்களான தமிழ் நாவலர் சரிதை, யாப் பெருங்கலம், பெரியபுராணம் ஆகியவை களப்பிரர் ஆட்சியை பற்றி குறிப்பிடுகின்றன.

திருப்புகழர்க் கல்வெட்டு நெற்குன்றம் கிழார் என்னும் கள்பிர மன்னனைப் பற்றிக் கூறுகிறது. காசாக்குடிச் செப்பேடுகளும், தளவாய்புரம் செப்பேடுகளும், கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பாண்டியன் கடுங்கோன் களப்பிரர்களைத் தோற்கடித்ததைக் கூறுகின்றன. கூற்றம் செப்பேடுகளும் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் சோழர்கள் பாண்டியர்கள் ஆகியோரையும் களப்பிரரையும் தோற்கடித்ததை கூறுகின்றன. எனவே சங்ககாலத்திற்குப் பின் தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட களப்பிரர் ஆதிக்கம் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்திருந்ததாகத் தெரிகிறது.

களப்பிரர்கள் யார்?

களப்பிரர்களைப் பற்றி தெளிவாக அறிய போதிய வரலாற்றுச் சான்றுகள் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. எனவே வரலாற்று ஆசிரியர்களும், அறிஞர் பெருமக்களும், ஆராய்ச்சியாளர்களும், இலக்கியங்களிலும், கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும் காணப்படும் பெயர் மற்றும் இன, மொழி, சமய ஒற்றுமைகளை வைத்து பல கொள்கைகளை வகுத்துள்ளனர். கன்னடர்கள் களப்பிரர்களை “களம்பாளர்” என்றும் “களப்பரர்” என்றும் “களப்பாழர்” என்றும் கூறுகின்றனர். அவர்கள் தமிழர்களமல்லர், ஆரியர்களமல்லர், அவர்கள் பிராகிருதம், பாலி, ஆகிய மொழிகளைத் தங்களது மொழிகளாகப் போற்றி சமணம் பௌத்தம் ஆகிய மதங்களுக்கு ஆதரவு தெரிவித்தமையால் தமிழர்களாக இருக்கமுடியாது. அவர்கள் வடமொழிக்கும் ஆதரவு அளிக்கவில்லை. ஆகவே ஆரியர்களமல்லர். அவர்கள் தாய்மொழி கன்னடமாக இருப்பதால் அவர்கள் திராவிட இனத்தை சார்ந்த கன்னடர்கள். கருநாடக மன்னர் கன்னட நாட்டிலிருந்து வந்தான் என்று கூறப்பட்ட போதிலும் அவர்கள் எப்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்தனர் என்பதை பெரியபுராணம் குறிப்பிடவில்லை. கன்னடநூல்களிலிருந்து கல்வெட்டுகளிலிருந்தும் கன்னட நாட்டில் “களப்பு” என்ற பகுதியில் அரசாண்டனர் என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

கன்னட நாட்டில் ஹொஸகேரட்டா தாலுகாவில் கிடைத்துள்ள வீரகல்சாசனம் “ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ மதுராளககளவர திருராஜ்யதல்” எனட்டு குறிப்பிடுகிறது. குளப்பி என்பது களவர நாடு இதனைப் போன்றே கள்வர் நாடு, களப்பிரர் நாடு என்ற பெயர்கள் மற்ற சாசனங்களில் காணப்படுகின்றன.

கொடும்பாளூர் முத்தரையர்கள் தலைவனுக்குக் கள்வர், கள்வன் எனப்பட்ட பெயர் ஒன்று உண்டு எனவும் தமிழில் கள்வர் எனப்பட்டதே வட மொழியில் களப்பிரர் என ஆயிற்று. வேளாள களப்பார்களே களப்பிரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். “புலயர்கள்” என்பவர்களே களப்பிரர்கள் என்றும் கூறுகின்றனர். இந்த கருத்துகளில் எதுவும் சரியானதென்று ஏற்று கொள்ளப்படவில்லை.

வேங்கடமலைப்பகுதியில் புல்லி என்ற கள்வர் இனத் தலைவன் ஆண்டு வந்ததாக சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படுகிறது. கி.பி.மூன்று, நான்காம் நூற்றாண்டுகளில் சமுத்திரக்குப்தனின் படையெடுப்பாலும், சாதவாகனரின் வீழ்ச்சியாலும், பல்லவர்களுடைய கை ஓங்கி வந்தாலும் தொண்டை நாட்டில் நாட்டில் ஏற்பட்ட குழப்பங்களை பயன்படுத்தி களப்பிரர்கள் தமிழகம் புகுந்து முதலில் தொண்டை மண்டலத்திலும் பின் சோழ, பாண்டிய மண்டலங்களிலும் இருந்த நிலையான பரம்பரையான அரசுகளை கவிழ்த்து விட்டு நாடு முழுவதும் தங்கள் ஆட்சியை ஏற்படுத்தினர் என்றும் கூறுகின்றனர்.

களப்பிரர் காலம்

களப்பிரர் தமிழகத்தை தங்கள் கைவசம் பெற முயன்ற காலத்தைப் பற்றியும் கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. வச்சிரநந்தியின் திராவிடர் சங்கம் (கி.பி.470) ஏற்படுவதற்கு முன்னரே களப்பிரர் ஆட்சி தமிழகத்தில் நிலவியிருந்தது. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் இருந்த தமிழக அரசியல் சூழ்நிலைகள் களப்பிரர்களின் படையெடுப்புக்கு சாதகமாக இருந்தது. களப்பிரர் படையெடுத்து வந்தபொழுது ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த சேர, சோழ, பாண்டியர்களை பற்றி எச்செய்தியும் நமக்கு கிடைக்கவில்லை. அம் மன்னர்களின் பெயர்களும் தெரியவில்லை. இருப்பினும் களப்பிரர் மூவேந்தர்களையும் அவர்களின் கீழ்நடங்கியிருந்த, குறுநிலமன்னர்களையும் அடக்கி வெற்றி கொண்டனர் என்று அறியமுடிகிறது.

களப்பிர மன்னர்கள்

கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் படையெடுத்த களப்பிரர்கள் தமிழக மன்னர்களை வெற்றி கொண்டு தங்கள் ஆட்சியை ஏற்படுத்தினர் என்பதை இலக்கிய மற்றும் கல்வெட்டு செப்பேடு ஆதாரங்கள் மூலம் அறியலாம். களப்பிரர்கள் கொடியில் மீன், வில், புலி போன்ற சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதை அடிப்படையாக வைத்து பார்க்கும் போது களப்பிரர்கள் முதலில் சேர, சோழ பாண்டிய நாடுகளை கைப்பற்றி இருக்கலாம் என்று எண்ணப்படுகிறது. பாண்டிய நாட்டில் களப்பிரர் ஆட்சி இருந்தது என்பதை மூர்த்தி நாயனார் புராணத்தின் மூலம் அறியலாம். மூர்த்தி நாயனார் பாண்டிய நாட்டிலிருந்த பொழுது மதுரையை களப்பிர மன்னன் ஒருவன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். அவனுக்கு வாரிசு கிடையாது. ஆதலால் அம்மன்னன் இறந்ததும் அக்காலத்து வழக்கப்படி பட்டத்து யானை மூலம் அடுத்த மன்னன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். புட்டத்து யானை வணிகர் மகன் மூர்த்தியாருக்கு மாலையிட்டு மன்னன் ஆக்கியது. இவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மன்னன் எத்தனை ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தான் என்பதும் அவனுக்கு பின் மீண்டும் களப்பிரர்கள் ஆட்சி எதுவரை நீடித்தது என்பதும் தெரியவில்லை.

சோழ நாட்டை ஆண்ட கூற்றவநாயனாரும் களப்பிரர்களில் ஒருவர். பேரிய புராணத்தின் மூலம் இவரது வரலாற்றை அறியலாம். இவர் களப்பாளன் குலத்தைச் சார்ந்தவர் என்று நம்பியாண்டார் நம்பி தனது திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் குறிப்பிடுகின்றார். இலங்கை நூலான சூலவம்சம் களப்பிரரை “நிகந்தர்” என்று அழைக்கின்றது. அவர்களின் சூலவம்சம் நூலின் படி மொக்கல்லானன் என்ற சிங்கள அரசு அரசு குமாரன் களப்பிரரின் உதவி பெறும் பொருட்டு தமிழ் நாட்டிற்கு வந்ததாகவும், அவன் ஆதரவிற்கென்று ஒரு படையை நிகந்தர்

அதாவது களப்பிரர்கள் கொடுத்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. சுமார் 300 ஆண்டு காலம் தமிழகத்தில் ஒரு முறையற்ற ஆட்சியை ஏற்படுத்தியவர்கள் களப்பிரர்கள் ஆவார்கள். களப்பிர மன்னர்களின் சாதனைகளை குறிக்கும் கல்வெட்டுக்கள் மற்றும் செப்பேடுகள் ஏதும் கிடைக்காததால் களப்பிர ஆட்சிகாலத்தை தமிழக வரலாற்றை “இருண்ட காலம்” என அழைக்கின்றோம்.

களப்பிரரின் வீழ்ச்சி

பாண்டியன் கடுங்கோன் கி.பி.6ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் களப்பிரரை வென்று பாண்டியப் பேரரசை மீண்டும் நலை நிறுத்தினான் என்று பாண்டியர் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. தளவாய்புர செப்பேடுகளில் “ கற்றறிந்தோர் திறல்பரவக்களப் பாடிரைக்களை கட்ட மற்றிரண்டோள் மாக்கடுங்கோன் மாணம் பேர்த்தருளிய கோன்” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பாண்டியன் கடுங்கோன் களப்பிரரிமிருந்து பாண்டிய நாட்டை கைப்பற்றிய அதே தருணத்தில் சோழநாட்டை பல்லவ மன்னன் சிம்மவிஷ்ணு களப்பிரரிடமிருந்து கைப்பற்றினான் என்று பள்ளன் கோவில் செப்பேடுகளும், வேலூர் பாளையம் செப்பேடுகளும் கூறுகின்றன. வேலூர் பாளைய சாசனத்தில் பகைவர்களின் ஆற்றலை அடக்கும் பலமுள்ளவனுமான சிம்மவாமனுக்கு வெற்றி வீரரான சிம்மவிஷ்ணு புதல்வனாகப் பிறந்தான். சிம்மவிஷ்ணுகமுகுத் தோட்டங்களும், நெல்வயல்களும் நிறைந்துள்ள காவிரி ஆற்றினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சோழ நாட்டை கைப்பற்றினான் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சிம்மவிஷ்ணு சோழ நாட்டை கைப்பற்றினான் என்று கூறுகின்றதேயொழிய சோழ மன்னனை வென்றதாக கூறவில்லை. ஆகவே அவன் படையெடுப்பின் போது களப்பிரர் ஆட்சி புரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அதாவது சோழர்கள் களப்பிரர்களுக்கு அடங்கி இருந்தனர். அச் சோழமண்டலம் களப்பிரர் கைவசம் இருந்தது. பல்லவ சிம்மவிஷ்ணு களப்பிரர் ஆட்சி புரிந்த சோழ நாட்டையை கைப்பற்றினான். குளப்பிரருக்கு அடங்கி இருந்த சோழர்கள் பின்னர் பல்லவர்களுக்கு அடங்கி இருந்தனர். இவ்வாறு களப்பிரர்களின் வனமை நலிந்து விட்டதால், போரரசர் நிலையின்று குறைந்து சிற்றரசர்களாக ஆகிவிட்டனர். சோழ நாட்டில் தஞ்சை, செந்தலை போன்ற இடங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பல்லவருக்கு அடங்கிய சிற்றரசர்களாக இருந்தனர். பிற்கால பல்லவர்கள் காலத்தில் முதலாம் நரசிம்மவர்மன், இரண்டாம் நந்திவர்மன், சாளுக்கிய மன்னர்களான முதலாம் விக்கிரமதித்தியன், விஜயாதித்தன் முதலியோரும் களப்பிரர்களை வென்றவர்களேயாவர்.

களப்பிரர்கள் ஆட்சியில் தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட விளைவுகள்

களப்பிரர்கள் காலத்தில் தமிழ் மொழிக்குத் தாழ்வும் பிராகிருதத்துக்கும், பாலி மொழிக்கும் அரசாங்கச் செல்வாக்கும் கிடைத்தன. ஆட்சி மொழியாக தமிழ் இல்லாவிட்டாலும் பௌத்த துறவிகளும், சமணமுனிவர்களும் தமிழ் வளர்ப்புப் பணியையும், தம் சமய வளர்ப்பு பணிகளில் ஒன்றாக மேற்கொண்டனர். மக்களின் வாழ்க்கையிலும், பண்பாட்டிலும் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற அடிப்படையிலும் சமய வேறுபாடு இல்லாமல் இயற்கை நெறியோடு இணைந்த வாழ்வினை சங்கத்தமிழர் நடத்தி வந்தனர். ஆனால்

களப்பிரர்கள் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னும் தமிழக மக்கள் சமய சச்சரவுகளில் ஈடுபட்டு பார்ப்பனர்களின் பக்தி நெறியை மேற்கொண்டு சொர்க்கத்தைத் தேடி இவ்வுலக வாழ்க்கையை நரகமாக்கும் அளவிற்கு மாற்றப்பட்டனர். காட்டுத்தனமும், மதமும் ரோமப் பேரரசைத்தாக்கி வீழ்த்தியது போன்றே களப்பிரர்களின் காட்டு மிராண்டித்தனமும், பார்ப்பானிய மதமும் தமிழ் அரசுகளை வீழ்த்தி தமிழர் நாகரீகத்தையும் பண்பாட்டையும் பெரும் நெருக்கதலுக்கு உள்ளாக்கின.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. சங்க காலத்தின் வரலாற்றுத்தன்மை மற்றும் இந்தக் காலத்தை மறுகட்டமைப்பதில் வரலாற்றாசிரியர்கள் எதிர்கொண்ட சவால்களைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.
2. பாண்டியர்களுடன் தொடர்புடைய சமூக-பொருளாதார மற்றும் கலாச்சார முன்னேற்றங்கள் மற்றும் பிற வம்சங்களுடனான அவர்களின் தொடர்புகளைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.
3. களப்பிரர் இடைநிலை மற்றும் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் மற்றும் கலாச்சார நிலப்பரப்பில் அதன் தாக்கத்தை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
4. சங்க காலத்தின் அரசியல், சமூக மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சி இப்பகுதியின் கலாச்சார அடையாளத்தை எவ்வாறு வடிவமைத்தது என்பதை விவாதிக்கவும்.

இயல் - மூன்று

பல்லவர்கள் - தோற்றம் - ஆரம்பகால பல்லவர்கள் - பிற்கால பல்லவர்கள் - அரசியல் - சமூகம் மற்றும் பொருளாதாரம் நிபந்தனைகள் - இலக்கியம் மற்றும் கல்வி வளர்ச்சி - கலை மற்றும் கட்டக்கலை - சிற்பம் - ஓவியங்கள் மற்றும் நுண்கலைகள் - ஆரம்பகால பக்தி இயக்கம் - பல்லவர்கள் , பாண்டியர்கள் மற்றும் மேற்கு சாளுக்கியர்கள் இடையே முக்கோண மோதல் - கலை மற்றும் கட்டக்கலை.

குறிக்கோள்கள்

- பல்லவர்களின் பின்னணி மற்றும் பிறப்பிடத்தைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.
- பிரபலமான பல்லவர்களின் வரலாற்றைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.
- பல்லவர்கள்-சாளுக்கியர்களின் மோதலுக்குப் பின்னால் உள்ள காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்

பல்லவர்களின் தோற்றம்

பல்லவர் என்ற சொல்லும் சாக மரபின் ஒரு பிரிவினரான பார்த்தியரைக் குறிக்கும் “பஹ்லவர்” என்ற சொல்லும் ஒருவாறு ஒன்றுபட்டிருப்பதைக் கண்டு டாக்டர் ஸ்மித், வெங்கையா, ஜோவ்தூப்ரே, முதலானோர் பல்லவர்கள் பாரசீக நாட்டின் வட பகுதியிலிருந்த பார்த்தியர் என்றனர். வைகுந்த பெருமாள் ஆலயத்தில் காணப்படும் சிறிய சிற்பமொன்றில் இரண்டாம் நந்திவர்மனின் தந்தை விஹிரண்யவர்மன் யானை முகக்கிரிடம் ஒன்றை சூட்டிக்கொண்டு காட்சியளிக்கின்றார். இந்தக் கீரிடம் பாக்கிரிய மன்னர்களின் கிரிடத்தைப் பொல் காணப்படுவதால் பல்லவர்கள் பாரசீகத்தினர் என்று திரு. வேங்கடசுப்பார் கூறுகின்றனர்.

பல்லவர்கள் வெளிநாட்டவர்கள் என்றும் தமிழகத்தின் அரசியல் சூழ்நிலையில் ஏற்பட்ட நெருக்கடியான நிலைமையை தங்களுக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட வெளிநாட்டவர் தமிழகத்தின் மீது படையெடுத்து ஆட்சியாளர்களை வீழ்த்தி தங்கள் ஆட்சியை ஏற்படுத்திக்

கொண்டனர் என்றும், புதிய ஆட்சியை ஏற்படுத்திக்கொண்ட மன்னர்கள் தங்கள் வம்சத்திற்கு “பல்லவர்கள்” என்று பெயர் சூட்டிக் கொண்டனர் என்றும் ஒரு சாரார் கருதுகின்றனர்.

இலங்கையை அடுத்த மணிபல்லவம் என்பதே பல்லவர்களின் பிறப்பிடமாகும் என்று சி.இராச நாயகம் கூறுகின்றார். இவர் மணிமேகலைக் காப்பியத்தை ஆதாரமாக கொண்டு மணி பல்லவத்தை ஆண்ட நாகர் மகளான பீலிவளை என்ற நாக கன்னிக்கு களவொழுக்கத்தின் பால் ஒரு மகன் பிறந்தான். மணிபல்லவத் தீவிலிருந்து தமிழகம் எந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது அவன் வந்த கப்பல் உடைந்தது. ஆனால் அவன் தொண்டை மண்டலக் கொடியால் கற்றப்பட்டு கரை சேர்ந்தான் என அணிமேகலை கூறுகின்றது. இதனைக் கொண்டு அவன் தொண்டைமான் என்றும் இளம்திரையன் என்றும் அழைக்கப்பட்டான். ஆவன் ஆட்சி புரிந்த பகுதி தொண்டைமண்டலம் எனப்பட்டது. இவனே பெரும்பாணாற்று படையில் போற்றப்பட்ட தொண்டைமான் இளத்திரையனாவான்.

பல்லவர்கள் இந்தியாவிற்கு வெளியே இருந்து வந்தவர்கள் என்றால் அவர்கள் எப்போது இந்தியாவிற்கு வந்தார்கள் என்கிருந்து இந்தியாவிற்கு வந்தார்கள் எப்படி வந்தார்கள், ஏன் வந்தார்கள் என்ற கேள்விகளுக்கு எங்கேயும் விளக்கம் தரப்படவில்லை. கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் மற்றும் இலக்கியங்களும் இது பற்றி கூறவில்லை. ஆதலால் பல்லவர்கள் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்தவர்கள் என்ற கூற்றினை பெரும்பாலான வரலாற்றுச் ஆசிரியர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

பல்லவர்கள் இந்தியர்களே என்பது பெரும்பாலோரது கருத்து இவர்கள் இந்தியாவில் எப்பகுதியிலிருந்து இங்கு வந்தார்கள் என்பது எதிலும் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. சிலர் வடமேற்கு இந்தியாவைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும் வட இந்தியாவை சார்ந்தவர்களென்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். இன்னும் சிலர் குறும்பர்கள் என்றும், புலிந்தவர்கள் என்றும், சாதவாகனர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என்றும் கூறுகின்றனர்.

பல்லவர்கள் தமிழர்களே!

கிள்ளி வளவன் என்ற சோழனுக்கும் இலங்கைக்கருகில் உள்ள மணிபல்லவம் என்ற தீவிலிருந்து நாக கன்னிகைக்கும் பிறந்த இளந்திரையன் தொண்டைமண்டலத்தை காஞ்சியிலிருந்து சோழனுக்கு அடங்கிய சிற்றரசனாக ஆளத்துவங்கினான். மணிபல்லவத்திலிருந்து வந்த இளந்திரையனின் பரம்பரையினரே பல்லவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டதாக சிலர் கூறுகின்றனர். தொண்டையர் என்ற சொல்லும் பல்லவர் என்ற சொல்லும் ஒரு பொருளையே குறிக்குமென்றும், சாதவாகனப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப்பின் காஞ்சியில் தொண்டையர்கள் ஏற்படுத்திய சுதந்திர அரசே பல்லவர்கள் அரசாகும் என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர்.

பல்லவர்கள் தமிழர்கள் அல்ல என்பதற்கு ஆதரவாக எடுத்துக்காட்டப்படுவது முற்காலப் பல்லவர்கள் தமிழல்லாத பிறமொழிகளில் பட்டயங்கள் வெளியிட்டதேயாகும். இந்த ஐயப்பாட்டை பேராசிரியர் என்.சுப்பிரமணியம் கீழ்கண்டவாறு தெளிவாக்குகிறார். கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் காவிரிபூம்பட்டினம் கடல்கோளுக்கு இரையான பின்னர் சோழ மன்னன் காஞ்சிக்கு தன் தலைநகரை மாற்றியிருக்கக்கூடும். காஞ்சியிலிருந்து இளந்திரையன் காஞ்சியிலிருக்க

விரும்பாமல் வேங்கடத்துக்கு வடக்கே சென்று தனியாக ஒரு சிற்றரசை ஏற்படுத்தியிருக்க கூடும். பின்னர் சாதவாகனர்களின் ஆதிக்கத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு தங்களை தொண்டையர்கள் என்று கூறாமல் பல்லவர்கள் என்று வடமொழியில் கூறியிருக்கவேண்டும். சாதவாகனர்களுக்கு கட்டுப்பட்டு பல்லவர்கள் பிராகிருதம் மொழியில் தங்கள் ஆட்சியை நடத்தி வந்தனர். வடமொழிக்கும் ஆதரவு அளித்தனர். சாதவாகனப் பேரரசு சரிவடைந்த பின் சுதந்திரமடைந்த பல்லவர்கள் கி.பி.நான்காம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் மீண்டும் காஞ்சிபுரத்திற்கு வந்த பொழுது தங்களுடைய பழைய மொழியையும் மறந்திருக்க வேண்டும். மேற்கூறிய விளக்கங்களால் பல்லவர்கள் தமிழர்களாகத்தான் இருக்கமுடியும் என்று எண்ணப்படுகிறது. மேலே சொல்லப்பட்டுள்ள கருத்தக்களை அடிப்படையாக வைத்து பார்க்கும்போது பல்லவர்கள் தமிழர்கள் தான் என்று தோன்றுகின்றது. ஆனால் பின்வரும் வாதங்கள் பல்லவர்கள் தமிழர்கள் அல்ல என்பதை தெளிவாகக் கூறுகின்றது.

பல்லவர்கள் தமிழர்கள் அல்ல

பல்லவர்க் தமிழ் மரபினர் அல்ல என்பதை மட்டும் உறுதியாகச் சொல்லலாம். தொடக்க காலப் பல்லவரின் பட்டயங்கள், கல்வெட்டுக்களில் தமிழ் மொழியே கிடையாது. துனித் தமிழ் பெயர்களை சங்க காலத்தில் கண்டோம். ஊதாரணமாக நெடுஞ்செழியன், கரிகாலன், செங்குட்டுவன் போன்றவைகள். ஆனால் எந்தப் பல்லவ அரசனும் தமிழ்ப் பெயர் கொள்ளவில்லை. சிம்மவிஷ்ணு, சிம்மவர்மன், நரசிம்மவர்மன் போன்ற பெயர்களையே பல்லவ மன்னர்கள் கொண்டுள்ளனர். விஜயநகரப்பேரரசர்கள் தெலுங்கு மன்னர்களாக இருந்த பொதிலும் தமிழில் கல்வெட்டுக்களை செதுக்கினர். இலக்கியங்களை பார்க்கும் பொழுதும் நந்திவர்மன் காலத்திற்கு பின் தானட இலக்கியம் தமிழ் மொழியில் ஏற்றம் பெறுகின்றது. தமிழ் மொழியில் இந்த அளவில் வடமொழி கலப்பு சங்க காலத்தில் இல்லை. ஆதலால் பல்லவர்கள் தமிழ் மரபினர் அல்ல என்ற முடிவிற்கு அறிஞர் பெருமக்கள் வருகின்றனர்.

முதலாம் மகேந்திரவர்மன்

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் கி.பி.580-ல் அரியணை ஏறினான். இவனுக்கு பல பட்டப்பெயர்களும், புனை பெயர்களும் உண்டு. அவை மகேந்திர விக்ரமன், மகேந்திர போத்தராசா, சத்துருமல்லன், விசித்திர சித்தன், குணபரன், மத்தவிலாசபிரகாசன். நரேந்திரன், சேத்தக்காரி, கலகப்பிரியன், சங்கீரணசாரதி, நரவர்கணன், பிரசிருப்பிரியன், போத்திரையன், விக்ரமன், சித்திரகாரப்புலி என்பனவாகும்.

சாளுக்கியப் படையெடுப்புகள்

பல்லவர்களுக்கும் சாளுக்கியர்களுக்கும் கி.பி. 7-ம் நூற்றாண்டு முதல் தொடர்ச்சியாக போர் தொடங்கலாயிற்று. சாளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் புலிகேசி தனது பேரரசை கிழக்கிலும், மேற்கிலும், வடக்கிலும் பலப்படுத்திய பின்னர் தெற்கு நோக்கி விரிவுபடுத்த எண்ணினான். தேற்கில் கடம்பர், கங்கர், ஆலம்பர் மயூரர் போன்றவர்களை தோற்கடித்த பின்பு பல்லவ நாட்டின் மீது படையெடுத்தான் பல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மன் தோற்கடித்து பல்லவ நாடு முழுவதையும் தன் வசப்படுத்த வேண்டும் என்று புலிகேசி எண்ணினான். புல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மனுக்கும் சாளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் புலிகேசிக்கும் இடையே நடைபெற்றப்

போரில் மகேந்திரவர்மன் தோற்கடிக்கப்பட்டான் என்றும், புலிகேசியின் பெரும்படையைக் கண்டு அஞ்சி காஞ்சி மன்னன் காஞ்சிக் கோட்டைக்குள் சென்று ஒழிந்து கொண்டதாகவும் புலிகேசியின் அய்ஹோல் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. ஆனால் சாளுக்கிய மன்னன் புலிகேசியால் தலைநகர் காஞ்சியைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை.

புலிகேசி பல்லவர் நாட்டை விட்டு சென்ற பின்னர் மகேந்திரவர்மன் இழந்த பகுதிகளை மீட்க முயன்றபோது மீண்டும் பல்லவ சாளுக்கிய போர் ஏற்பட்டது. மகேந்திரவர்மன் புலிகேசியையும் பிற பகைவர்களையும் “புள்ளலூர்” என்னுமிடத்தில் சந்தித்தான் என்றும் தொடர்ந்து நடைப்பெற்ற போரில் மகேந்திரவர்மன் புலிகேசியையும் ஏனைய பகைவர்களையும் தோற்கடித்தான் என்ற செய்தியை நந்திவர்மன் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட வடமொழி செப்புப் பட்டயமான “காசாக்குடி” பட்டயம் குறிப்பிடகின்றது. அய்ஹோல் கல்வெட்டும், காசாக்குடி பட்டயமும் தங்களுடைய மன்னன் வெற்றி பெற்றதை குறிப்பிடுகின்றதே தவிர தெளிவாக யார்வெற்றி பெற்றார் என்பதைக் தெளிவாக குறிப்பிடவில்லை. எனினும் பல்லவ-சாளுக்கிய போர் பற்றி சில விளக்கங்கள் இவ்விரண்டும்ஆதாரங்கள் மூலம் நமக்கு கிடைக்கின்றது.

சமயமும் கோயில்களும்

கி.பி.3-ம் நூற்றாண்டு முதல் சமண சமயம் தமிழகத்தில் ஓங்கி இருந்தது எனலாம். அச்சமயம்வரைப் பல்லவர்கள் சமண வளர்ச்சிக்கு பல உதவிகள் புரிந்தனர். மகேந்திரவர்மனும் சமண சமயத்தவனாகவே ஆரம்பத்தில் இருந்தான். சைவர்களுக்கு அவன் பல கொடுமைகள் செய்தான் வயிற்று வலியால் வாடிய திருநாவுக்கரசர் சமண சமயத்திலிருந்து சைவ சமயத்திற்கு மாறியதும் சமயத்துறையில் சைவம் தழைக்கலாயிற்று. சமணம் மறையலாயிற்று ஆத்திரமடைந்த சமணர் மன்னனை தூண்டி திருநாவுக்கரசருக்கு பல கொடுமைகள் செய்தனர். கொடுமை செய்து மீண்டும் சமண சமயத்திற்கு மாற்ற நினைத்த மன்னனே மன மாற்றமடைந்து சைவ சமயத்தை தழுவினான். அதன் விளைக சமணர்கள் பல கொடுமைக்குள்ளாயினர். திருப்பாதிரிப்புலியூரிலிருந்த சமண பள்ளிகளை அழித்து திருவதிகையில் ஒரு சிவன் கோயிலைக் கட்டி அதற்கு குணபரம் ஈஸ்வரம் என பெயரிட்டான். திருச்சியில் காணப்படும் கல்வெட்டு மகேந்திரனை குணபரன் என்றே குறிப்பிடுகின்றது. அதில் அவன் சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாறியதையும் குறிப்பிடுகின்றது. சுருங்க கூறின் மகேந்திரவர்மனின் சமய மாற்றமே சைவம் வளர பேருதவியாக இருந்தது.

மகேந்திரவர்மன் பல்லவ நாட்டின் பல இடங்களில் மலைக்குகை கோயில்களை குடைந்தான். மராட்டியத்தில் வாதாபியிலும் பள்ளதாக்கிலும் குகை கோயில்கள் காணப்பட்டாலும் மலை குகை கோயில்களை முதலில் குடைந்தவன் மகேந்திரவர்மன் ஆவார். இவன் காலத்தில் திருச்சிராப்பள்ளி, திருக்கமுகுன்றம், பல்லாவரம், தளவானூர், சீயமங்கலம், வல்லம் ஆகிய இடங்களில் சிவன் கோயில்களும் மாமண்டூர், மகேந்திரவாடி நாமக்கல், சிங்கவரம் ஆகிய இடங்களில் பெருமாள் கோயில்களும் மண்டகப் பட்டில் மும்மூர்த்தி கோயிலும் சித்தனவாசலில் சமணக் கோயிலும் மலைகளில் குடையப்பட்டன.

மகேந்திரவர்மன் தன் பெயர் நிலைத்திருக்க “மகேந்திர மங்கலம்” என்னும் ஊரை மாமண்டூரில் ஏற்படுத்தினான் அங்கு சித்திரமேகத்தடாகம் என்னும் ஏரி ஒன்றை அமைத்தான். மகேந்திரவாடி என்னும் ஊரை அமைத்து அங்கு மகேந்திரப்பள்ளி என்னும் சிவன் கோயிலை அமைத்தான்.

முதலாம் நரசிம்மவர்மன்

காஞ்சி மன்னர்களுள் மிகச்சிறந்தவன் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் ஆகும். மகேந்திரவர்மனின் புதல்வனாகிய இவன் தந்தையிடமிருந்து பரந்த பேரரசினைப் பெற்று கி.பி.668 வரை சிறப்புடன் ஆட்சி செய்தான். இவன் வாதாபி சாளுக்கியருடன் போரிட்டு மாபெரும் வெற்றி பெற்று மாமல்லன் ஆனான். தொடர்ந்து இலங்கை மீது படையெடுத்து வெற்றி பெற்றான். சீன யாத்திரிகரான யுவான்சுவாங் இவனது காலத்தில் காஞ்சிக்கு வருகை தந்தார். மாமல்லபுரத்துத் திறந்த வெளிக்கலைகூடம் உருவாக்கப்பட்டது இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்ற குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சியாகும்.

வாதாபிப்போர்கள்

மகேந்திரவர்மனுடன் சாளுக்கிய மன்னனான இரண்டாம் புலிகேசி போர் நடத்தித் தாக்குதல் நடத்தியதன் பொருட்டு பழி தீர்க்கும் எண்ணங்கொண்டு தக்க தருணத்திற்காக நரசிம்மன் காத்திருந்தார். பல்லவர்கள் சாளுக்கியர்களுக்கு இணையாக வலிமை பெற்று விளங்கியதை புலிகேசி விரும்பவில்லை. எனவே பல்லவர்களின் வலிமையை உடைக்கவும், அழிக்கவும் நினைத்த புலிகேசி பழைய நினைவுகளுடன் பல்லவ நாட்டின் மீது மீண்டும் படையெடுத்தான். காஞ்சிக்கு 20 கல் தொலைவில் மாமல்லனை சந்தித்தான். புலிகேசிக்கும், நரசிம்மவர்மனுக்கும் நடைபெற்ற போரில் சாளுக்கிய மன்னன் தோற்கடிக்கப்பட்டான். இரண்டாம் புலிகேசியை சாளுக்கியத் தலைநகரான வாதாபிவரை துரத்தி சென்று வாதாபி நகரை அழித்துப் பல்லவர்க்கு ஏற்பட்ட பழியை நரசிம்ம வர்மன் தீர்த்துக் கெண்டான். ஆதனால்தான் “வாதாபி என்ற அரசனை அழித்த அகத்தியர்” போன்றவன் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றான். இவன் வாதாபியின் நடுவில் வெற்றித்தூணை நிறுவினான் என்று வேலூர் பாளைப் பட்டயங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு கைப்பற்றப்பட்ட வாதாபி நகரம் நரசிம்மவர்மனின் பதிமூன்றாவது ஆண்டு காலம் வரையில் பல்லவர்வசம் இருந்தது. இப்போரில் புலிகேசி இறந்திருக்க வேண்டும் என தெரிகின்றது. இவ்வாறு சாளுக்கியரைத் தோற்கடித்து வாதாபியை வென்றதால் வாதாபி கொண்டான் என்று நரசிம்மன் பெயர் பெற்றான். சாளுக்கியர் மரபின் வீழ்ச்சிக்கும் தாழ்ச்சிக்கும் பல்லவரே காரணமானவர் என்று விநாயதித்தனது சோரப்பட்டயம் தெரிவிக்கின்ற என்பதால் பல்லவர் படை வாதாபியைப்படு சேதமடையச் செய்திருக்க வேண்டும். வாதாபியிலிருந்து வரும்பொழுது அங்கிருந்த கணேசர் சிலை ஒன்று கொண்டு வரப்பட்டது. அதனை வாதாபி கணேசர் என்று கூறுவர். வாதாபி படையெடுப்பில் நரசிம்மவர்மனுக்கும் துணை நின்ற பல்லவர் படைத்தளபதி பரஞ்சோதியே பின்னாளில் போர் ஆடை தவிர்த்து காவி ஆடை அணிந்த சிறுத்தொண்ட நாயனார் ஆவார்.

இலங்கை படையெடுப்பு

முதலாம் நரசிம்மவர்மன் பல்லவ நாட்டை ஆண்ட பொழுது இலங்கையில் மானவர்மனுக்கும் அட்டதத்தன் என்பவனுக்குமிடையே அரியணை போட்டி ஏற்பட்டது. அப்போட்டியில் அட்டதத்தன் மானவர்மனை நாட்டைவிட்டு விரட்டினான். வேறு வழியின்றி மானவர்மன் பல்லவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தான். அவனுக்கு உதவியாக நரசிம்மன் பெரும் கப்பற்படையொன்றை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்தான். ஆனால் இலங்கையைச் சென்றடைந்த படைவீரர்கள் உடல் நலமின்றி இருக்கிறான் என்ற வாந்தியை நம்பி பொரில் ஈடுபடாமல் பல்லவ நாடு திரும்பினர். மீண்டும் இரண்டாவது முறை இலங்கை நோக்கி படையெடுப்புத் துவங்கியது.

இம்முறை போரிட்டு பல்லவ வீரர்கள் வீரத்துடன் இலங்கை அரியணையை மானவர்மனுக்கு மீட்டுத் தந்தனர். இவ்வெற்றியைப் பற்றி கூறும் காசக்குடி பட்டயம் “நரசிம்மன் இலங்கை மீது போர் தொடுத்துப் பெற்ற வெற்றி, இராமன் அடைந்த வெற்றி போன்றது” என்று புகழ்ந்து கூறுகின்றது.

பல்லவ-பாண்டியப் போர்

தமிழகத்தின் தென்பகுதியில் இக்காலத்தில் பாண்டியர்கள் வெற்றிக்கொடி நாட்டி நின்றனர். இப்பொழுது அரிகேசரி பராங்குசன் ஆட்சி செலுத்தினான் அவன் சேரர், சோழர், களப்பிரர் மீது வெற்றி கண்டான். இவன் பல்லவ சாயுக்கிய போட்டியை பயன்படுத்திப் பல்லவர் நாட்டின் மீது புகுந்து சங்கரமங்கை என்னும் இடத்தில் பல்லவர்களைப் புறம் கண்டான் என்று சின்னமனூர் செப்பேடு காட்டுகின்றது. பாண்டியன் சேரர்களையும், சோழர்களையும், களப்பிரர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு பல்லவர்களுடன் போருக்குச் சென்றான். நரசிம்மன் பாண்டியர்களுடன் பிற தென்னகத்து அரசர்களுடன் போரிட்டான என்று கூரம்சாசனம் கூறுகின்றது. வடக்கில் சாளுக்கியர்கள் தொல்லையை தவிர்த்தான் என்றாலும், மாமல்லன் காலத்தில் தெற்கில் உள்ள பாண்டியர்களுடன் அதிகார வலிமைப் போட்டி ஓயவில்லை.

பல்லவ கங்கர் போர்

இரண்டாம் புலிகேசி மறைவிற்குப் பிறகு அவனுடைய புதல்வர்களான ஆதித்தவர்மனுக்கும், முதலாம் விக்கிரமதித்தனுக்குமிடையே அரியணை போட்டி ஏற்பட்டது. அதில் ஆதித்தவர்மன், நரசிம்மவர்மனின் உதவியை நாடினான். விக்கிரமதித்தன கங்கநாட்டை ஆண்ட தூர்விந்தன் உதவியை நாடினான். நரசிம்மவர்மனை நாடிவந்த ஆதித்தவர்மனுக்கு ஒரு பெரும்படையை மட்டும் கொடுத்து உதவினான். ஆனால் தூர்விந்தன் தானே படையை நடத்திச் சென்று பல்லவனால் அனுப்பப்பட்ட படைகளுக்கும் ஆதித்தவர்மனையும் முறியடித்து, விக்கிரமதித்தனை வெற்றி பெற செய்து அவனை சாளுக்கி மன்னனாக்கினான்.

சீனப்பயணி யுவாங்குவாங் வருகை

நரசிம்மவர்மன் ஆட்சிக்காலத்தில் ஏறக்குறைய கி.பி.640-ல் சீனப்பயணி யுவாங்குவாங் காஞ்சிபுரத்துக்கு வந்தார். அவருடைய குறிப்பிலிருந்து அன்றைய பல்லவ நாட்டைப்பற்றி பல செய்திகள் கிடைக்கின்றன. பல்லவ நாட்டு மக்கள் அஞ்சா நெஞ்சினர். உண்மைக்கு உறைவிடமானவர், கற்றவரையும் உயர்ந்த கொள்கைகளையும் மதிப்பவர்கள் என்று குறித்துள்ளார். காஞ்சிபுரம் 6 மைல் சுற்றளவு இருந்தது எனவும், அந்நகரில் 100 சங்கிராமங்கள் என்ற புத்தமடங்களும் பதினாயிரம் புத்தமத துறவிகளும் இருந்ததாக குறிப்பிட்டுள்ளார். சைவ,

வைணவ, சமணக் கோவில்கள் ஏறத்தாழ 80 இருந்தன. திகம்பர சமணனர் பலர் திராவிட நாட்டில் இருந்தனர். அசோகனுடைய கல்தூண்கள் காஞ்சியை சுற்றிலும் இருப்பதாக கூறப்பட்டுள்ளது. நாலாந்தா பல்கலைகழக ஆசிரியர் தருமபாலர் என்பவர் காஞ்சிபுரத்தில் அது சீரும் சிறப்புடனும் வளர்ந்து வந்தது. காஞ்சி ஒரு துறைமுகமென அவர் குறிப்பிட்டது மாமல்லபுரத்தைக் குறிப்பதாகும். ஆங்கிருந்து பல கப்பல்கள் இலங்கைக்கு செல்கின்றன என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பாண்டி நாட்டில் பௌத்தம் அழியும் நிலையில் இருந்தது என்றும் கூறியுள்ளார்.

கட்டிடக்கலை

வெற்றி வீரனாக விளங்கிய நரசிம்மன் ஆக்கப்பணிகள் பல செய்தான். மல்லை என்று அறியப்பட்டு வந்த துறைமுகம் இவன் காலத்தில் புதுப்பிக்கப்பட்டது. மாமல்லபுரம் என்ற பட்டணத்தை தோற்றுவித்தான். தந்தையைப் பின்பற்றி அறப்பணியில் ஈடுபட்டான். தந்தையைப் போன்று முதலில் குடைவரைக் கோவில்களைத் தோற்றுவித்தான். இவன் அமைத்த கோவில்களில் பொதிகைகள், காடிகள் வெட்டப்பட்டிருந்தன. திறந்தவாயுடன் குந்திய நிலையில் உள்ள சிங்கங்கள் தூண்களைச் சுமந்தவாறு அமைக்கப்பட்டிருப்பதை காணலாம். நரசிம்மன் மகாபலிபுரத்தில் ஒரு திறந்த வெளிக்கலைக் கூடத்தை உருவாக்கினான். மகாபலிபுரத்தில் அவன் காலத்துக்கலை மூவகைக் கலை திறன்களை வெளிப்படுத்தின. அவை குடைவரைக் கோவில்கள், ஒற்றைக் கோவில்கள், கற்சிற்பங்கள் என்பவை. மகிடாசுரமண்டபம், வராக மண்டபம், திருமூர்த்தி மண்டபம் ஆகிய குகைகோவில்களை தந்தான். மண்டபங்கள் இறையகங்களைக் கொண்ட கோவில்களேயாகும். பஞ்சபாண்டவர் ரதங்கள் என்றழைக்கப்படும் தருமராசர் தேர், பீமசேனர் தேர், அர்ச்சுனன் தேர், திரௌபதி தேர், சககாதேவன் தேர் ஆகிய கவர்ச்சியான ஒற்றைக்கல் கோவில்களை உருவாக்கினான்.

பஞ்சபாண்டவர் ரதங்கள் என்பவை கோவில்களேயாகும். நரசிம்மனின் குகை கோயில் சிற்பங்கள் கவர்ச்சியானவை. இவை வாதாபி குகை கோவிலில் காணும் புராண செய்திகளைத் தரும் சிற்பங்களை ஒத்தவை. பாறைகளின் மீது புராண கதைகளை சிற்பம் வடித்து விளக்கினான். கோவார்த்தன மலையை கண்ணன் ஏந்தி நிற்கும் காட்சியை கங்கை அவதாரம் அல்லது அர்ச்சுனன் தவம் ஆகியவை கவர்ச்சியான கலைவளங்களாகும். காஞ்சிபுரத்தில் தன் தந்தை கட்டியிருந்த கோட்டையை நரசிம்மவர்மன் புதுப்பித்தான். ஐசவ மத வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் அளித்தான். நரசிம்மவர்மன் சமய சகிப்புத்தன்மை மிக்கவன் என்பது யுவாங்கவாங் எழுதி வைத்துள்ள பயணக் குறிப்பிலிருந்து தெரிய வருகிறது.

பல்லவர் கால கட்டிடக்கலை, கலை, இலக்கிய வளர்ச்சி

இவர்கள் காலத்தில் கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை, நடனக்கலை, நாடக்கலை, இலக்கியம் மற்றும் கல்வி வளர்ச்சி சிறந்தோங்கின. பல்லவ மன்னன் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் கோயில் கட்டிடக்கலை வரலாற்றில் புதியதொரு அத்தியாயத்தை ஏற்படுத்தினான் என்பதை மண்டகப்பட்டு கல்வெட்டு மூலம் அறியலாம். மகேந்திரவர்மன் காலத்துக்கு முன் கோயில்கள் அழியக்கூடிய பொருள்களால் கட்டப்பட்டதென்றும் இவன்

காலலத்தில் செங்கல், மரம், சுண்ணாம்பு, உலோகம் பொன்றவைகள் பயன்படுத்தாமல் வெறும் கற்களினாலேயே கோயில்கள் மும்மூர்த்திகளுக்கு அமைத்துள்ளான் என்றும் மண்டகப்பட்டு கல்வெட்டு கூறுகின்றது. பல்லவர்கால கட்டிடக்லை, கலை மற்றும் இலக்கிய கல்வி வளர்ச்சியை பின்வருமாறு பிரித்துப் பார்ப்போம்.

குடைவரைக் கோயில்கள்

பல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மன் மலைகளை வெட்டிப் பிளந்தும், குன்றுகளை குடையச் செய்தும் குடைவரைக் கோயில்களை அமைத்தான். மலைகளின் அடிவாரத்திலும், உச்சியிலும் இடைப்பகுதியிலும் குடைவரைக் கோவில்களை அமைத்தான். மாமண்டூரிலும், மகேந்திர வாடியிலும், சிங்கவாரத்திலும், சீயமங்கலம், பல்லவரம் வல்லம், தளவானூர், திருக்கமுகன்றம், திருச்சிராப்பள்ளி முதலிய இடங்களில் சிவாலயங்கள் குடைந்தான். மண்டகப்பட்டில் மும்மூர்த்தி ஆலயங்களை அமைத்தான். எனவே அவனை சேதகாரி என்பதில் வியப்பில்லை.

இவனது காலத்து குகைக் கோயில்களில் கருவறை, அர்த்தமண்டபம், முகமண்டபமும், வாயிற்காப்போர் மண்டபத்தின் வெளியே இருபுறங்களிலும் நின்ற கோலத்திலும் காணப்படுவர். தூண்களின் அடிப்பாகமும், மேற்பாகமும் சதுர வடிவினதாகவும், நடுப்பகுதி எண்கோண வடிவாகவும் காட்சி அளிக்கும். முதலாம் நரசிம்மவர்மன் தந்தையின் அடி சுவட்டில் குடைவரைக் கோவில்களையே அமைத்தான். இவன் காலத்தில் குடைவரை கோயிலின் வளர்ச்சி உச்சக்கட்டத்தை எட்டியது. முலையடியில் நரசிங்க பெருமாள் கோயிலும், திருச்சி மலையடிக்கோவிலும், நாமக்கல், திருநள்ளாறை, குடுமியாமலை, திருமயம் முதலிய இடங்களில் உள்ள கோவில்களும் நரசிம்மன் காலத்து குடைவரை கோயில்களுக்கு சிறந்த விளக்கமாக உள்ளன. இவற்றில் குடையும் சிற்பியின் கைவண்ணத்தை காணலாம்.

மகாபலிபுரத்தில் இவன் காலத்து குகை கோயில்களை காணலாம். குடைவரை கோவில்கள் சதுரப்பட்டமுடைய தூண்களை உடையவை. தூண்களின் அடியில் திறந்த வாயுடனிருக்கும் சிங்கங்கள் தூண்களை தலையில் தாங்கியிருப்பதைப் போன்று காட்சித் தருகின்றன. மாமல்லனது குடைவரைக் கோயில்கள் பெரும்பாலும் மாமல்லபுரத்திலேயே காணப்படுகின்றன. அவை கோனேரி மண்டபம், வராக மண்டபம், இராமனுஜர் மண்டபம், ஆதிராகவர் மண்டபம், புலிப்புதர் மண்டபம், மகிஷாசுரமர்த்தினி மண்டபம் எனப்படுவன.

ஒற்றைக்கலை கோயில்கள்

ஒற்றைக்கல் இரத குகைக் கோயில்கள் மலையின் உட்புறம் குடையப்பட்டவைகள். முலையின் உட்புறத்தை குடைந்தது போலவெளிப்புறத்தையும் அழகுபட செதுக்கி விமானங்கள் அமைத்து ஏற்படுத்தியதுதான் இரதம். ஒரு கோயில் தூர்க்கைக்கும் மற்றவை தனியே பஞ்ச பாண்டவர் இரதங்கள் எனக் கூறப்பட்டன. அவை திரௌபதை இரதம், அர்ச்சுனன் இரதம், பீம இரதம், தருமராஜன் இரதம், சகாதேவன் இரதம் என்பவைகளாகும். மேலும் கணேசர் இரதம் வலையன் குட்டை இரதம், பிடாரி இரதம் ஆகியவை இதே பாணியில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. திரௌபதி இரதத்தின் விமானம் சதுரவீட்டின் குடிசைபோல் காணப்படுகின்றன. மேற்புறத்தில் எவ்வித வேலைப்பாடும் கிடையாது. வாயிற்காப்போர் பெண்களாக உள்ளனர். கருவறையில் எருமை தலை மேல் நின்ற நிலையில் காணப்படும். தூர்க்கை நான்கு கரங்களுடன் காட்சித்

தருகின்றாள். இந்த இரதத்தினை தொடர்ந்து அர்ச்சனன் இரதம் காணப்படுகிறது. இரண்டும் ஒரே பீடத்தில் உள்ளன. பீடத்தின் அடியில் சிங்கம், யானை உருவங்கள் காணப்படுகிறது. சகாதேவன் இரதம் பௌத்த சைத்தியத்தை போல காணப்படுகிறது.

கற்றளிகள் (Structural Temples)

பல்லவர்காலக் கட்டிடக் கலையில் ஒரு புதிய மாற்றத்தை இராஜசிம்மன் ஏற்படுத்தினான். செதுக்கப்பட்ட கற்களைக் கொண்டு கருவறை அதன்மேல் விமானம், அர்த்த மண்டபம், முகமண்டபம், சுற்றுப்புறசுவர் போன்றவற்றை ஏற்படுத்தினான். முாமல்லபுரத்து கடற்கரைக் கோவிலும் காஞ்சி கைலாசநாதர் ஆலயமும், வைகுண்டபெருமாள் ஆலயமும் சிறந்த கட்டுமான கோவில்கள் ஆகும். இவை தோற்றத்தில் சிறியதாக இருந்தாலும், பெரியவைகளாக கருதப்படுகின்றன. மாமல்லபுரம் கடற்கரை கோவிலையும் பனமலை சிவாலயத்தையும் எழுப்பிய இராஜசிம்மன் கோவில்கள் பார்வைக்கு தர்மராசர் தேரை போன்று காட்சி தருவது குறிப்பிடத்தக்கது. தட்டு தட்டுகளாக மேலெழும்பும் கோபுரம் சிறுத்து சிறுத்து செல்வதால் கோவில் அறை வேறாக தோன்றுவதில்லை. இரண்டாம் நந்திவர்மன் காலத்தில் காஞ்சியில் வைகுந்த பெருமாள், முகதீஸ்வரர், மதாங்கேஸ்வரர் ஆலயங்கள் எழுந்தன. திருத்தணி விராட்டானேஸ்வரர் ஆலயம் எழுந்ததுடன் பல்லவர் கால கட்டுமான கோவிற்கலை உச்சக் கட்டத்தை எட்டியது. இவை நந்திவர்மன் காலகலையை காட்டுகின்றது. வைகுந்தபெருமாள் ஆலயம் கைலாசநாதர் ஆலயத்தை விட பெரியது. பிற்கால கோவில்கள் அளவால் பெரியவை. இதன் சிங்கத் தூண்களின் சிறப்புடன் காணப்படுகிறது.

சிற்பக்கலை

மகேந்திரவர்மன் காலம் தொட்டு சிற்பக்கலை படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்திருப்பதை பல்லவர் கோவில் சிற்பங்கள் காட்டுகின்றன. மகேந்திரன் கால இறையகத்துவாயில், காவலர்களின் சிற்பங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. தூண்களில் தோரணங்களும், சதுரபகுதியில் தாமரை மலர்களும் அழகுபடுத்துகின்றன. இரட்டை திருவாசி தோரணங்கள் கவர்ச்சியுடையவை. தளவானூரிலும், சீயமங்கலத்திலும் சிற்பக்கலையை காணலாம். திருச்சி குன்றின் நடுவில் காணப்படும் சிவாலயம் மகேந்திரன் காலத்தில் குடையப்பட்டது. அதன்மேற்கு சுவர்பதுமை கண்களை கவர கூடியவை. குங்காதரனை குறிக்கும் சிற்பம் கங்கை அணிந்த சிவனை கண் எதிரில் கொண்டு நிறுத்திய வண்ணம் அமைந்திருக்கின்றது. நாமக்கல் மலைக் கோவில் மண்டபத்து தாழ்வாரமும் கோவில் சுவரில் திருமால் அவதாரத்தை உணர்த்தும் சுவர் சிற்பங்களும், மகேந்திரன் காலத்துச் சிற்பியின் கை வண்ணத்தையும் கற்பனைத் திறனையும் காட்டுகின்றன.

நரசிம்மன் காலத்துக் குகைக்கோவில் சுவர்கள் சிற்பச்சுவர்கள் என காட்சியளிக்கின்றன. புராணக் கதைகளை அவை கூறுகின்றன. கோவில் சுவர்களை அணி செய்யும் சிற்பங்கள் சுவர் என்ற எண்ணத்தை காண்போரில் மறைக்கின்றன. சிற்பங்கள் அவர்களைப் புராணக் கதைகளுக்கு இழுத்துச் செல்கின்றன. காவியம் சிற்ப வடிவில் கண் எதிரே காட்டப்படுகின்றது. அது சிற்பியின் திறன். நரசிம்மனின் மாமல்லபுரத்தை ஒரு திறந்த வெளிக்கலைக் கூடம் என்று கூறுவர். ஆங்கே பஞ்சபாண்டவர் ரதங்கள் என்று அழைக்கப்படும். ஒற்றைக் கற்கோவில்கள் பெரும்

சிற்பக்கூடங்களாக அமைகின்றன. இருமாடி அர்ச்சுனர் ரதமும் அதில் நாற்சுவர்களிலும் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் உருவச்சிலைகளும், பீமர்ரதத்துச் சிங்கதூண்களும் தர்மராசர் தேர்சிற்பங்களுடன் சகாதேவன் ரதத்துச் சிற்ப வேலைபாடுகளும் வியக்கதக்கவைகளாகும். இவற்றுக்குப் பின்னால் நிலை கொண்ட சிங்க உருவமும், யானை உருவமும் இயற்கையான உயிரோட்டத்துடன் தோன்றுகிறது.

மகாபலிபுரத்துப்பாறைச் சிற்பங்கள் சிற்பம் வழி புராணக் கதைகளை விளக்கி நிற்கின்றன. சிற்பம் அங்கே காவியமாக்கப்பட்டது. கோவர்த்தன மலையைக் கண்ணன் ஏந்தும் காட்சி, அர்ச்சுனன் தவம் என்னும் காட்சி, கங்கை அவதாரக் காட்சி ஆகிய 153 உருவங்களை கொண்டது. இரட்டையர் பணிபுரியும் காட்சியும் பசுகன்றை நக்கி நிற்கும் சிற்பமும், மான் பின் காலால் தலையை சுரண்டும் காட்சிகள் போன்றவை சிற்பியின் கற்பனையையும் கைத்திறனையையும் விளக்கி கொண்டிருக்கின்றன. கைலாசநாதர் ஆலயத்தின் சிற்பங்களும் வைகுந்த பெருமாள் ஆலயத்தின் சுவர் சிற்பங்களும் புராணங்களுடன் வரலாறு பேசுகின்றன. சிற்ப கலையின் வளர்ச்சி அங்கே உச்ச நிலையை எட்டியது எனலாம்.

கைலாசநாதர் கோயில்

பல்லவர் கோயில்களில் மிகவும் பெருமை வாய்ந்தது காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயில் ஆகும். இதனை கட்டியவர் இராஜசிம்மன் கோயிலின் உள்ளே உள்ள கலைப்படைப்புகள் பார்ப்பவரை கவர்ந்திழுக்கக் கூடியவை. கோயிலின் உட்புற சுவர்முழுவதும் சிவன், உமையாள், முருகன், திருமால் ஆகியோரின் உருவங்கள் எழில் சிற்பங்களாகத் திகழ்கின்றன. கருவறையின் முன் மண்டபம் அழகான வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய தூண்கள் கொண்டது.

பிறகலைக் கோயில்கள்

திருச்சிக்கு அருகில் திருப்பத்தூரிலும், உத்திரமேரூரிலும், கூரத்திலும், திருவதிகையிலும், புதுக்கோட்டையிலும் பல்லவர்கள் கோயில் கட்டினர். வைகுந்த நாதர் கோயில் என்னும் பரமேச்சுர விண்ணகரம் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக உள்ள மூன்று கருவறைகள் உடையது. பெருவிமானம் உடையது. பல்லவர் வரலாறு இங்கே வடிக்கப்பட்டுள்ளது. கூரம் கேசவப் பெருமாள் கோயில், திருவதிகை விரட்டானேசுவரர் கோயில், உத்திரமேரூர் சுந்தரவரதர் கோயில் புதுக்கோட்டை குன்றாண்டர் கோயில் திருத்தணிகைக் கோயில் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன.

செப்பு திருமேனிகள்

செப்பு திருமேனிகள் முழுவதும் கனமாக செய்யப் பெற்ற திருமேனிகள் என்றும், உள்ளே பொன்னாலாகச் செய்யபெற்ற திருமேனிகள் என்றும் இருவகைப்படும. தஞ்சை மாவட்டத்துப் பெருந்தோட்டத்தில் கிடைத்த திருமாலின் செப்பு திருமேனி மண்டகப்பட்டு, வல்லம், காஞ்சி முதலிய இடங்களில் காணப்பெறும் சிற்பங்களை நினைவுபடுத்துகிறது. சிங்கலூரில் பல்லவர் காலத்திய நெடுமாலின் செப்புத் திருமேனி திரவாலங்காட்டில் சோம சுந்தர் திருமேனி, மேலையூர் பொன்மூலாம் பூசப்பெற்ற மைத்திரேயரின் உருவம் கூரம் சிவன் ஊர்த்து, வஜாலுத்திருமேனி, கீழ்படிதலூர் நஞ்சுணிகை கண்டரின் செப்பு படிமம், கொடிமுடிப்பள்ளி கொண்ட பெருமாள் செப்பு திருமேனி, வடக்காலத்தார் கோயில் சிவன், சிவகாமி செப்புத் திருமேனி ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

ஓவியக்கலை

புல்லவர்கள் ஓவியக்கலைக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தோர் ஆவார். மகேந்திரவர்மனுக்குச் சித்தரகார்புலி என்னும் பெயர் உண்டு. தட்சிண சித்திரம் என்னும் நூலுக்கு இவர் உரையெழுதினார். பனைமலைக் கோயிலும், திருமலைக் கோயிலும் மாமண்டூர்க் கோயிலிலும், காஞ்சி கைலாச நாதர் கோயிலிலும் புல்லவர் கால ஓவியங்களின் எஞ்சியுள்ள சிதைந்த பகுதிகளைக் காணலாம். புனைமலைக்கோயில் பார்வதியின் ஓவியம், அமராவதி சிற்பங்கள் போன்றும் சிறப்பானவை. கைலாசநாதர் கோயிலில் கொற்றவை, இலக்குமி முதலிய எழில் சித்திரங்கள் உள்ளன. மாமண்டூரிலும், மல்லையிலும் இன்றும் அழிந்த ஓவியங்களைக் காணலாம்.

இசைக்கலை

குடுமியான் மலைக்கல்வெட்டில் “சித்தம் நமச்சிவாய” என்று தொடங்கப்படும் பலவகைப் பண்களையும் தாளவகைகளையும் விளக்கி கூறி இறுதியில் இந்த எட்டிற்கும் ஏழிற்கும் உரிய என்று கூறப்பட்டுள்ளது. திருமயத்திலுள்ள சிவாலயத்திலும் இசையையப் பற்றிய நுணுக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. மத்த விலாசத்திலும் இசை என்னுடைய செல்வம் என்று மகேந்திரன் கூறுகிறான். தேவார பாடல்களின் மூலம் அக்காலத்தில் இசைக்கருவிகள் இருந்தன என்பதை அறியலாம். யாழ், குழல், கின்னரி, கொக்கரி, ச்சசரி, வீணை தக்கை, மூழவம், மொந்தை, மிருதங்கம், மத்தளம், துந்துபி, தமருகம், துடிதானம், உடுக்கை, கொடுகொட்டி, குத்தலம், குடமுலராரசம் போன்றவை முக்கிய இசைக்கருவிகளாகும். சமயக் குறவர்களின் பாக்கள் பல இந்தளம், சீகரமரம், நட்பாடை குறிஞ்சி. வியாழகுறிஞ்சி, புறநீர்மை, செவ்வழி, கொல்லி போன்ற தமிழ் பண்களின் பாடப்பட்டுள்ளன.

நடனக்கலை

புல்லவமன்னர்கள் குறிப்பாக மகேந்திரன், இராஜசிம்மன் போன்றோர் இசையுடன் நடனத்திலும் ஆர்வம் காட்டினர். புல்லவர் காலத்து சுவர் கோலங்கள் நடன மாதுக்களின் நடனக்கலை வடிவங்களைக் காட்டுகிறது. கோயில் மண்டபங்கள் வழி புராணக் கதைகள் பரப்பப்பட்ட காலத்தில் இசையுடன் நடனக்கலையும் வளர்ந்தது. சித்தன்ன வாசல் ஓவியம் காட்டும் நடனமாதின் நிலை நாதாந்த நடனத்தின் அமைப்பை தெளிவுபடுத்துகின்றது.

இடப்பக்கத்து நிலை லதா விரிசிக நடனத்தின் 12 நிலையைக் காட்டுகின்றது. வைகுந்த பெருமாள் ஆலயத்தில் உள்ள சிற்பங்கள் ஆடவர்கள் மற்றும் பெண்டிர்கள் நடனத்தில் பங்கேற்ற நிகழ்ச்சிகளை சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

நாடக்கலை

மகேந்திரனின் மத்த விலாசப் பிரகசானம் ஓர் உயர்ந்த நகைச்சுவை நாடகமாகும். ஐசவ, வைணவக் கருத்துக்களைக் கொண்டு பக்தி நாடகங்கள் பரவின. ஊதணயன் கதையைக் கூறும் பெருங்கதை, நாடகத்தைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. மாணிக்கவாசகர் நாடகத்தால் உன்னடியார் போல் நடித்து என்றும், நம்மாழ்வார் பிறவிமாயக் கூத்தினையே என வரும் தொடர்கள் புல்லவர் கால நாடகப் பாங்கினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இலக்கியக்கலை

பல்லவர் காலம் பக்தி இயக்க காலம் ஆகும். நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் இறைவனைத் தங்களது தமிழ் இசைப்பாக்களால் நாளும் பாடி மக்களின் மனத்திலும், நினைவிலும், நெஞ்சிலும், பேச்சிலும், கண்ணிலும், இறைவனை நிறுத்தினர். தங்களின் பக்தியால் மக்களைப் பரவசப்படுத்தி தேன்மதுர இசையால் தமிழிசைப்பாக்கள் பாடினர். வடநூல் வழித்தமிழ் ஆசிரியர்கள் பலரால் காப்பிலக்கண நூல்கள் பல இயற்றப்பட்டன. சங்கயாப்பு பாட்டியல், மாபுராணம் முதலியன இக்காலத்தவை. புராணசாகரம், கலியாணகதை, அமர்தபதி, பிங்கலகேசி, மணியாரம் மந்திரநூல், பாவைப்பாட்டு முதலியன இக்காலத்தவையே. முத்தொள்ளாயிரம் என்ற நூல் மூவேந்தர்களைப் பற்றி கூறுகிறது. இதில் மொத்தம் 150 பாக்கள் கிடைத்துள்ளன. சூளாமணி என்ற நூலைச் சமணசமயத்தைச் சார்ந்த தோலா மொழித்தேவர் அருளினார். சிறிய காப்பியங்களில் ஒன்றான இது 12 காண்டங்களையும் 2131 பாக்களையும் உடையது. “பெருங்கதையை” கொங்குவேளிர் என்ற கங்க அரசன் இயற்றினான். இதில் பெண்ணின் பெருமைப்பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது. லோகவிபாகம், கிரதார் ஜீனியம், அவந்தி, சுந்தரிகதை, மத்த விலாசப் பிரகசனம், காவ்யா தர்சம் முதலிய வடமொழி நூல்கள் இக்காலத்தே தோன்றின. யாப்பெருங்கல விருத்தியுரை, பாரதவெண்பா, திருத்தொண்டத் தொகை, திருஅந்தாதி, நந்திக்கலம்பாகம், தேவாரத்திருமறைகள் ஆகியனவும் தோன்றியது இக்காலத்தில்தான். நந்திக்கலம்பகம் மூன்றாம் நந்திவர்மனைப்பற்றியும் அக்காலப் படையெடுப்புகளையும், பொருளாதார நிலையையும் கூறுகிறது. பாரதவெண்பா என்ற நுயால் மூன்றாம் நந்திவர்மனால் ஆதரிக்கப்பட்ட பெருந்தேவனாரால் இயற்றப்பட்டது. நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் பல இலக்கிய நூல் இயற்றி இலக்கியக் கலை வளர்ச்சிக்கு பெரும் தொண்டாற்றியுள்ளனர்.

பக்தி இயக்கம்

களப்பிரர்கள் காலத்தில் தமிழ்ச் சமுதாயம் கட்டுண்டு கிடந்தது. சமணமும், பௌத்தமும் விரைந்து வளர்ந்தன. விடியலை நோக்கி ஏங்குகிற நிலை தமிழ் சமுதாயத்திற்கு ஏற்பட்டது. பலர் சமய நம்பிக்கையை இழந்தனர். பல்லவர் தலைதூக்கிக் களப்பிரரை விரட்டியதும் இந்துச் சமயத்தினர் புத்துணர்வு பெற்றனர். இந்து மதத்திற்குப் புத்துயிர் கொடுக்கும் நோக்கத்துடன் பக்தி இயக்கத்தைத் துவக்கினர். இந்து மதத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவினரும் தமது பிரிவு மீது பரிவுக் கொண்டது மட்டுமின்றி எதிர்ப்பிரிவு சரிவு காண வேண்டும் என்றும் விரும்பினர். அத்தகைய பக்தி இயக்கம் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை இருந்தது. அதன் அடிப்படை அம்சங்களை இங்கு ஆய்வு செய்யலாம்.

சைவம்

நாயன்மார்கள்

சைவ சமயத்தைப் புத்துயிர் பெறச் செய்யப் பலர் முயன்றனர். அவர்களில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். மன்னன் எவ்வழி மக்கள் அவ்வழி என்கின்ற வகையில் மன்னன் பின்பற்றிய மதத்தைப் பின்பற்றும் மரபை மக்கள் கொண்டிருந்தனர். எனவே, நாயன்மார்கள் மன்னர்களைச் சைவ சமயத்தில் ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்யப் பெரிதும்

முயன்றனர். நாயன்மார்கட்கு சமுதாயத்தில் நல்ல மதிப்பு இருந்தது. நந்தனார், சிறுத்தொண்டர், அப்பர், திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், காரைக்காலம்மையார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் போன்றோர் முக்கியமான நாயன்மார்கள் ஆவர். திருநாவுக்கரசர் அவரது சகோதரி திலகவதி அம்மையாரால் சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாற்றப்பட்டார். பல்லவன் முதலாம் மகேந்திரவர்மனைச் சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாற்றினார் திருநாவுக்கரசர். தமது மூன்றாம் வயதில் பார்வதியிடம் ஞானப்பால் பெற்றாராம் திருஞானசம்பந்தர். இவர் கூன்பாண்டியன் எனும் பாண்டிய மன்னனின் தீராத வயிற்றுவுலையைத் தீர்த்து அவரைச் சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாற்றினார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் திருமண நாளில் சிவபெருமான் தோன்றி அவரை தமது அடிமை வாதாடித் தடுத்தாட்கொண்டதாகப் புராணம் உள்ளது. கடவுளுக்காக எவ்வித இன்னல்களையும் தியாகத்தையும் செய்ய மனிதன் தயாராக இருக்கவேண்டும் எனும் கருத்தை உணர்த்தும் வகையில் இக்கதைகள் அமைந்துள்ளன.

சைவச் சமயத்தினரின் வழிமுறைகள்

சைவச் சமயத்தைப் பரப்பப் பலவிதமான விதிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஐசுவ இலக்கியங்கள் பன்னிரு திருமறைகளாக தொகுக்கப்பட்டன. சைவ சமயத்தை சேர்ந்த பெரியவர்கள் ஊர் ஊராக சுற்றினார்கள். ஒவ்வொரு ஊரிலும் தெருத்தெருவாகச் சமயப் பாடல்களை இசையுடன் பாடிச் சென்றனர். கோவில்களில் கூடிப் பக்தி இசை இசைத்தனர். மக்களை நேரடியாக சந்தித்து அவர்களை சைவ சமயத்தில் ஈடுபடுத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மன்னர்களை சந்தித்து மதமாற்றம் செய்ய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மன்னனை மதமாற்றம் செய்ய அவனளித்த உடல் இன்னல்களை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டனர். மகேந்திரவர்ம பல்லவன் திருநாவுக்கரசரைச் சுண்ணாம்புக் காளவாயில் இட்டது போன்ற கடுமையான சோதனைகளை அவர் ஏற்று அவனை மனம் மாற்றிப் பின்னர் மதமாற்றம் செய்தார் எனத் தெரிகிறது. பிற மதத்தினரை வாதிட அழைத்து வாதத்தில் வெல்வதன் மூலம் தங்களது சமயத்தின் மகத்துவத்தை நிலை நாட்ட முயன்றனர்.

சைவச் சமயப் பிரிவுகள்

சைவச் சமயத்தில் சில உட்பிரிவுகளும் இருந்தனர். பசுபதம் எனும் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் கறுப்பு உடை அணிந்தனர். இப்பிரிவில் மணமான, மணமாகாத ஆண்களும் பெண்களும் இருந்தனர். காலையும் மாலையும் உடலெங்கும் திருநீறு பூசி சிவலிங்கத்தின் வலப்புறம் மண்டியிட்டு தியானம் செய்வது அவர்களது பழக்கமாக இருந்தது. கபாலிகள் என்போர் சிவனின் ஒரு வடிவமான கபாலிலை வழிப்பட்டனர். இவர்கள் எலும்புகளை மாலையாக்கி அணிந்தனர். கபாலத்தில் உணவை வைத்து உண்டனர். காளமுகர் எனும் பிரிவினரும் இருந்தனர். இவர்கள் திருநீரைப் பூசுவதுடன் அதனை உண்ணும் பழக்கத்தையும் கொண்டிருந்தனர். கபாலத்தில் மது பானத்தை ஊற்றி அருந்தினர். தீவிரவாதிகளடங்கிய வீர சைவம் எனும் பிரிவில் இருந்தோர் சிறு லிங்கத்தை அடியில் கொண்ட மணிமாலையை

அணிந்தனர். சக்தி வழிபாட்டை சிலர் முக்கியமாகக் கருதினர். சைவர்கள் யோகத்திற்கு மதிப்பளித்தனர். இவ்வாறு சைவ சமயத்தில் உட்பிரிவுகள் இருந்தன. நரபலியிடுதல் நடைமுறையில் இருந்தற்கான ஓரிரு சான்றுகள் உள்ளன.

வைணவம்

வைணத்தைப் பரப்பிய சமயப் பெரியவர்கள் ஆழ்வார்கள் ஆவர். ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர். அவர்களில் ஆண்டாள் மட்டும் பெண் ஆழ்வாராவார். பொய்கையாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார் போன்றோர் குறிப்பிடக்கவராவர். திருமழிசையாழ்வார் முதலாம் மகேந்திரவர்ம பல்லவன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். திருமங்கையாழ்வார் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். இவர் சமணத்தையும் பௌத்தத்தையும் கடுமையாகச் சாடினார். சைவர்களுடன் நட்பு கொண்டிருந்தார். திருமங்கையாழ்வாரின் வளர்ப்பு மகள் ஆண்டாள். சூடிக் கொடுத்த சுடர் கொடி என்றழைக்கப்படும் ஆண்டாளின் திருப்பாவை இன்றும் மார்கழிப் பணியில் தமிழகத்தின் வீதியில் ஒலிக்கிறது. அழுது சிரித்து ஆடிப்பாடித் தொழுததால் பேயாழ்வார் அபடபெயரினைப் பெற்றார். கொள்ளையடித்து வாழ்ந்த கள்ளர் குலத்தைச் சார்ந்தவர் திருமங்கையாழ்வார். சேர நாட்டின் சிம்மாசனத்தைத் துறந்து துறவி ஆனவர் குலசேகராழ்வார். இவ்வாழ்வார்கள் பக்தி நூல்கள் இயற்றியது மட்டுமின்றி பல வழியிலும் வைணவம் பரவப் பாடுபட்டனர்.

விளைவுகள்

தமது சமயப்பிரிவை வலுப்படுத்தும் நோக்குடன் சமயக்கொடுமைகளைச் செய்யவும் சமயப் பெரியோர் தயங்கவில்லை. மதஉணர்வின் காரணமாக பலர் துன்புறுத்தப்பட்ட செய்திகளைக் காணமுடிகிறது. நின்றசீர் நெடுமாறன் என்பான் சம்பந்தரின் தூண்டுதலால் மதுலையில் வாழ்ந்த சமணர்களைத் தோலுரித்தான் என ஒரு செய்தி கூறுகிறது. சமண, புத்த மதங்களை சேர்ந்தவர்களின் தலைகளை வெட்டியெறிவதே தனது தலையாய பணி எனத் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் குறிப்பிடுகிறார். திருமங்கையாழ்வார் நாகப்பட்டினப் புத்த விக்ரத்தை கொள்ளையடித்து அங்கிருந்த பொன்னாலான புத்தர் சிலையை உருக்கி சீரங்கம் கோவிலை சீரமைப்புச் செய்தாரெனத் தெரிகிறது. திருவாவூர், பழையாறை போன்ற இடங்களில் சமணர்களின் சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. இரண்டாம் நந்திவர்ம பல்லவனும் பல சமணர்களின் தோலை உரித்து துன்புறுத்தியதாக தெரிகிறது. பக்தி இயக்கத் இந்துக்களிடையே பக்தியை மட்டுமின்றிச் சமயப் பகைமையையும் வளர்த்தது. பல சமண பௌத்த இலக்கியங்கள் அழிந்தன.

பக்தி இயக்கம் இந்து மதத்தின் புத்துயிர்ப்பிற்கு வித்திட்டது. பல பக்தி இலக்கியங்கள் தமிழின் வளத்திற்கு வழிகோலின. சமுதாய ஏற்றதாழ்வினை அற்ற நிலையை இவ்வியக்கம் வலியுறுத்தியது. சாதி, இனம், பிறப்புத் தரநிலை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சமயப் பெரியவர்கள் மதிப்பிடவில்லை. மெய்ப்பொருள் நாயனாரும், குலசேகராழ்வாரும் மணிமுடி துறந்த மன்னர்கள். கண்ணப்பர் வேட்டைக்காரர், திருமங்கையாழ்வார் கொள்ளைக்காரர்,

திருநீலகண்டர் குயவர், நந்தனார் பள்ளர், காரைக்காலம்மையார் வைசியர், அப்பர் வெள்ளாளர், சம்பந்தர் பிராமணர். இவ்வாறு சமயப் பெரியோர்களிடையே வேளாளிருந்தனர். வேடுவர் இனத்தவர், பஞ்சமர் இனத்தவர், பரதர் இனத்தவர், அந்தணர் இனத்தவர், பெண்டிரும் இருந்தனர். எனவே, பக்தி இயக்கம் சாதியுணவிற்கு அப்பாற்பட்டு திகழ்ந்தது. பிறப்பால் உயர்ந்தவனில்லை என்பதை இது வலியுறுத்துகிறது. பக்தி இயக்கத்தின் காரணமாகப் பல புதிய கோயில்கள் தோன்றின. பக்தி நூல்களிலிருந்த பாடல்களை இசையுடன் பாமரனும் பாடத் தலைப்பட்டான்.

முதலாம் பாண்டியப் பேரரசு

கடைச்சங்க காலத்தில் இறுதியாக ஆட்சி செய்த சிறந்த பாண்டிய மன்னரான உக்கிரப் பெருவழுதிக்குப் பின் பாண்டியர் மண்டலத்தில் களப்பிரர்கள் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டதென்றும் அது கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை நீடித்ததென்றும் அதன் பின்னர் கடுங்கோன் என்ற பாண்டிய மன்னர் களப்பிரர் ஆதிக்கத்தை ஒழித்து பாண்டியர்கள் ஆட்சியை மீண்டும் ஏற்படுத்தினான் என்று கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் கூறுகின்றது. வேள்விக்குடி செப்பேடுகள் பாண்டிய மன்னன் கடுங்கோனின் சாதனைகளை குறிப்பிடுகின்றது. கடுங்கோனுக்குப் பின் கி.பி.10-ம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலம் வரை பாண்டிய மண்டலத்தில் பாண்டியராட்சியே நடைபெற்றது. பாண்டிய கடுங்கோனால் மீட்கப்பட்டு அமைக்கப்பட்ட பாண்டியப் பேரரசு தமிழக வரலாற்றில் பாண்டியப் பேரரசுதமிழக வரலாற்றில் பாண்டியர்களின் முதல் பேரரசு எனப்படுகிறது.

கடுங்கோன் (கி.பி.575-600)

கி.பி.575-ல் பாண்டிய கடுங்கோன் களப்பிரர்களை தோற்கடித்து பாண்டிய நாட்டை மீட்டு மீண்டும் பாண்டியர்கள் ஆட்சியை ஏற்படுத்தினான். இங்ஙனம் பிற்காலத்துப் பாண்டியர்களின் பேரரசினை நிறுவ உதவிய கடுங்கோன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமி பெருவழுதி வழி வந்தவன் என்று வேள்விக்குடி சாசனம் எடுத்து இயம்புகிறது.

மாறவர்மன் அவணிகுளாமணி (கி.பி.600-625)

கடுங்கோனால் துவங்கப்பட்ட பணிகளை அவன் மகன் அவணிகுளாமணி தொடர்ந்து நடத்தினான். இவனுடைய சாதனைகள் குறிப்பிடத்தக்கவையல்ல. எனினும் மாறவர்மன் என்ற பாண்டியர் குலப் பெருமையை ஏற்றவன் இவன் எனக் கருதலாம்.

சடையவர்மன் செழியன் சேந்தன் (கி.பி.625-640)

இவன் சேரர்களை வென்று வானவர் என்ற பெயரைப் பெற்றான். யுவான்சுவாங் என்ற சீனப்பயணி இவன் காலத்தில் காஞ்சிக்கு விஜயம் செய்தார். பாண்டியர் நாடு பஞ்சத்தின் கொடுமையில் சிக்கியிருந்தது என்றும், பாண்டிய நாட்டை ஆண்டு வந்த மன்னன் அப்போது மடிந்தான் என்றும் தனது பயணக்குறிப்புகளில் கூறியுள்ளார். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் மலையடிக்குறிச்சியில் செழியன் சேந்தன் ஒரு குகைக் கோயிலை ஏற்படுத்தினான்.

மாறவர்மன் அரிகேசரி (கி.பி.640-670)

இவன் செழியன் சேந்தனின் மகன் இவனுக்கு நெடுமாறன், புலியன், மீனவன், நெரியன், வானவன், மாறன், பராங்குசன் பல பட்டப்பெயர்களும் உண்டு. இவன் சேர மன்னர்கள் மற்றும்

பல குறுநில மன்னர்களையும் தோற்கடித்தான். சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்து உறையூரைக் கைப்பற்றினான். சமாதான உறவை விரும்பிய சோழ மன்னன் தனது மகள் மங்கையங்கரசியை மாறவர்மன் அரிகேசரிக்கு மணமுடித்து வைத்தான். பாண்டியநாட்டின் எல்லை இவன் காலத்தில் அதிகளவு விரிவடைந்தது. திருவிளையாடற் புராணத்தில் இவன் கூன் பாண்டியன் என்றும் சுந்தரபாண்டியன் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றான்.

திருஞான சம்மந்தரால் மாறவர்மன் அரிகேசரி சமண மதத்திலிருந்து சைவ சமயத்திற்கு மாற்றப்பட்டான். இதன்பின் துலாபாரம், இரணிய கர்ப்பம் போன்ற வேள்விகளை நடத்தினான். சமண சமயத்தினர் பலவிதமான துன்புறுத்தலுக்குள்ளாயினர். மதுரையில் இவன் காலத்தில் 7500 சமணர்கள் கழுவேற்றப்பட்டனர் என்று கதைகள் இருக்கின்றன. இவன் காலத்தில் முத்துக் குளியல் முக்கியத் தொழிலாக இருந்தது.

மாறவர்மன் அரிகேசரி பராங்குசன்

(மாறவர்மன் இராஜசிம்மன் (கி.பி.710-765))

இவன் கோச்சடையனின் மகன் ஆவான். இவன் காலத்தில் பல்லவ நாட்டில் அரியனை ஏறுவதில் சிறு குழப்பம் ஏற்பட்டது. பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனின் இறப்பிற்கு பிறகு அரசு இருக்கைக்கு சித்திமேயனும், நந்திவர்ம பல்லமல்லனும் போட்டியிட்டனர். இப்பொட்டியில் பாண்டிய மன்னன் சித்திர மேயனுக்கு உதவி செய்தான். இதன் விளைவாக பல்லவர்களுக்கும், பாண்டியர்களுக்கும் இடையே நெடுவயல், குறுமடை, கொடும்பாளூர் மண்ணிக்குறிச்சி ஆகிய இடங்களில் வைத்து போர் நடைபெற்றது. அனைத்து போர்களிலும் பாண்டியர்கள் வெற்றி பெற்றனர். இறுதியில் கும்பகோணத்திற்கு அருகிலுள்ள நந்திபுரக் கோட்டையை பாண்டியர்கள் முற்றுகையிட்டனர். ஆனால் உதயச்சந்திரன் என்ற பல்லவத் தளபதி முற்றுகையை உடைத்து சித்திரமாயனைக் கொண்டு பாண்டியர் படைகளை பின்னுக்குத் தள்ளினார். பாண்டிய மன்னனையும், வெம்பை என்ற இடத்தில் சாளுக்கிய மன்னனையும் பின்னர் கங்கர்களையும் தோற்கடித்தப் புகழ் பெற்றான். மதுரை, வஞ்சி, உறையூர் போன்ற இடங்களில் இருந்த கோட்டையை இவன் புதுப்பித்தான். இவன் காலத்தில் பாண்டியப் பேரரசு வடக்கே காவிரியைத் தாண்டியும், வடமேற்கில் பாண்டிக் கொடுமுடிவரையிலும் பரவி இருந்தது.

ஜெதில பராந்தக நெடுஞ்சடையன் (கி.பி.765-796)

முதலாம் இராஜசிம்மனின் மகன் ஜெதில பராந்தக நெடுஞ்சடையன் கி.பி.765-ல் பாண்டிய மன்னனாக முடிசூட்டப்பட்டான். இவனுக்கு ஜெதிலன், பராந்தகன், வரகுணமகராஜா, மாறன் சடையன், நெடுஞ்சடையன் என்றெல்லாம் பட்டப்பெயர்கள் உண்டு. பதவிக்கு வந்த பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் நந்திவர்மனை பெண்ணாடகத்தில் வைத்து தோற்கடித்தான். தனக்கெதிராக எழுந்த ஆய்வேளீரையும், நாட்டுக்குரும்பரையும் அடிபணிய வைத்தான். பல்லவ மன்னர்களின் துணையுடன் தன்னை எதிர்த்த தகடூர் மன்னன் அதியமாளை வென்றான். அடுத்து கொங்குநாடும், வேணாடும் கைப்பற்றப்பட்டது. வெம்பில், விழிஞ்சம், அரிவுபூர் கோட்டை போன்ற வைகள் அழிக்கப்பட்டது. பாண்டியராட்சி தொண்டைமண்டலம் மற்றும் கொங்கு மண்டல பகுதியிலும் பரவி நின்றது. முத்திரையர்களும் தோற்கடிக்கப்பட்டனர்.

பராந்தக நெடுஞ்சடையன் கரவந்தபுரத்தில் ஒரு கோட்டையைக் கட்டினான். கோங்கு நாட்டில் காஞ்சிவாய்ப் பேரூரில் விஷ்ணு கோயிலைக் கட்டினான். வேதியர் குலத்திற்கு அக்கிர காரங்களை எழுப்பினான். வைணவாசனங்களுக்கு வாரி வழங்கினான். இவனது மந்திரியான மதுரகவி மதுரைக்கருகில் உள்ள ஆனை மலைக்கருகில் வைணவக் கோயிலை எழுப்பினான். முதல் பாண்டிய மன்னர்களில் தலைசிறந்த மன்னனாக கருதப்படும் இவனே வேள்விக்குடி செப்பேட்டை வெளியிட்டவன். சங்ககாலத்து பாண்டிய மன்னன் முதுகுடுமி பெருவழுதியால் கொற்கைகிழான நற்கொற்றனுக்கு இறையிலியாகக் கொடுக்கப்பட்ட வேள்விக்குடி என்ற கிராமம் களப்பிரர்களால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது. அங்கு மீண்டும் மதலாம் பாண்டிய பேரரசு ஏற்படத்தப்பட்ட உடன் பாண்டிய மன்னன் வேள்விக்குடி கிராமத்தை மீண்டும் பிரமதேவ தானமாக கொற்கைகிழவன் வழியில் தோன்றிய நரசிங்கனுக்கு கொடுக்க பாண்டிய மன்னன் இட்ட சாசனமே வேள்விக்குடி சாசனமாகும். இச்சாசனத்தில் பாண்டியர்களைப் பற்றிய பல செய்திகள் கிடைக்கின்றன. ஆனைமலை, திருச்சி, அம்பாசமுத்திரம், திருச்செந்தூர், கமுகுமலை, ஏர்வாடி, போன்ற பல கல்வெட்டுகளை இம்மன்னன் நிறுவினான்.

வரகுண பாண்டியன் (கி.பி.792-835)

இவன் பாண்டிய நெடுஞ்சடையனின் பேரன் ஆகும். இவன் பல்லவர்களைத் கருர் என்ற இடத்தில் வைத்து நடைபெற்ற போரில் தோற்கடித்தான். முத்திரையர்களை அடக்கினான். தென்பெண்ணாற்றங்கரையில் உள்ள அரகூர் வரை பாண்டியர் ஆட்சியை விரிவுபடுத்தினான். சைவ பற்றுடைய இம்மன்னனை மாணிக்க வாசகரும், பட்டினத்தாரும் புகழ்ந்து பாடினர். அம்பாசமுத்திரம் ஆலயத்திற்கு 296 பொற்காசுகளை வழிபாட்டு நிதியாக வழங்கினான். திருச்சிக்கு அருகில் உள்ள சிவன் கோயிலுக்கு திருவிளக்கேற்ற 130 கழஞ்சு பொன் கொடுத்தான்.

சடையன் மாறன் (கி.பி.835-862)

(ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீவல்லபன்)

இவன் வரகுணனின் மகன் ஆவான். ஏகவீரன், ஆவனிசேகரன், மாறவர்மன் போன்ற பட்டப்பெயர்களை பெற்ற இவன் செரர், பல்லவர், கங்கர், கலிங்கர், ஈழவர்களாகிய இலங்கையர்கள் பொன்றவர்களைத் தோற்கடித்தான். இலங்கை மன்னன் முதலாம் சேனனை முழுமையாகத் தோற்கடித்து நகரங்களை கொள்ளையிட்டு, புத்த விகாரங்களை சூறையாடினான் என்றும் தனக்குப் பணிந்த சேனனை அருவிக்கரையில் அமர்த்திவிட்டு நாடு திரும்பினான் என்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது. மேலும் விழிஞ்சம், குன்னூர் போன்ற இடங்களில் நடைபெற்றப் போர்களிலும் வெற்றி பெற்றான். ஆனால் தெள்ளாறு என்ற இடத்தில் வைத்து நடைபெற்ற போரில் பல்லவ மன்னன் மூன்றாம் நந்திவர்மன் பாண்டிய மன்னனை தோற்கடித்தான். முதலாம் பாண்டியப் பேரரசு வீழ்ச்சிடைய தெள்ளாறு போர் ஒரு முக்கிய காரணமாகும்.

இரண்டாம் வரகுணபாண்டியன் (கி.பி.895-905)

ஸ்ரீமாற ஸ்ரீ வல்லபன் இறக்கும் போது பாண்டியர் நிலை சீர்குலைந்திருந்தது. ஈழ நாட்டார் கை ஓங்கியது. மதுரையில் மாயப்பாண்டியன் ஆட்சியைப் பெற்றிருந்தான். வடக்கில் பல்லவர்களும் சோழர்களும் வலிமை பெற்று பாண்டியர் நாட்டின் வடபகுதிகளை கைப்பற்றினர்.

புல்லவ நாட்டில் மூன்றாம் நந்தி வர்மனுக்குப்பின் அவன் புதல்வ' நிருபதுங்கன் அரசன் ஆனான். ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபனின் மூத்த மகன் இரண்டாம் வரகுணன் நிருபதுங்கனுடைய உதவியுடன் மாயப்பாண்டியனின் ஆட்சியை ஒழித்து பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றினான். இந்நிகழ்ச்சிக்குப் புல்லவமன்னன் நிருபதுங்கனை அவன் தம்பி அபராஜிதன்,

சோழர் உதவியுடன் எதிர்த்தான். நிருபதுங்கனுக்கு வரகுணன் உதவினான். கு.பி.895-ல் நடைபெற்ற வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த திருப்புரம்பியம் போரில் நிருபதுங்கனையும், வரகுணனையும் அபராஜிதன் தோற்கடித்தான்.இதன் விளைவா பாண்டியர்கள் வடபகுதியை விட்டு வெளியேறினார். சோழர்கள் முன்னேறினர். பாண்டியர்களின் வலிமை இறுதியாக ஒடுக்கப்பட்டது. இரண்டாம் வரகுணனின் அறப்பணிகளை திருச்செந்துார் கல்வெட்டுக்களில் காணலாம்.

பராந்தகப் பாண்டியன் (கி.பி.895-905)

இவனுக்கு சடைநன் வர நாராயணன் என்ற பெயரும் உண்டு. இவள் பெண்ணாடகம், விழிஞ்சம் போன்ற கோட்டைகளை தகர்த்தான். உத்திரன் என்று குறுநில மன்னனை தோற்கடித்தான். சேரநாட்டு இளவரசி வானவன் மாதேவியை இவன் மணந்தான். அவள் நினைவாக திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் சேரன்மாதேவி என்ற ஊரை அமைத்தான். சின்னமனுார் பெரிய செப்பேடுகளை இயற்றிய இம்மன்னன் தஞ்சை கொடும்புளூர் மன்னர்களை வென்றான். சுமண சமயத்தை தழுவிய இவன் சமண பள்ளிகள் அமைக்க உதவினான். இலங்கை வேந்தன் காசப்பனின் துணையுடன் சோழர்களை வேலூரில் எதிர்த்து தோல்வி கண்டான். எனவே சோழர்கள் முன்னேறி மதுரையை கைப்பற்றினர். வடக்கில் சோழர்கள் இராஷ்டிரக் கூடர்களுடன் பிரச்சினையில் மாட்டிக் கொண்டனர். இதைப் பயன்படுத்தி மூன்றாம் இராஜசிம்மனின் புதல்வர் வீரபாண்டியன் சோழர்களை தோற்கடித்தான். சோழன் தலைகொண்ட கோவீர பாண்டியனாக மதுரையில் தன்னாட்சி ஏற்படுத்தினான். இவன்காலம் முதல் சோழர் பாண்டியர் மோதல் வலுவடைந்தது. தொர்ந்து நடைபெற்ற போரில் சுந்தரச் சோழனால் தோற்கடிக்கப்பட்டு அவன் மகன் ஆதித்த சோழனால் வீரபாண்டியன் கொல்லப்பட்டான். இவனுடைய இறப்புடன் பாண்டியர்களின் முதல் பேரரசு முடிவுக்கு வந்தது. பாண்டிய மண்டலம் சோழப் பேரரசின் பகுதியாக மாறியது. மதுரையில் சோழ ஆளுநர்கள் ஆட்சி செய்தனர்.

பல்லவர்கள் ,பாண்டியர்கள் இடையே முக்கோண மோதல்

அந்தந்த அரசாங்கங்களின் திறமையான செயல்பாட்டிற்கு மேலும் மேலும் வளங்களைப் பெறுவதற்கான ஆட்சியாளர்களின் அரசியல் லட்சியத்தின் விளைவுகளாக மோதல்கள் மற்றும் கூட்டணிகள் இருந்தன. வாதாபியின் சாளுக்கியர்களும் காஞ்சியின் பல்லவர்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் அடிக்கடி போரிட்டு வந்தனர் .பல்லவ மன்னர் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் பல்லவ வம்சத்தின் எல்லையை வடக்கே கிருஷ்ணா நதி வரை விரிவுபடுத்தினார் .விஷ்ணுகுண்டின்கள் பல்லவர்களின் வடக்கே அமைந்துள்ள அண்டை இராச்சியமாக மாறியது .இரண்டாம் புலகேசின் விஷ்ணுகுண்டின்களை தோற்கடித்தார் மற்றும் விஷ்ணுகுண்டின்களின் பிரதேசம் சாளுக்கிய வம்சத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறியது . சாளுக்கிய மன்னன் தன் சகோதரன் குப்ஜா விஷ்ணுவர்தனை இந்த கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிக்கு துணை அரசனாக மாற்றினான் .பின்னர் ,விஷ்ணுவர்தனா கிழக்கு சாளுக்கிய வம்சத்தை அல்லது வெங்கியின்

சாளுக்கிய இராச்சியத்தை நிறுவினார் .விஷ்ணுகுண்டின்களின் வீழ்ச்சியுடன் சாளுக்கியர்கள் வடக்கே பல்லவர்களின் அண்டைப் பிரதேசமாக மாறினர் .இவ்வாறு ,முதலாம் மகேந்திரவர்மன் மற்றும் இரண்டாம் புலகேசினின் விரிவாக்கக் கொள்கைகள் இரண்டு பேரரசர்களையும் ஒருவரையொருவர் போர்க்களத்தில் ஒன்றாக இணைத்தன .இது இரண்டு வம்சங்களுக்கிடையில் தொடர்ச்சியான மோதல்களைத் தொடங்கியது.

இந்த மோதலில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கு வகித்த மூன்றாவது முக்கியமான வம்சங்கள் வைகை பள்ளத்தாக்கில் உள்ள மதுரை பாண்டியர்கள் .

மேற்கு சாளுக்கியர்கள்

பத்து மற்றும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் ,மேற்கு சாளுக்கியப் பேரரசு ஆட்சிக்கு வந்தது .அவர்கள் தென்னிந்தியாவின் மேற்கு டெக்கான் பிராந்தியத்தின் பெரும்பகுதியை ஆட்சி செய்தனர் . இந்த கன்னடர்கள் அதன் அற்புதமான தலைநகர் கல்யாணியின் பெயரால் கல்யாணி சாளுக்கியர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது . ஆறாம் விக்ரமாதியாவின் ஆட்சியின் போது , 11ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் , 12ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் ,மேற்குச் சாளுக்கியர்கள் சோழர்களுக்கு எதிராக வெற்றிபெற்று , வடக்கே நர்மதை நதிக்கும் தெற்கே காவேரி நதிக்கும் இடைப்பட்ட தக்காணத்தின் பெரும்பகுதியில் ஆதிக்கத்தின் உச்சத்தை அடைந்தனர் . மேற்கத்திய சாளுக்கியர்களைப் பற்றி இந்தக் கட்டுரை உங்களுக்கு விளக்கும்.

மேற்கு சாளுக்கியர்கள் - பின்னணி

மேற்கு சாளுக்கியப் பேரரசு கல்யாணி சாளுக்கியப் பேரரசு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. தந்திதூர்கா பாதாமியின் சாளுக்கியர்களை அழித்த பிறகு , அவர்கள் இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு ,972-73 இல் உயிர்த்தெழுந்தனர். இது கல்யாணியின் சாளுக்கியர்கள் என்று அறியப்பட்டது மற்றும் முந்தைய வலிமைமிக்க சாளுக்கியர்களின் அதே வம்சாவளியைக் கொண்டதாகக் கூறப்படுகிறது) இது சர்ச்சைக்குரியது என்றாலும்,(தைலபா , II-ராஷ்டிரகூடரின் துணையுடன் ,இந்த வம்சத்தை நிறுவினார்.

வெங்கியின் கிழக்கு சாளுக்கியர்களான சோழர்களுடன் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டனர். தென்னிந்தியாவின் இரண்டு பேரரசுகளான மேற்கு சாளுக்கியர்களும் தஞ்சையின் சோழ வம்சமும் வளமான வெங்கி பகுதியைக் கட்டுப்படுத்த பல இரத்தக்களரிப் போர்களில் ஈடுபட்டன. மற்ற முக்கிய தக்காண ஆளும் குடும்பங்களான ஹொய்சாளர்கள் ,தேவகிரியின் சேனா யாதவர்கள் ,காகத்திய வம்சம் மற்றும் தெற்கு கல்யாணியின் கலாச்சுரிகள் இந்த காலகட்டத்தில் மேற்கு சாளுக்கியர்களுக்கு அடிபணிந்தனர். நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சாளுக்கியர்களின் அதிகாரம் வென்றபோதுதான் அவர்கள் சுதந்திரம் பெற்றனர்.

12ஆம் நூற்றாண்டில் , ஹொய்சாளப் பேரரசு இறுதியாக அவர்களை அழித்தது. நவீன கன்னடம் மற்றும் சமஸ்கிருத இலக்கியத்திற்கு குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பை வழங்கியது.

சாளுக்கியர்களின் ஆட்சியாளர்கள் தைலபா II

இரண்டாம் தைலபா மேற்கத்திய சாளுக்கியர்களின் நிறுவனர் ,அவர் ராஷ்டிரகூடர்களின் நிலப்பிரபுக்களில் ஒருவர். தைலபா 24 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தார் மற்றும் குஜராத் பகுதியைத் தவிர்த்து ,

தனது இனத்தின் பண்டைய பிரதேசத்தை மீட்டெடுக்க முடிந்தது.

அவர் கன்னட மொழியில் முதன்முதலில் எழுதிய கன்னட கவிஞரான ரன்னாவை ஆதரித்தார். ரண்ணா , ஆதிகவிபம்பா , ஸ்ரீபொன்னா ஆகியோர் கன்னட இலக்கியத்தின் "மூன்று ரத்தினங்களாக " கருதப்படுகிறார்கள். தாராவின் பரமராஜாவான முஞ்சாவைச் சண்டையிடுவதில் பெரும்பகுதியைச் செலவிட்டார். முஞ்சா இறுதியில் பிடிபட்டார் மற்றும் பெரும்பாலும் சிறைபிடிக்கப்பட்ட நிலையில் கொல்லப்பட்டார் .இது கிபி 995இல் நிகழ்ந்தது. தைலபாடி இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ,அந்திஸ்திரேயம் ஹரிஸன் சத்யாஸ்ரயாவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது .சத்யாஸ்ரயர் கிபி 997 முதல் 1008வரை ஆட்சி செய்தார். ஆரம்பத்தில் ,அவர் தனது தந்தையின் ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையைப் பின்பற்றி ,கிழக்கு சாளுக்கியர்கள் மற்றும் சோழர்களுடன் இணைந்தார்.

சாளுக்கிய நாட்டைக் கைப்பற்றி ,ஏராளமான ஆண்கள் ,பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளைக் கொள்ளையடித்து கொண்டு குவித்த பெரிய சோழன் முதலாம் ராஜராஜனுடனான போரால் அவரது 11 ஆண்டுகால ஆட்சி சீர்குலைந்தது. சோமேஸ்வரா அகவமல்லூர் திரிலோகமல்ல என்றும் அழைக்கப்படும் சோமேஸ்வரா , கிபி 1042 முதல் 1068வரை ஆட்சி செய்தார். சோமேஸ்வரா ,அதன் தலைநகராக கல்யாணியை நிறுவினார். முதலாம் ராஜாதிராஜாவால் தாக்கப்பட்டார் , அவர் சாளுக்கிய தலைநகரைக் கைப்பற்றி ,கோட்டைகளை இடித்து ,வெற்றிகளை நினைவூட்டும் வகையில் தூண்களை அமைத்தார் , ஆனால் சாளுக்கியர்களின் எதிர்த்தாக்குதல் அவர்களை வெளியேற்றியது.

சோமேஸ்வரா கீழ் சோழர் தலைநகர் காஞ்சிபுரத்தை சாளுக்கிய இராணுவம் தாக்கியது .ஆனால் பின்வாங்கப்பட்டது. கொப்பம் போரில் ராஜாதிராஜ சோழன் கொல்லப்பட்டான் . இருப்பினும் ,அவரது இளைய சகோதரர் கட்டளையை ஏற்று சாளுக்கியர்களை விரட்டினார். இத்தாக்குதலில் சோமேஸ்வராவின் சகோதரர் கொல்லப்பட்டார் .முதலாம் சோமேஸ்வராவின் ஆட்சிக்காலம் எண்ணற்ற போர்களுக்காக நினைவுகூரப்படுகிறது.

ஆறாம் விக்ரமாதிய்யா

சாளுக்கிய-விக்ரம் சகாப்தத்தை தொடங்கி ,கி.பி 1076இல் ஆறாம் விக்ரமாதிய்யின் அரியணை ஏறினான். மேற்கு சாளுக்கியப் பேரரசின் மிகவும் திறமையான ஆட்சியாளர்களில் ஆறாம் விக்ரமாதிய்யாவும் ஒருவர்.

பில்ஹனாவின் வரலாற்றுக் கவிதையின்) விக்ரமாங்கதேவசரிதா (நாயகன் ஆவார் , மேலும் அவர் சுமார் அரை நூற்றாண்டு காலம் சகிக்க முடியாத அமைதியில் ஆட்சி செய்தார். ஆறாம் விக்ரமாதிய்யின் காஞ்சியைக் கைப்பற்றி ,தோர்சமுத்திரத்தின் ஹொய்சாள மன்னன் விஷ்ணுவுடன் கடுமையான போர்களில் ஈடுபட்டான். ஆறாம் விக்ரமாதிய்யின் அறியாமையின் போது ,12 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த புகழ்பெற்ற நீதியரசரான விக்னேவரா என்பவர் தலைநகர் கல்யாணியில் வாழ்ந்தார். வங்காளத்திற்கு வெளியே இந்து சட்டத்தில் மிகவும் செல்வாக்கு மிக்க சட்டக் கட்டுரைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் பரம்பரை பற்றிய ஒரு கட்டுரையை விக்னேவரா எழுதினார்.

நிர்வாகம்

மேற்கு சாளுக்கியர்களின் நிர்வாகம்

மேற்கத்திய சாளுக்கிய அரசாட்சி பரம்பரையாக இருந்தது , ஆனால் அரசனுக்கு ஆண் வாரிசு இல்லையென்றால் அரசாட்சி அரசனின் சகோதரனிடம் சென்றது. நிர்வாகம் மிகவும் பரவலாக்கப்பட்டது மற்றும் சாளுக்கிய பேரரசருக்கு ஆண்டுதோறும் அஞ்சலி செலுத்தும் போது அலுபாஸ் ,ஹொய்சலாக்கள் , காகடியா ,செயுனா ,தெற்கு கலாச்சூரி மற்றும் பிற நிலப்பிரபுத்துவ குலங்கள் தங்கள் மாகாணங்களை ஆட்சி செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டனர். மகாபிரதான) முதலமைச்சர்(சாந்திவிக்கரஹிகா தர்மாதிகாரி) தலைமை நீதிபதி (போன்ற பட்டங்கள் எடுக்கப்பட்டன. இராஜஜியம் பனவாசி-12000 நொளம்பாவடி-32000 மற்றும் கங்காவடி ,96000 போன்ற மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது ,ஒவ்வொரு பெயரும் அதன் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள கிராமங்களின் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கிறது.

மண்டலங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன , அதன் கீழ் நாடு இருந்தது , மேலும் நாடு மேலும் கம்பனாக்கள்) கிராமங்களின் குழுக்கள் (மற்றும் இறுதியாக ஒரு படா) கிராமம் (என பிரிக்கப்பட்டது. அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்களும் நாடுகளுக்கும் கம்பன்களுக்கும் பொறுப்பாக இருந்தனர்.

மேற்கத்திய சாளுக்கியர்களின் மதம்

மேற்கு சாளுக்கியர்கள் வீரசைவ மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் லிங்காயதம் என்றும் அழைக்கப்படும் விரைஷைவம் , சைவ மதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்து மதம். சாளுக்கிய பிரதேசத்தில் வீரசைவ மதத்தின் எழுச்சியானது சமண மதத்தின் மீதான ஆர்வத்தில் பொதுவான சரிவுடன் ஒத்துப்போனது .இருப்பினும் சாளுக்கியர்கள் மத ரீதியாக சகிப்புத்தன்மையுடன் இருந்தனர். 8ஆம் நூற்றாண்டில் ஆதி சங்கரரின் அத்வைத தத்துவம் பரவியவுடன் ,தென்னிந்தியாவில் பௌத்தத்தின் வீழ்ச்சி தொடங்கியது. தம்பால் மற்றும் பல்லிகாவி மட்டுமே எஞ்சியிருந்தன .அந்தக் காலகட்டத்தின் எழுத்துக்களிலும் கல்வெட்டுகளிலும் மத மோதல்கள் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை ,மத மாற்றம் சுமுகமாக இருந்தது என்பதைக் குறிக்கிறது.

சாளுக்கியர்களின் இலக்கியம்

கன்னடம் மற்றும் சமஸ்கிருதத்தின் மேற்கத்திய சாளுக்கியர்களின் இலக்கிய செயல்பாடுகள். இது கன்னட இலக்கியத்தின் பொற்காலம் .சமண அறிஞர்கள் தீர்த்தங்கரர்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதினார்கள் ,மேலும் விரைஷைவ கவிஞர்கள் தங்கள் கடவுள் பக்தியை வசனங்கள் என்ற சிறு கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தினர். ஏறக்குறைய 300 சமகால வசனகர்த்தாக்கள்) வச்சன கவிஞர்கள் (இந்த நேரத்தில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். பிராமண எழுத்தாளர்களின் ஆரம்பகால படைப்புகள் இதிகாசங்களான ராமாயணம் ,மகாபாரதம் ,பாகவதம் ,புராணங்கள் மற்றும் வேதங்களை மையமாகக் கொண்டிருந்தன. ரண்ணா ,இலக்கண அறிஞர் இரண்டாம் நாகவர்மா ,மந்திரி துர்கசிம்மா ,மற்றும் வீரசைவ துறவியும் சமுக சீர்திருத்தவாதியுமான பசவண்ணா ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க கன்னட அறிஞர்களில் அடங்குவர்.

இரண்டாம் தைலபா மற்றும் சத்யாஷ்ரயா ஆகியோரால் ஆதரிக்கப்பட்ட ரன்னா ,கன்னட

இலக்கியத்தின் "மூன்று ரத்தினங்களில்" ஒருவர். பாண்டிய பேரரசு நிர்வாகம் வைகை, தாமிரபரணி ஆகிய ஆறுகள் பாயும் பகுதிகளைத் தவிர பாறைகள், மலைகள் மற்றும் மலைத்தொடர்களில் அமைந்துள்ள பாண்டியர்களின் பிரதேசம் பாண்டிமண்டலம், தென்மண்டலமோர் பாண்டிநாடு என்று அழைக்கப்படுகிறது. பாண்டிய மன்னர்கள் தங்கள் தலைநகரான மதுரையை விரும்பினர் *நாடுகளாகவும்* குற்றமங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டன) *கிராமங்களின்* குழு என்று பொருள்(மன்னர்களும் உள்ளூர் தலைவர்களும் பாசன வசதியுடன் மங்கலம் அல்லது சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற பிராமண குடியிருப்புகளை உருவாக்கினர். இந்த குடியிருப்புகளுக்கு அரசு பெயர்கள் மற்றும் தெய்வங்களின் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன வெவ்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். பிரதம மந்திரி உத்தரமந்திரி என்று அழைக்கப்பட்டார் தேரோயல் செயலகம் தெரிந்தது எழுட்டு மண்டபம் இராணுவத் தளபதிகளின் பட்டங்கள் பள்ளி வேலன், பராந்தகன் பள்ளிவேலன், மாறன் அடித்தன் மற்றும் தென்னவன் தமிழவேள்.

பாண்டிய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

கி.பி 1000 மற்றும் 1250க்கு இடையில் சோழர் பாணி கோயில்களில் இருந்து பாண்டிய வம்சத்தினர் தங்களுடைய தனித்துவமான கோயில் பாணியைக் கொண்டிருந்தனர். பாண்டியக் கோயில்களின் கட்டிடக்கலை அம்சங்கள் அந்த நேரத்தில் தென்னிந்தியாவின் பிற வம்சங்களைப் பொறுத்தவரை ராஜ்யங்களின் செல்வத்தையும் சமூக நிலையையும் பிரதிபலிக்கின்றன. அவை பெரும்பாலும் கற்களால் ஆன கட்டிடங்களாக இருந்தன. அதாவது செவ்வக தரை தளங்கள், மேலே கிட்டக் கூரையுடன் கூடிய உயரமான பிரமிடு தளங்களுக்கு செல்லும். கோயில்களைச் சுற்றிலும் பல்வேறு முக்கியமான இந்து புராண உருவங்கள் பாறையில் செதுக்கப்பட்டன மற்றும் பல்வேறு விலங்குகள் தூண்களில் செதுக்கப்பட்டன.

பாண்டிய கட்டிடக்கலையின் முக்கிய அம்சங்களில் விமானங்கள், மண்டபங்கள் மற்றும் கோபுரங்கள் ஆகியவை அடங்கும். விமானம் என்பது பிரதான சன்னதிக்கு மேலேயும் சுற்றிலும் உள்ள அமைப்பு மற்றும் தெய்வங்கள் இருக்கும் பகுதி. கோவிலில் எத்தனை தெய்வங்கள் உள்ளன என்பதைப் பொறுத்து விமானம் ஒற்றை அல்லது பல அடுக்குகளாக இருக்கலாம். மண்டபம் என்பது பண்டைய இந்திய வம்சத்தினர் மத நடனம், இசை மற்றும் விழாக்களுக்கு பயன்படுத்திய ஒரு தூண் மண்டபம் அல்லது அறை. பெரிய கோவில்களில் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட மண்டபங்கள் பிரதான கட்டமைப்புகளின் பக்கவாட்டில் வைக்கப்படலாம். கோபுரமானது பாண்டிய கட்டிடக்கலையின் மற்றொரு முக்கிய அம்சமாகும், மேலும் இது கோவிலுக்குள் நுழையும் வழியாகும். இது பொதுவாக கல்லால் செய்யப்பட்ட ஒரு மாடி அமைப்பாகும், மேலும் கோவிலின் பக்கவாட்டில் பல மடங்குகள் கட்டப்பட்டிருக்கலாம்.

திராவிட பாணி கட்டிடக்கலை பொதுவாக பாண்டிய கோவில்கள் முழுவதும் காணப்படுகிறது மற்றும் இது ஒரு தென்னிந்திய கட்டிடக்கலை பாணியாகும். திராவிட கட்டிடக்கலையின் முக்கிய அம்சங்கள் விமானம் என குறிப்பிடப்படும் முக்கிய கோபுரம் மற்றும் கோபுரம் என குறிப்பிடப்படும் நுழைவு வாயில். திராவிட கட்டிடக்கலையில் விமானம் குறிப்பிடத்தக்கது, ஏனெனில் இது வானத்தை நோக்கி உயரும் ஒரு அடுக்கு பிரமிடாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு புள்ளி வரை வளைந்திருக்கும் வட இந்தியாவில் உள்ள

முக்கிய கோபுர அமைப்புகளிலிருந்து இது வேறுபட்டது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டிற்கு முந்திய பாண்டியரின் தலைநகரான மதுரையில் பாண்டிய ஆட்சியில் இருந்து எஞ்சியிருக்கும் சில கட்டிடக்கலை நினைவுச்சின்னங்கள் உள்ளன. எஞ்சியிருக்கும் கோயில்கள் பாண்டிய மன்னர்களின் ஆட்சிக்குக் காரணமான குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களைச் சித்தரிக்கின்றன.

பாண்டிய பேரரசு நிர்வாகம் -

பாண்டியர்களின் பிரதேசம் பாண்டிமண்டலம், தென்மண்டலம் அல்லது பாண்டிநாடு என்று அழைக்கப்படுகிறது, இது வைகை மற்றும் தாமிரபரணி நதிகளால் ஆன பகுதிகளைத் தவிர பாறைகள், மலைப்பகுதிகள் மற்றும் மலைத்தொடர்களில் அமைந்துள்ளது. பாண்டிய மன்னர்கள் மதுரையைத் தலைநகராகக் கருதினர் அரசியல் பிரிவைப் பொறுத்தவரை, பாண்டி மண்டலம் அல்லது பாண்டி நாடு பல வளநாடுகளைக் கொண்டிருந்தது, அவை பல நாடுகளாகவும் குற்றமங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டன) கிராமங்களின் குழு என்று பொருள்(மன்னர்களும் உள்ளூர் தலைவர்களும் பாசன வசதியுடன் மங்கலம் அல்லது சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற பிராமண குடியிருப்புகளை உருவாக்கினர். இந்த குடியிருப்புகளுக்கு அரசு பெயர்கள் மற்றும் தெய்வங்களின் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன அரசு அதிகாரிகள் வெவ்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர்:

பிரதம மந்திரி உத்தரமந்திரி என்று அழைக்கப்பட்டார் அரசு செயலகம் எழுத்து மண்டபம் என்று அழைக்கப்பட்டது பள்ளி வேலன், பராந்தகன் பள்ளிவேலன், மாறன் அடித்தன், தென்னவன் தமிழவேள் ஆகிய இராணுவத் தளபதிகள் பட்டம் பெற்றனர்.

- பாண்டிய ஆட்சியின் போது அரசு அரண்மனைகள் திருமழிகை மற்றும் மணாபரணன் திருமழிகை என்று அழைக்கப்பட்டன, மேலும் அவர்கள் பயன்படுத்திய அரசு படுக்கைகளுக்கு உள்ளூர் தலைவர்களின் பெயரிடப்பட்டது, இது மன்னர்களின் மேலாதிக்கத்தின் நியாயத்தன்மையை உறுதிப்படுத்துகிறது.
- நிலத்தின் அரசியல் பகிர்வு பின்வருமாறு:
 - பிராமணர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நிலம் சலபோகம்
 - இரும்புத் தொழிலாளிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலம் தட்டார்க்கனி என்று அழைக்கப்பட்டது
 - தச்சர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலம் தச்ச-மணியம் என்று அழைக்கப்பட்டது
 - கல்வி கற்பதற்காக பிராமணர் குழுவிற்கு தானமாக வழங்கப்பட்ட நிலம் பட்டவருத்தி என்று அழைக்கப்பட்டது
- வாசாஃப் என்ற அறிஞர் இந்தக் காலத்தில் குதிரை வணிகம் மிகவும் பொதுவானதாக இருந்ததாகக் கூறுகிறார்
- வர்த்தகம் செய்யப்பட்ட மற்ற பொருட்களில் வாசனை திரவியங்கள், முத்துக்கள், விலையுயர்ந்த கற்கள், யானைகள் மற்றும் பறவைகள் ஆகியவை அடங்கும்

- பாண்டியர்களின் கீழ் மிகவும் பரபரப்பான துறைமுக நகரம் காயல்பட்டினம் (தற்போது தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் உள்ளது)
- இந்த காலகட்டத்தில் எழுத்தறிவு ஊக்குவிக்கப்பட்டது மற்றும் நிர்வாகிகள் பல்வேறு முறைகளைப் பயன்படுத்தினர். எழுத்தறிவை மேம்படுத்துவதற்காக கோவில்களில் பக்தி கீர்த்தனைகளை வாசிக்க பாடகர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர், இதே போன்ற பிரச்சினைகளின் அடிப்படையில் நாடக நாடகங்கள் நடத்தப்பட்டன.

பாண்டிய கட்டிடக்கலை

கி.பி 1000 மற்றும் 1250 க்கு இடையில் சோழர் பாணி கோயில்களில் இருந்து பாண்டிய வம்சத்தினர் தங்களுடைய தனித்துவமான கோயில் பாணியைக் கொண்டிருந்தனர். பாண்டியக் கோயில்களின் கட்டிடக்கலை அம்சங்கள் அந்த நேரத்தில் தென்னிந்தியாவின் பிற வம்சங்களைப் பொறுத்தவரை ராஜ்யங்களின் செல்வத்தையும் சமூக நிலையையும் பிரதிபலிக்கின்றன. அவை பெரும்பாலும் கற்களால் ஆன கட்டிடங்களாக இருந்தன, அதாவது செவ்வக தரை தளங்கள், மேலே கில்லட் கூரையுடன் கூடிய உயரமான பிரமிடு தளங்களுக்கு செல்லும். கோயில்களைச் சுற்றி பல்வேறு முக்கியமான இந்து புராண உருவங்கள் பாறையில் செதுக்கப்பட்டன மற்றும் பல்வேறு விலங்குகள் தூண்களில் செதுக்கப்பட்டன.

பாண்டிய கட்டிடக்கலையின் முக்கிய அம்சங்களில் விமானங்கள், மண்டபங்கள் மற்றும் கோபுரங்கள் ஆகியவை அடங்கும். விமானம் என்பது பிரதான சன்னதிக்கு மேலேயும் சுற்றிலும் உள்ள அமைப்பு மற்றும் தெய்வங்கள் இருக்கும் பகுதி. கோவிலில் எத்தனை தெய்வங்கள் உள்ளன என்பதைப் பொறுத்து விமானம் ஒற்றை அல்லது பல அடுக்குகளாக இருக்கலாம். மண்டபம் என்பது பண்டைய இந்திய வம்சத்தினர் மத நடனம், இசை மற்றும் விழாக்களுக்கு பயன்படுத்திய ஒரு தூண் மண்டபம் அல்லது அறை. பெரிய கோவில்களில் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட மண்டபங்கள் பிரதான கட்டமைப்புகளின் பக்கவாட்டில் வைக்கப்படலாம். கோபுரமானது பாண்டிய கட்டிடக்கலையின் மற்றொரு முக்கிய அம்சமாகும், மேலும் இது கோவிலுக்குள் நுழையும் வழியாகும். இது பொதுவாக கல்லால் செய்யப்பட்ட ஒரு மாடி அமைப்பாகும், மேலும் கோவிலின் பக்கவாட்டில் பல கட்டப்பட்டிருக்கலாம்.

திராவிட பாணி கட்டிடக்கலை பொதுவாக பாண்டிய கோவில்கள் முழுவதும் காணப்படுகிறது மற்றும் இது ஒரு தென்னிந்திய கட்டிடக்கலை பாணியாகும். திராவிட கட்டிடக்கலையின் முக்கிய அம்சங்கள் விமானம் என குறிப்பிடப்படும் முக்கிய கோபுரம் மற்றும் கோபுரம் என குறிப்பிடப்படும் நுழைவு வாயில். திராவிட கட்டிடக்கலையில் விமானம் குறிப்பிடத்தக்கது, ஏனெனில் இது வானத்தை நோக்கி உயரும் ஒரு அடுக்கு பிரமிடாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு புள்ளி வரை வளைந்திருக்கும் வட இந்தியாவில் உள்ள முக்கிய கோபுர அமைப்புகளிலிருந்து இது வேறுபட்டது.

பாண்டிய ஆட்சியில் இருந்து எஞ்சியிருக்கும் சில கட்டிடக்கலை நினைவுச்சின்னங்கள் உள்ளன, மேலும் பதினாறாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய பாண்டிய தலைநகரான மதுரையில் கோயில்கள்

எஞ்சியிருக்கவில்லை. எஞ்சியிருக்கும் கோயில்கள், பாண்டிய மன்னர்களின் ஆட்சியின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களைச் சித்தரிக்கின்றன.

கழுகுமலை கோயில் வளாகம் (768-800 CE)

கழுகுமலை பாண்டிய வம்சத்தின் ஒரு பகுதி. கழுகுமலை முருகன் கோவில் உள்ளது. கழுகுமலை கோயில் வளாகம் திராவிட பாணியில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் கோபுரம் மற்றும் விமானம் உள்ளது. கழுகுமலையின் நுழைவாயில் கல்வெட்டு யானைகளை சித்தரிக்கிறது. இது ஆரம்பகால பாண்டியர்களின் பெருமைக்குரியது மற்றும் கோயிலின் வெளிப்புறம் பாண்டியப் பேரரசின் கதைகளை விவரிக்கும் கல்வெட்டுகளால் வரிசையாக உள்ளது.

- கழுகுமலை ஜெயின் படுக்கைகள்
- கழுகாசலமூர்த்தி கோவில்

குன்னக்குடி கோவில்

குன்றக்குடி சண்முகநாதர் கோயில் குன்றக்குடி)கோயில் அல்லது குன்னக்குடி முருகன் கோயில் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) தென்னிந்திய மாநிலமான தமிழ்நாட்டின் மாவட்டத்தில் காரைக்குடியின் புறநகர்ப் பகுதியில் உள்ள ஒரு கிராமம், சைவக் கடவுளான முருகனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. பாண்டிய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையில் கட்டப்பட்ட இக்கோயில், காரைக்குடியிலிருந்து 14 கிமீ) 14,000 மீ தொலைவில் திருப்பத்தூர்-காரைக்குடி சாலையில் அமைந்துள்ளது . கீழ்ப்பாறையின் மேற்குப் பகுதியில் மூன்று குகைகள் அமைந்துள்ளன, அதில் 8 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து பாண்டியப் பேரரசின் பாறைகளால் வெட்டப்பட்ட ஆலயங்கள் உள்ளன. குகைகள் எந்த தென்னிந்தியக் கோவிலுக்கான காவல் தெய்வங்களான துவாரபாலர்களின் ஆரம்பகால சிற்பப் பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டுள்ளன ெகோயிலில் . கோபுரம் நுழைவாயில் அடுக்கு ஐந்து, மலையில் உள்ள கோபுரம் . ஒரு தூண் மண்டபம் மற்றும் கருவறை ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது.

வெட்டுவான் கோயில்

வெட்டுவான் கோயில் என்பது ஒரு பாறை குன்றின் ஓரத்தில் செதுக்கப்பட்ட ஒரு கோயில் அமைப்பாகும், இது பாண்டியர்கள் சுமார் 8 ஆம் நூற்றாண்டு ACE க்கு காரணமாக இருக்கலாம். முழுமையடையாத போதிலும், கோவிலின் முன்பகுதியில் செவ்வக வடிவில் ஒரு சதுர விமானம் உள்ளது, அதன் எல்லையில் பாறையில் வெட்டப்பட்ட மலர்கள் மற்றும் ஜெயின் உருவங்களின் யதார்த்தமான சிற்பங்கள் உள்ளன. செதுக்கல்கள் பல்வேறு நிலைகளில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன, அவை பாண்டிய சமூகங்களுக்கு குறிப்பிடத்தக்க அடிப்படை-நிவாரண கலை வடிவத்தை பிரதிபலிக்கின்றன. வெட்டுவான் கோயில் என்பது 'சிற்பங்களின் சொர்க்கம்' என்பதற்கான தமிழ் மற்றும் இது பாண்டிய மன்னன் பராந்தகன் நெடுஞ்சடையான் ஆட்சியின் கீழ் செதுக்கப்பட்டது. இது நடைபாதையால் எல்லையாக உள்ளது மற்றும் ஷிகாரா (கோயிலின் உயரும் சிகரம்) விதானத்திலிருந்து நேரடியாக வெளியே வருகிறது. எல்லையைச் சுற்றி அமர்ந்திருக்கும் சிற்பங்களைக் கொண்ட அதன்

நடுவில் செதுக்கப்பட்ட சிக்கலான ஆலயத்திற்காக இது கட்டடக்கலை ரீதியாக குறிப்பிடத்தக்கது. பண்டைய தென்னிந்திய மற்றும் பாண்டிய உருவங்களின் பொதுவான நிலைப்பாட்டை பிரதிபலிக்காததால், இந்த சிற்பங்கள் தனித்துவமானது. பொதுவாக, உருவங்கள் முன்புற நிலையிலேயே செதுக்கப்படுகின்றன. இருப்பினும் வெட்டுவான் கோயிலின் சிற்பங்கள் இந்தியா முழுவதும் உள்ள மற்றவற்றைப் போலல்லாமல் அமர்ந்திருக்கும்.

ஆனைமலை

பாண்டியக் கட்டிடக்கலையின் முக்கிய அடையாளங்களைக் கொண்ட தென்னிந்தியாவின் ஒரு மாவட்டம் ஆயிமலை. நரசிங்க பெருமாள் கோவில் என்று நவீன காலத்தில் குறிப்பிடப்படும் பாறையில் வெட்டப்பட்ட கோவில் குகை இங்கு அமைந்துள்ளது. இது இரண்டு தூண்கள் வெட்டப்பட்ட மற்றும் நடுவில் ஒரு சன்னதி கொண்ட ஒரு கற்கோயில். இதற்கு அருகிலேயே பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தின் கட்டிடக்கலை அம்சங்களுடன் மற்றொரு பாறை வெட்டப்பட்ட கோயில் உள்ளது. இது முன் தூண்களில் தாமரை வேலைப்பாடு மற்றும் இந்து கடவுளான விஷ்ணுவிற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட நான்கு பாறை சிற்பங்களைக் கொண்டுள்ளது.

திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோவில்

நெல்லையப்பர் கோயில் கூரை மற்றும் தூண்களில் செதுக்கப்பட்ட அழகியல் அம்சங்களால் குறிப்பிடத்தக்க ஐந்து கோபுரங்களைக் கொண்ட ஒரு பெரிய பாறை பாணி கோயிலாகும். கோயிலின் அஸ்திவாரங்கள் பாண்டிய சமுதாயத்தால் கட்டப்பட்டன, மேலும் கோயில் தொடர்ந்து வம்சங்களால் சேர்க்கப்பட்டது. நெல்லையப்பர் கோவிலின் ஒரு முக்கிய அம்சம் 161 இசைத்தூண்கள் ஆகும். நெல்லையப்பர் கோவிலில் தாமரை ஓவியங்கள் மற்றும் பிற மலர் வடிவங்கள் உட்பட அக்கால பாண்டியர்களின் ஓவியங்களும் இருந்தன.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. பல்லவர்களின் தோற்றம் மற்றும் ஆரம்பகால வரலாற்றை ஆராய்க.
2. ஆரம்பகால பல்லவர்களின் ஆட்சியின் போது அரசியல், சமூக மற்றும் பொருளாதார நிலைமைகளை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
3. பல்லவக் கோயில்கள் மற்றும் சிற்பங்களின் தனித்துவமான அம்சங்களை வலியுறுத்தி, பல்லவ கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையின் பரிணாம வளர்ச்சியைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.
4. பல்லவர்கள், பாண்டியர்கள் மற்றும் மேற்கு சாளுக்கியர்களுக்கு இடையிலான முக்கோண மோதலை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
5. பிற்கால பல்லவர்களின் கீழ் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையின் பரிணாம வளர்ச்சியை ஆராயுங்கள்.

இயல் - நான்கு

பிற்காலச் சோழர்கள் - முதலாம் இராஜராஜசோழன் - முதலாம் இராஜேந்திரசோழன் - வெளிநாட்டுக் கொள்கை - குலோத்துங்கா - சாளுக்கியா - சோழர் உறவு - நிர்வாக அமைப்பு - நிலமானியங்கள் மற்றும் கோவில் நிர்வாகம் - சமூகம் மற்றும் பொருளாதார - கடல்சார் வாழ்க்கை மற்றும் வர்த்தகம் - மதம் இலக்கியம் - கலை மற்றும் கட்டக்கலை - வெண்கல சிற்பங்கள்

குறிக்கோள்கள்

- தென்னிந்தியாவில் சோழப் பேரரசு தோன்றியதை விவரிக்கவும்.
- சோழப் பேரரசின் பல்வேறு ஆட்சியாளர்களின் சாதனைகளைப் பற்றி விவாதிக்கவும்
- சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் இருந்த சமூக-பொருளாதார மற்றும் மத நிலைகளை விளக்குக.
- சோழர்களின் மேற்பார்வையின் கீழ் மாநிலத்தின் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை மதிப்பீடு

முதலாம் இராஜராஜ சோழன்

இரண்டாம் பராந்தகச் சோழனுக்கும் வானவன் மாதேவிக்கும் மகனாக பிறந்த இராஜ ராஜசோழனின் இயற்பெயர் அருண்மொழி வர்மன் ஆகும். இராஜகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்த இவன் இராஜராஜ என்று தனது மூன்றாம் ஆட்சியாண்டு முதல் அழைக்கப்பட்டான். இராஜராஜ சோழனின் வருகையுடன் சோழர் வரலாறு ஒரு புதுத்திருப்பத்தைக் கண்டது.

படையெடுப்புகள்

காந்தானூர்ச்சாலை

தற்போதைய திருவனந்தபுரத்திற்கு தெற்கில் உள்ளப் பகுதிதான் முந்திய காலத்தில் காந்தானூர்ச் சாலை என அழைக்கப்பட்டது. இது சேரநாட்டிற்கு உட்பட்ட பகுதி ஆகும். சேர நாட்டின் மன்னன் பாஸ்கர ரவிவர்மன் என்பவனாகும். உத்தம சோழனுக்கும் பாஸ்கர ரவிவர்மனுக்கும் சில கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. இதை பழி தீர்த்துக் கொள்ளவே ராஜராஜன்

சேரநாடு மீது படையெடுத்தான். சேர நாட்டின் கடற்படைத் தளமான காந்தளூர்ச்சாலை அழிக்கப்பட்டு அருகில் உள்ள விழிஞ்சமும் கைப்பற்றப்பட்டது. சோழர்களுக்கு எதிராக காந்தளூர்ச் சாலைக்கடலில் அணிவகுத்து நின்ற மரக்கலங்களை அழித்ததன் பொருட்டு காந்தளூர்ச் சாலை கலமருத்தருளிய என்ற பட்டப் பெயரைப் பெற்றான். சேர மண்டலத்தின் தெற்கில் வேணாட்டில் கைப்பற்றிய பகுதிகளில் நிர்வாக ஒழுங்கேற்படுத்தினான். குமரி, சுசிந்திரம், கோட்டாறு ஆகிய பகுதிகள் உள்ளிட்ட பிரதேசத்தை இராசஇராச தென்னாடு என்று பெயரிட்டான்.

கொல்லம்

இரண்டாவது முறையாக சேர நாட்டின் மீது படையெடுத்தான். உதயகிரிக் கோட்டை தகர்த்தெறியப்பட்டது. கொல்லம் கைப்பற்றப்பட்டது. கொல்லத்தையும் அதனை சார்ந்த கொடுங்களுரையும் கைப்பற்றியதால் கீர்த்தி பராக்கிரமன் என்ற பெயர் பெற்றான். இப்போரில் மகன் இராஜேந்திரன் படைத் தளபதியாக பணியாற்றினான்.

குடமலைநாடு

தற்போதைய குடகு முன்னால் குடமலை நாடு என்று அழைக்கப்பட்டது. குடமலை நாட்டு மன்னன் சோழ தூதன் ஒருவனை இழிவுபடுத்தியதால் அந்நாடு சோழ படையெடுப்பிற்கு உள்ளானது. குடகு நாட்டு மன்னனை தோற்கடித்து புறமுதுகிட்டு ஓட வைத்தான்.

பாண்டிய நாட்டுடன் போர்

தனது சேர நாட்டு படையெடுப்பிற்கு பின் இராஜராஜன் தனது கவனத்தை பாண்டிய நாட்டின் மீது செலுத்தினான். பாண்டியநாட்டு மீது படையெடுத்து அந்நாட்டு மன்னன் அமரபூஜங்களை தோற்கடித்தான். பாண்டிய நாடும், சோழப் பேரரசோடு இணைக்கப்பட்டது. இப்போர் பற்றி திருவாலங்காடு செப்பேடுகள் விரிவாக விளக்குகின்றன.

ஈழப்படையெடுப்பு

ஈழ மன்னன் ஐந்தாம் மகிந்தன் சோழ மன்னனின் எதிரியான பாண்டியர்களுக்கு உதவி செய்தான். இதை விரும்பாத சோழ மன்னன் ஈழம் என்றழைக்கப்படும் இலங்கை மீது படையெடுத்தான். மகன் இராஜேந்திரனை இலங்கைப் படையெடுப்புக்கு தளபதியாக அனுப்பினான். ராஜேந்திரனைப் பார்த்த இலங்கை மன்னன் ஈழ நாட்டின் தென்பகுதிக்குச் சென்று பதுங்கினான். இதனை பயன்படுத்திக் கொண்டு இராஜேந்திரன் இலங்கையின் வடபகுதி முழுவதையும் எளிதாகக் கைப்பற்றினான். இதற்கு “மும்முடி சோழமண்டலம்” என்று பெயரிடப்பட்டது. இலங்கையின் அப்போதைய தலைநகர் அனுராதபுரம் அழிக்கப்பட்டது. பொலனருவையை மும்முடி சோழ மண்டலத்தின் தலைநகராக்கினான். பொலனருவாயில் சிவ ஆலயம் ஒன்றையும் சோழர்கள் எழுப்பினர்.

கங்கபாடி, நுளம்பாடி, தடிகைப்பாடி வெற்றி

பாண்டியர், சேரர், சிங்களருடைய நாடுகளை வென்று மும்முடிச் சோழன் என்றப் பட்டப் பெயரை இராஜராஜன் பெற்றான். இதன்பின் இவனது கவனம் வடதிசை நோக்கித் திரும்பியது. சேலம் மாவட்டத்தின் வடபகுதியான கங்கபாடிப் பகுதியை மேலை கங்கர்கள் ஆட்சி வந்தனர். தழைக்காடு அதன் தலைநகரமாகும். கர்நாடக மாநிலத்தின் கீழ் பகுதியையும், பெல்லாரி மாவட்டத்தையும் கொண்ட நுளம்பாடியை பல்லவரின் ஒரு பிரிவினராகிய நுளம்பர்கள் ஆண்டு

வந்தனர். இவ்விரு பகுதிகளையும் எளிதில் கைப்பற்றி இறுதியில் தடிகைப்பாடியையும் கைப்பற்றினான்.

கல்யாணி சாளுக்கியருடன் போர்

கல்யாணியைத் தலைநகரமாகக் கொண்ட மேற்கு சாளுக்கியர் மீது படையெடுத்தான். துங்கபத்திரா நதிக்கரையில் சாளுக்கிய படைகளுடன் போரிட்டு வெற்றி பெற்றான். இதன்விளைவாக துங்கபத்திரா நதி வரை சோழ அரசு விரிவாக்கம் பெற்றது. துங்கபத்திரா நதி சோழப் பேரரசின் வடக்கு எல்லை ஆக்கப்பட்டது.

வேங்கி சாளுக்கியருடன் போர்

சாளுக்கியரில் ஒரு பிரிவினர் வேங்கியை தலைநகரமாகக் கொண்டு கிழக்குப் பகுதியை ஆண்டு வந்தனர். இவர்கள் வேங்கிச் சாளுக்கியர் அல்லது கிழக்குச் சாளுக்கியர்கள் என பெயர் பெற்றனர். இராஜராஜன் காலத்தில் சாளுக்கிய அரசில் சில சிக்கல்கள் ஏற்பட்டது. சக்திவர்மன் என்ற சாளுக்கிய மன்னனை பதவி இறக்கம் செய்து விட்டு வீமன் என்ற ஒருவன் அரியணையை அபகரித்துக் கொண்டான். சக்திவர்மன் சோழ மன்னனின் உதவியை நாடினான். சோழ மன்னன் வேங்கி மீது படையெடுத்த வீமனை தோற்கடித்து பதவியிறக்கம் செய்து சக்திவர்மனை கொண்டு வேங்கியின் மன்னராக்கினார். அவனுடைய தம்பி விமலாதித்தனுக்கு தனது தகன் குந்தவையை மணமுடித்து வைத்தார். இத்திருமண உறவு சோழர்களுக்கும் கீழைச் சாளுக்கியர்களுக்கும் உள்ள உறவை மென்மேலும் வளர்த்தது.

அரபிக்கடல் தீவுகளின் மீது போர்

இராஜராஜன் தனது ஆட்சியின் இறுதி கட்டத்தில் முன்னிருப்பளந்தீவு பன்னிராயிரம் என்று அறியப்பட்ட இலட்சத்தீவுகள் மற்றும் மாலத் தீவுகள் மீது படையெடுத்தான். தன் வசமிருந்த பெரிய கடற்படையின் உதவியுடன் அரபிக்கடலிலுள்ள தீவுகள் கைப்பற்றப்பட்டன. இவ்வாறு பாண்டி மண்டலம், சேர மண்டலம், தொண்டை மண்டலமாகிய ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலம், கங்கை மண்டலம், கொங்கு மண்டலம், நுளம்பாடி, இலங்கையாகிய மும்முடி சோழ மண்டலம், முன்னிருப் பளந்தீவு பன்னிராயிரம் ஆகியவைகள் சோழப்பேரரசின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன.

இராஜராஜனின் பிற பணிகள்

தன் வாழ்க்கையில் தோல்வி என்பனையே தழுவாத மாமன்னன் இராஜராஜன். தான் பெற்ற பரந்த பேரரசினை ஒருமுகப்படுத்தி அதில் நிர்வாக வசதிகளைப் பெருக்கினான். நிர்வாக வசதிக்காக பேரரசு பல மண்டலங்களாகவும், மண்டலங்கள் நாடுகளாகவும், நாடுகள் வள நாடுகளாகவும் பிரிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு பிரிவிற்கும் தனித்தனி நிர்வாகத் தலைவர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். ஆனால் இவர்கள் அனைவரும் அரசின் ஆணைக்கு கட்டுப்பாட்டே நடக்க வேண்டும். நில அளவை முறையை ஏற்படுத்தி வரி விதிக்கும் முறையை சீர்படுத்தினான். விவசாயிகளுக்கு அனைத்துவித உதவிகளும் செய்யப்பட்டன. நீபாசன சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தலைநகர் தஞ்சையில் சிவனுக்காக தஞ்சை பெரிக்கோயில் கட்டினான். இது இராஜராஜேசுவரம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

முதலாம் இராஜராஜேந்திரச் சோழன் (கி.பி.1012 முதல் கி.பி.1044 வரை)

கி.பி.1014-ல் இராஜராஜன் இறந்த பின்பு அவன் மகன் முதலாம் சோழ மன்னனாக முடி சூட்டப் பெற்றான்.

ஈழ நாட்டுப்போர்

முதலாம் இராஜராஜனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட இலங்கை மன்னன் ஐந்தாம் மகிந்தன் இராஜேந்திரன் காலத்தில் ரோகண நாட்டிலிருந்து பெரும் படையுடன் மீண்டும் இலங்கையின் வடபகுதிக்கு வந்து சோழர்களிடம் இழந்த பகுதிகளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு தன்னை அரசனாக முடிசூட்டிக் கொள்ள முயற்சி செய்தான். இதையறிந்த இராஜேந்திரர் சோழன் ஒரு பெரும்படையை இலங்கைக்கு அனுப்பி அவனை தோற்கடித்து ஈழ நாட்டின் மணிமுடிகளையும், அரசிரயையும், அரசினங்குமாரிகளையும், படைகள் மற்றும் அந்நாட்டு செல்வம் அனைத்தையும் இராஜேந்திரன் பெற்றான். இலங்கை மன்னரிடம் பாண்டியர் அடைக்கலம் வைத்திருந்த சுந்தர மணிமுடியையும், இந்திரனின் ஆரத்தையும் சோழமன்னன் கைப்பற்றி மீட்டான். அஞ்சி ஓடிய ஐந்தாம் மகிந்தன் சிறைபிடிக்கப்பட்டு சோழநாட்டிற்கு கொண்டு வரப்பட்டான். இங்கு அவன் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து இறந்ததாக கூறப்படுகிறது. ஈழநாட்டு சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதியாக இணைக்கப்பட்டது.

சேரநாட்டுப் படையெடுப்பு

இராஜேந்திரன் ஆட்சி காலத்தில் சேர மன்னன் பாஸ்கர ரவிவர்மன் தனது நாட்டின் விடுதலையை நிலைநாட்ட முயன்றான். இதையறிந்த சோழ மன்னன் சேரநாட்டின் மீது படையெடுத்தது சேரப்படைகளை காந்தளூரில் வைத்து முறியடித்தான். வெற்றி பெற்ற சேரநாட்டின் நிர்வாகப் பொறுப்பிற்கு பல அதிகாரிகளை நியமித்தான். விழிஞ்சத்திற்கு ராஜராஜேந்திர சோழப்பட்டி என்றும், கோட்டாற்றிற்கு இராஜேந்திர மம்முடி சோழ நல்லூர் என்றும் பெயரிட்டான். கோட்டாற்றில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த சோழப்படைகளின் பொறுப்பை விஜயாதித்த விக்கி அண்ணனிடத்தில் விட்டிருந்தான். சேர மண்டலத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பை சடையவர்ம சுந்தரச்சோழன் பொறுப்பில் விட்டான். இவ்வாறு சேர நாடு சோழ நாட்டின் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது.

பாண்டிய நாட்டுப்போர்

இராஜராஜ சோழன் இறந்தவுடன் சோழர் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த பாண்டியர் நாடுகள் சோழர் மேலாதிக்கத்தை ஏற்க மறுத்தனர். எனவே இராஜேந்திர பாண்டிய நாட்டிற்கு ஒரு பெரும் படையை அனுப்பி பாண்டிய நாட்டில் ஓர் அரண்மனையை எழுப்பி அதில் சோழ பாண்டியன் என்ற பட்டத்துடன் தன் மகனான சுந்தரச்சோழனுக்கு சடையவர்மன் சுந்தரச்சோழ பாண்டியன் என்ற பெயர் சூட்டி அங்கிருந்து ஆட்சிபுரிய வைத்தான்.

சாளுக்கியப் போர்

மேலைச்சாளுக்கியர்கள் சோழர்களின் வடக்கு எல்லையில் தொல்லை கொடுத்தனர். எனவே இராஜேந்திரன் மேலைச்சாளுக்கிய மன்னன் ஜெயசிங்கனுக்கு எதிராக போர் தொடுத்தான். இராஜேந்திரன் பெரும்படையுடன் சென்று சாளுக்கிய மன்னனை முயங்கி (மஸ்கி) என்ற இடத்தில் வைத்து தோற்கடித்தான். தோல்வியடைந்த சாளுக்கிய மன்னருக்கு கலிங்கரும், ஒட்டவியசர்களும் உதவி செய்தனர். இதனால் இரயச்சூரை அவன் மீட்டு மீண்டும் வாலாட்டினான்.

இதன் விளைவாக சோழர் வடக்கு நோக்கி படையெடுத்து இரட்டப்பாடி முழுவதையும் கைப்பற்றினான்.

வேங்கியில் விமலாதித்தன் மரணத்திற்குப்பின் அவன் மகன் இராஜராஜ நரேந்திரன் வேங்கி அரியணையில் அமர இயலவில்லை. ஏழாம் விஜயாதித்தன் என்பவன் சாளுக்கிய ஜெயசிம்மன் உதவி பெற்று அவனை எதிர்த்தான். இராஜராஜ நரேந்திரன் இராஜேந்திரசோழனின் உதவியை நாடினான். இராஜேந்திர சோழன் உடனே பெரும்படையை உதவிக்கு அனுப்பி வைத்தான். அப்படை விஜயாதித்தனை தோற்கடித்து விரட்டி இராஜராஜ நரேந்திரனை வேங்கி அரியணையில் அமர்த்தியது. வேங்கி அரசியல் உறவை மேலும் வலுப்படுத்த விரும்பிய சோழன் தன் மகன் அம்மங்கை தேவியை வேங்கி இளவரசனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தான்.

கங்கை படையெடுப்பு

தென்கோடியிலும் ஈழத்திலும் சேர நாட்டிலும் வடக்கு எல்லையில் இரட்டப்பாடியிலும் வெற்றி கண்ட இராஜேந்திரன் வட இந்தியா நோக்கி படையெடுத்தான் சாளுக்கியர்களுக்கு கலிங்கர்களும் ஓட்டசிஷ்யர்களும் உதவினர். எனவே கலிங்கர்களும் ஓட்டவிஷயர்களும் முதலில் தாக்கப்பட்டு பணிந்தனர். முன்னேறிய சோழர்படை கங்கை நதிவரை படையெடுத்து பல வெற்றிகளை குவித்தது. வழியில் சோழர் படை சக்கரகோட்டம், மண்ணைக்கோணம், பஞ்சப்பள்ளி, முசங்கிதேசம், இந்திர ராஷ்டிரா, ஓட்டவிஷயா கோசலநாடு, தண்டபுத்தி, தக்காணலடம், வங்காளதேசம் ஆகிய நாடுகளை தோற்கடித்து இறுதியாக உத்திரலாடம் நாட்டை அடைந்து அந்நாட்டு மன்னன் மகிபாலனைத் தோற்கடித்தது. வெற்றிப் பெற்ற சோழர்படை கங்கை நீரைக் கொண்டுவந்து இந்த வெற்றியின் நினைவாக கட்டிய கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் கட்டிய சோழகங்கம் என்ற ஏரியில் கொட்டி கங்கா ஜலமயம் ஸ்தம்பம் என்று கொண்டாடினான். இந்த மாபெரும் வெற்றியைச் சிறப்பிக்க கங்கை கொண்ட சோழன் என்ற பட்டத்தை கொண்டான்.

கடாரம் படையெடுப்பு

இராஜேந்திரசோழனின் வெற்றிகளுள் மிகச் சிறந்தது அவன் கடல் கடந்து கப்பற்படை அனுப்பி ஜாவா சுமித்திராபோர்னியோ பகுதிகளை உள்ளடக்கிய ஸ்ரீவிஜய பேரரசை வென்றது ஆகும். அதுவே கடாரம் வெற்றி எனப்படுகிறது. சோழப்பேரரசிற்கும் சீனப்பேரரசிற்குமிடையில் நடைபெற்ற வாணிபம் இப்பேரரசின் வழியாக நடைபெற்றது. அதற்கு இடையூறு விளைவித்தால் இப்படையெடுப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டது என கூறப்படுகிறது. கடாரம் படையெடுப்பின் போது ஸ்ரீவிஜயம் பண்ணை மலையூர், மாயிருடிங்கம், இலங்காசோகம் பப்பாளம், இலிம்பங்கம் இலாமுரிசேதம், நக்காவாரம், கடாரம் ஆகிய பகுதிகளை கைப்பற்றினான் என நம்பப்படுகின்றது. இப்பெயர்களை நோக்க இவை யாவும் மலேயாவிலும் சுமத்திராவிலும் அவைகளை சூழ்ந்த இடங்களிலும் அமைந்து காணப்படும் பகுதிகளாகவே உள்ளன என அறியலாம். இராஜேந்திரன் காலத்தின் இறுதியில் அவனது மைந்தன் இராஜாதிராஜன் போர் புரிந்தான். முதலில் வேணாட்டு மன்னனை வென்று அவனைக் கொன்றார். பின்னர் கூபக நாட்டு மன்னனையும் மூலக மரபைச் சேர்ந்த எலிமலைக்கு அருகிலுள்ள இராம குடநாட்டு மன்னனையும் குழப்பம் விளைவித்த சேர பாண்டியர்களையும் வென்றான் என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

சோழர் கால ஆட்சிமுறை

அதிகாரக்குவியல் பெற்ற மைய நிர்வாகத்தையும் தன்னாட்சி உடைய கிராம நிர்வாகத்தையும் இணைத்த ஒரு சிறந்த ஆட்சி முறையை வகுத்தனர். மத்தியில் ஏதேச்சதிகாரத்தை கையாண்டவர்கள் கிராமங்களிலும், ஊர்களிலும் சுயாட்சியை வைத்திருந்தது ஒரு சிறந்த முறையாகும்.

அரசன்

அரசன் ஆட்சித் துறையின் தலைவராக விளங்கினார். அனைத்து அதிகாரங்களும் அரசன் கையில் குவிந்திருந்தன. அரசர், பேரரசர், சக்கரவர்த்தி என்றெல்லாம் மன்னர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொரு மன்னரும் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருக்கும் போதே தங்கள் வாரிசுகளை நியமித்தனர். இம்முறை வாரிசு உரிமைப் போர் வராமல் தடுத்தது. மன்னர்கள் மக்களின் இறையாக கருதப்பட்டனர். மன்னருக்கு பல மனைவியர்கள் இருந்த போதும் பட்டத்தரசியாக ஒருவரே காணப்பட்டார். அரசியர்களுக்கும் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. எல்லா நிர்வாகப் பணிகளுக்கும் மன்னரே தலைவர் ஆவார். அரசன் அடிக்கடி நாட்டைச் சுற்றிப் பார்க்கும் பழக்கத்தை மேற்கொண்டான். இது நிர்வாகம் திறம்பட செயல்பட ஏதுவாக இருந்தது.

அமைச்சர்குழு மற்றும் அரசியல் அதிகாரிகள்

சோழ மன்னர்கள் ஏதேச்சதிகாரத்தை விரும்பினாலும், அவர்களுக்கு அரசியல் சம்மந்தப்பட்ட விஷயங்களில் ஆலோசனைக்கூற அமைச்சர் குழுவும் இருந்தது. அமைச்சர்கள் நிர்வாகத்திலும், நீதி வழங்குவதிலும், வரி விதிப்பதிலும் நாட்டின் பாதுகாவலுக்கும் ஆலோசனைக் கூறினர். உயர் அதிகாரிகள் பெருந்தரம் என்றும், சிறுதரம் என்றும் பிரிக்கப்பட்டனர். அரசாங்க வேலைப் பார்ப்போருக்கு மாதந்தோறும் சம்பளம் வழங்கப்படவில்லை. மாறாக நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டது. இந்நிலத்தை அவர்கள் விற்கவோ, மாற்றவோ முடியாது. இதிலிருந்து வரும் வருமானத்தை வாழ்நாள் பூராவும் அனுபவித்தக் கொள்ளலாம். திருவாய்க்கேழ்வி, திரமந்திர ஓலை, திருமந்திர ஓலை நாயகம், விடையில் அதிகாரி போன்றவர்கள் அரசாங்க அதிகாரிகள் ஆகும். இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி பொறுப்புகள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. திருவாய்க்கேழ்வி, மன்னன் இடும் ஆணையைக் கூறுபவன். திருமந்திர ஓலை நாயகம் தலைமைச் செயலாளர், விடையில் அதிகாரி மன்னருக்கு செய்திகளை தெரிவிப்பான். ஆணத்தி மற்றும் திருமந்திர ஓலை என்பவர்கள் செய்திகளை அனுப்புபவர்கள். நாட்டதிகாரி உள்நாட்டுத் தலைவன், நாடுகாவல்அதிகாரி கலகம் வராமல் தடுப்பவர். நாட்டின் மத்தியில் தலைநகர் இருப்பதை சோழமன்னர்கள் விரும்பினர். ஆகையால் தலைநகரை தஞ்சையிலிருந்து கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு மாற்றினர். திருவாரூர், ஆயிரக்கல், சிதம்பரம், காஞ்சி ஆகிய இடங்களில் துணைத் தலைநகரங்களை வைத்திருந்தனர்.

மண்டல ஆட்சி

நிர்வாக வசதிக்காக பேரரசு பல மண்டலங்களாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு மண்டலமும் பல வளநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வளநாடும் பல நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. நாடுகளை அடுத்த சிறிய பிரிவு சதுர்வேதிமங்கலம் மற்றும் ஊர் என்பவைகளாகும். ஒவ்வொரு சதுர்வேதிமங்கலமும் பல சிற்றூர்களை கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொருமண்டலங்களுக்கும் தனித்தனியாக ஆளுநர் நியமிக்கப்பட்டனர். அனேகமாக அரசு

குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களே ஆளுநர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். மண்டலங்களில் அமைதிகாப்பகம் மற்றும் சிற்றரசர்களை கண்காணிப்பதும் ஆளுநர்களின் முக்கியமான பணி ஆகும். சோழப் பேரரசு ஒன்பது மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவைசோழமண்டலம், சோணாடு, இராஜராஜ பாண்டிய மண்டலம், தொண்டைநாடு, மும்முடி சோழமண்டலம், இலங்கைமுடி கொண்ட சோழமண்டலம், கங்கபாடி, நிகிரிவிச் சோழ மண்டலம், நுளம்பாடி, அதிராஜராஜ சோழ மண்டலம், கொங்கு நாடு, மலைமண்டலம் - சேரநாடு, வேங்கைநாடு என்பவைகளாகும். ஐமய அரசின் ஆணைகளை செயல்படுத்துவதும் மண்டலங்களின் நிலவரங்கள் பற்றிய அறிக்கையை மைய அரசுக்கு அனுப்புவதும் ஆளுநர்களின் முக்கியமான வேலைகளில் ஒன்றாகும்.

மேலும் மன்னனுடன் தொடர்பு கொண்டு நெருங்கிப் பணிசெய்வோர் அணுகக்கச் சேவகம் என்றும், அரண்மனையில் பணி புரிவோர் அகப்பரிவாரம் என்றும், அரண்மனைக் கணக்குகளை சரிபார்ப்போர் திருமுகக் கணக்கு என்றும் மன்னரின் ஏவல் கேட்போர் உழைச் சுற்றனார் என்றும் மன்னன் பல இடங்களுக்குச் செல்லும்போது அவனது வருகையை தெரிவித்து மக்கள் கூட்டத்தை ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரி கட்டியங்காரன் என்றும் கல் வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

படையும், போர் முறையும்

சோழர் படைகளை இருவகைகளாகப் பிரிக்கலாம். ஆவை தரைப்படை, கடற்படை என்பவைகளாகும். தரைப்படையில் யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை போன்ற பிரிவுகள் இரந்தன. படைகளின் தளபதியாக இருந்தவர்கள் மாதண்ட நாயகன் மற்றும் சேனாதிபதி என்ற பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டனர். மாதண்ட நாயகன் அனைத்து படைகளுக்கும் தலைவன். போர்க்கருவிகளை ஆறுவகைகளாகப் பிரிக்கலாம். ஆவை எய்ப்படை (வில்லம்பு படை) எறிபடை (வட்டேறு வேற்படை) குத்து படை (ஈட்டி வேல்குத்தம்) வெட்டுப்படை(வாள்) அடிபடை(மழு, தண்டு) தடுபடை (கவசம் கேடயம்) என்பவைகளாகும்.

சோழர்கள் தங்கள் கப்பற்படையின் வலிமையால் அரபிக்கடல் தீவுகளையும்,ஈழத்தையும், கடாரத்தையும் பிற தென்கிழக்காசியத் தீவுகளையும் வென்றனர். வங்காள விரிகுடாவை சோழப்பேரரசின் ஏரி என்று கூறுமளவிற்கு கிழக்கு கடற்கரைப் பகுதி முழுவதையுமே தம் வயப்படுத்தி இருந்தனர். கடற்படையின் துணையோடு கடல் கடந்த நாடுகளிலும் சோழர்களால் தங்கள் பேரரசை விரிவுபடுத்த முடிந்தது.

அரசின் வருவாய்

நிலவரி அரசின் முக்கிய வருவாய் ஆகும். நிலங்களை அளந்து திட்டப்படுத்தி வரிகள் விதிக்கப்பட்டன. விளைச்சல் இல்லாத காலங்களில் 1/3 பகுதியை வரியாக வசூலித்தனர் என்று கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நிலவரியை பணமாகவோ அல்லது பொருளாகவோ அல்லது இரண்டுமாகவோ செலுத்தலாம். நிலவரியில்லாத பிறவரிகள் குடிமை என்று கூறப்பட்டன. ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் உரிய சிறப்புப் பெயரால் தொழில் வரியை குறிப்பிட்டு அமைத்தனர். குசக்காணம், செக்கிறை,ஈழம் பூச்சி, இடைப்பாட்டம், கண்ணாலக்காணம், வண்ணாரப்பாறை, ஓடக்கூலி, காடு காவல் வரி, இரவு வரி என்பன அவற்றில் சிலவாகும்.

வேளிநாட்டு படையெடுப்பின் போது கொள்ளையடிக்கப்பட்டு கவர்ந்து வரப்பட்ட விலையுயர்ந்த பொருள்கள் அரசாங்க கருவூலத்தை நிரப்பியது. குறுநில மன்னன் செலுத்தும் காப்புத் தொகையும் அரசின் முக்கிய வருவாய் ஆகும். வரி வசூலிப்பதில் அரசு மிகவும் கடுமையாக இருந்தது. வரிபாக்கியிட்டோர் நிலங்களை விற்கும் அதிகாரத்தை அரசு கையாண்டது.

அரசின் செலவினங்கள்

அரசருக்கும், அரசவை நடைமுறைகளுக்கும் பொது வருவாயிலிருந்து செலவிடப்பட்டது. இது தவிர படை நிர்வாகத்துக்கும், பொதுப்பணிக்கும் செலவிட்டனர். சாலைகள் அமைத்தல்,பாலங்கள் கட்டுதல், படகுத்துறைகள் அமைத்தல், அணைக்கட்டுதல், கால்வாய் வெட்டுதல் பொன்றவை சோழர்கால பொதுப்பயிகளில் முக்கியமானவைகளாகும்.

நீதி நிர்வாகம்

அரசன் நீதித்துறையின் தலைவன். அரசவையே உச்ச நீதிமன்றமாக விளங்கியது. அரசு துரோகக் குற்றங்களை அவனே நெரில் விசாரித்து தண்டனை வழங்கினான். சிலைத்திருட்டு, கொலை செய்தல், நியாயமற்ற முறையில் வரிவசூல் செய்வது, அரசன் ஆணையை எதிர்த்து கிளர்ச்சி செய்தல், திருட்டு, விபச்சாரம், வழிப்பறி, பொய்கையொப்பம் போன்றவைகள் பிற குற்றங்களாகும். குற்றம் புரிந்தவர்களுக்கு அதிகபட்ச தண்டனை நாடு கடத்தல் அல்லது சிறை வாசம் போன்றவைகளாகும். சிறிய குற்றம் புரிந்தவர்களிடம் அவ்வூரிலுள்ள கோயில்களுக்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு நந்தா விளக்குகள் வாங்கி கொடுக்க வேண்டும்.

சோழர்களின் உள்ளாட்சி முறை அல்லது கிராம ஆட்சிமுறை

சோழர் ஆட்சி முறையின் சிறந்த அம்சம் சுயாட்சி முறையாகும். சோழநாட்டு ஊர்கள், சிற்றூர்கள், பேரூர்கள், மூதூர்கள், கிராமங்கள் பட்டினங்கள், பாக்கள் என அழைக்கப்பட்டது. பிராமணர்கள் குடியிருப்பு அக்கிரகாரம், சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டது. விவசாயிகள் குடியிருப்பும், குடியிருப்பைச் சார்ந்த பகுதிகளும் ஊர் எனப்பட்டன. இத்தகைய ஊர்களில் ஊரவைகள் இருந்தன. கிராமங்களில் அவை கிராம சபை எனப்பட்டன.

முதலாம் பராந்தகச் சோழனால் கி.பி.918-921 ஆகிய ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்ட உத்திரமேரூர் கல்வெட்டு கிராம சபைகளின் அமைப்பையும், வேசைகளையும் மிகத் தெளிவாக விளக்குகின்றது. இதைப்போன்று பிள்ளைப்பாக்கம் கல்வெட்டு, நாகப்பட்டினம், திருச்சி பொன்ற இடங்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களும் சோழர்கால கிராம சபை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. உத்திரமேரூர் சதுர்வேதிமங்கலத்து சபை அமைப்பு கிராமங்கள் சிறிய, சிறிய பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டன. இவைகள் வார்டு என்று அழைக்கப்பட்டன. ஒரு கிராமத்தில் 30 வார்டுகள் வரை இருந்தது. வார்டை வட்டம் என்றும் அழைப்பர். வார்டில் உள்ள குடும்பம் ஒவ்வொன்றும், ஒருவரை கிராம சபைக்கு உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பலாம். கிராம சபைக்கு உறுப்பினர்கள் குடவோலை முறைப்படி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

குடவோலை முறை

கிராம சபை உறுப்பினர்கள் குடவோலை முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொரு வார்டும் குடும்பு எனப்பட்டது. ஒவ்வொரு குடும்பிற்கும் ஒவ்வொரு உறுப்பினர்

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். உத்திரமேரூரில் முப்பது குடும்புகள் இருந்தன. கிராம சபையில் உறுப்பினர் ஆவதற்கு தகுதி உடையவர்களின் பெயர்களைத் தனித்தனி ஓலையில் எழுதி அக்குடும்பின் பெயர் வரையப்பெற்ற ஓலை ஒன்றை சேர்த்துக் கட்டி குடத்திலிடுவர். முப்பது குடும்பிற்கும் முப்பது கட்டுகள் இருக்கும். ஒன்றும் அறியாச் சிறுவனைக் கொண்டு ஒரு குடும்பிற்குரிய ஓலைக்கட்டை அவிழ்த்து குடத்தில் கொட்டி ஓர் ஓலையை எடுக்கச் செய்வர். ஆவ்வாறு எடுக்கப்பட்ட ஓலையில் உள்ள பெயரினரே ஒரு குடும்பின் பிரதிநிதி. இவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கிராம சபை உறுப்பினர்கள் பின்னர் பல்வேறு வாரியங்களில் உறுப்பினர்களாக அமர்த்தப்படுவர். கிராம சபை நிர்வாக வசதிக்காக பல வாரியங்களாக பிரித்து செயல்பட்டது.

வாரியப் பிரிவு

உத்திரமேரூர் கிராம சபையின் முப்பது உறுப்பினர்களின் முதல் 12 பேர்கள் சம்வற்சர வாரியத்திற்கும் அடுத்த 12 பேர்கள் தோட்ட வாரியத்திற்கும் மீதமுள்ள 6 பேர்கள் ஏரி வாரியத்திலும் பணியமர்த்தப்பட்டனர். மீண்டும் குடவோலை தேர்தல் முறை மூலம் 12 பேர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். அதில் 6 பேர் பொன் வாரியராகவும் மீதமுள்ள 6 பேர் பஞ்ச நிவாரண வாரியராகவும் பணி அமர்த்தப்படுவர். இவர்களின் பதவி காலம் ஒரு ஆண்டு ஆகும்.

வாரியங்களின் பணிகள்

சாம்சத்ர வாரியம் ஊரின் பொதுக் காரியங்களை கவனித்துக் கொள்ளும். ஏரிவாரியம் ஊரின் நீர் நிலைகளை கண்காணித்து விவசாயத்திற்கு ஏற்ற சூழ்நிலைகளை உருவாக்கிக் கொடுக்கும். தோட்டவாரியம் விளைநிலங்கள், புறம்போக்கு நிலங்களை கணக்கெடுத்து அரசிற்கு சமர்ப்பிக்கும். பஞ்சவாரியம் பஞ்சத்தை சமாளிக்க ஊர் மக்களிடம் தானியம் வாங்கி சேகரித்து பாதுகாத்து வைக்கும். பொன் வாரியம் கிராம சபைக்கு வரும் பொன்னை மதிப்பிட்டு அறிக்கை சமர்ப்பித்தல் வேலையை செய்தது.

கிராம சபை ஊழியர்கள் அரசுக்கு பொறுப்பாளிகளாவார்கள். குடமையில் தவறும் சபையினருக்குத் தண்டனை கொடுக்கப்பட்டது. பொது நிதிகள் கிராம சபையின் பெயரில் வைக்கப்பட்டது. தேவதான கிராமங்களின் சபைகள் பணமும், பொன்னும், பொருளும் வசூலித்து சேமித்தன. கிராம சபைகள் தனித்தும், கூட்டாகவும் செயல்பட்டது. முரசு கொட்டி கிராம சபை கூடுமிடம் மற்றும் கூடும் நேரம் அறிவிக்கப்பட்டது. கோயில் மற்றும் மண்டபங்களில் சபை கூடும். கிராம சபைகள் நீதிமன்றங்களாகவும் செயல்பட்டன. தவறு செய்தவர்களை தண்டித்து அபராதம் விதித்தது. களவு, விபச்சாரம், ராஜதுரோகம் போன்றவைகளுக்கு கடுமையான தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டன. இத்தண்டனைகள் அரசின் முன் அனுமதி பெற்ற பின்னரே நிறைவேற்றப்பட்டன. சபையிலுள்ள மூத்த அங்கத்தினர்கள் நீதிபதிகளாக செயல்பட்டனர்.

கிராம நிர்வாகத்தில் உள்ள பிற ஊழியர்கள்

மத்தியஸ்த்தன், கரணத்தான், பாடிகாப்பான், தண்டுவான், அடிகீழ் நிற்பான் ஆகியோர் ஊதியம் பெற்று பணிபுரிபவர்கள் ஆகும். கரணத்தான் சபைக் கணக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். பாடிகாப்பான் திருட்டு, கொலையிலிருந்து மக்களை காப்பவன், மத்தியஸ்த்தன் நடுவனாக

இருந்தான் அடிகீழ் நிற்பான் கிராம சபை அங்கத்தினருக்கு உதவி செய்பவன். குிராம சபையில் பெண்களுக்கு தனி இட ஒதுக்கீடு இல்லை.

சோழர் கால இலக்கிய கலை, கல்வி கட்டிடக்கலை வளர்ச்சி

பல்லவர்களைப் பொன்று சோழர்களும் இலக்கியம், கலை. குல்வி, கட்டிடக்கலை போன்றவற்றின் வளர்ச்சிக்கு மிகுந்த தொண்டாற்றியுள்ளனர். சைவ, சமண, வைணவ இலக்கியங்கள் வளர்ந்து கருத்தாளமுடைய தத்துவ இலக்கியங்களை தோற்றுவித்தன. சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, நடனக்கலை, நாடகக்கலை, இசைக்கலை ஆகிய அனைத்து கலைகளும் அபரிமித வளர்ச்சிக் கண்டது. கல்வி கூடங்கள் திறக்கப்பட்டு முறையான ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். வேதம், இலக்கணம், மருத்துவம் போன்ற பாடங்கள் மாணவர்களுக்கும் கற்பிக்கப்பட்டது. கட்டிடக்கலைகள் நன்கு வளர்ச்சியடைந்தது. தஞ்சை பெரிய கோயில், கங்கை கொண்ட சோழபுரம், சோழ அரண்மனைகள் போன்றவை இதற்கு சான்றுபகருகின்றன.

காப்பியங்கள்

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி, சீவகசிந்தாமணி என்ற ஐந்தினுள் முதல் இரண்டும் சங்க காலத்தவை. மற்றவை சோழர் காலத்தவை. குண்டலகேசியை நாதகுத்தனார் என்பவர் இயற்றினார். இது பௌத்த கதையை கூறுகிறது. சீவக சிந்தாமணியை திருத்தக்கத்தேவர் என்ற சமண துறவி எழுதினார். சீவகன் எட்டுப் பெண்களை திருமணம் புரிந்த வரலாற்றைக் கூறி அவன் வீடுபேறு அடைந்த கதையை கூறுகிறது.

ஐஞ்சிறு காப்பியம்

உதயண குமார காவியம், நாககுமார காவியம், யசோதா காவியம், சூளாமணி, நீலகேசி போன்றவற்றோடு சமண பௌத்த காப்பியங்களும் தோன்றின. சூளாமணி 2331 பாக்களைக் கொண்டது. தோழாமொழித்தேவர் இதை இயற்றியவர். மேரு மந்திர புராணத்தை வாமாணாச்சாரி இயற்றினார்.

இலக்கண நூல்கள்

புத்தமித்திரரின் வீர சோழியம், ஐயனாரிதனாரின் புறப்பொழின் வெண்பாமாலை, அமிர்தசாகரின் யாப்பெருங்கலம்நூற்கவிராசரின் நம்பியக பொருள், பவணத்தியடிகளின் நன்னூல், குணவீர பண்டிதரின் நேமிநாதம் மற்றும் வச்சணந்திமாலை, தண்டியியின் தண்டியலங்காரம் போன்றவைகள் சோழர் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட இலக்கண நூல்கள் ஆகும்.

சமய இலக்கியங்கள்

தேவாரப் பாடல்கள் பல்லவர் காலத்தில் அப்பர், சம்மந்தர், சுந்தரர் ஆகியோரால் பாடப்பட்டவை. அப்பாடல்களை ஒன்று திரட்டி நம்பியாண்டவர் நம்பி என்பவர் தேவாரம் என்ற இலக்கியமாக தொகுத்தார். பிரபந்த பாடல்கள் வைஷ்ணவ அடியார்களான ஆழ்வார்களால் பாடப்பட்டவை. அவை நாதமுனி என்பவரால் நாலாயிரம் பாடல்கள் கொண்ட இலக்கியமாக தொகுக்கப்பட்டன. இது நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் என்று பெயர் பெற்றது. சேக்கிழாரால் இயற்றப்பட்ட சமய இலக்கியநூல் பெரிய புராணம். ஈது அறுபத்தி மூன்று சிவனடியார்களின் பக்தி வாழ்க்கைப் பற்றி கூறுகின்றது. கல்லாடரின் கல்லாடம் என்ற இலக்கிய நூலில்

சிவபெருமானின் திருவிளையாடல்கள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. கம்பர் இயற்றிய கம்பராமாயணம் தமிழில் தலைச்சிறந்த காவியங்களுள் ஒன்று ஆகும்.

சமய சார்பற்ற நூல்கள்

ஜெயங்கொண்டாரின் கலிங்கத்துபரணி, குலோத்துங்கனின் கலிங்கத்துப் படையெடுப்பு பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. ஒட்டக் கூத்தரின் மூவருலா சோழ மன்னர்கள் விக்ரம சோழன், இரண்டாம் இராஜராஜன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன் ஆகியோர் பற்றி விவரிக்கின்றது. புகேழந்திப் புலவரின் நளவெண்பா, சங்ககாலப்பெண்பால் புலவரால் இயற்றப்பட்ட ஆத்திச்சூடி போன்றவை அறநெறிகளை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. நிகண்டுகள் திவாகர முனிவரால் இயற்றப்பட்ட திவாகரம் அவரது குமாரரின் பிங்கல நிகண்டு, மண்டல புருடரின் சூடாமணி நிகண்டு, கயாதர முனிவரின் கயாதர நிகண்டு ஆகியவை சோழர் காலத்தில் இயற்றப்பட்டவை.

சிற்பக்கலை

சோழர்கால கலைஞர்கள் கல்லிலும், வெண்கலத்திலும் தங்கள் கை வண்ணங்களைக் காட்டினர். சோழர் காலத்திய திருமேனி உருவங்கள் பக்தர்களுக்கு இறை உருவத்துடன் நெருக்கம் ஏற்படச் செய்தது. சோழர் கால சிற்பங்கள் பல தோற்றங்களில் வடிவமைக்கப்பட்டன. அவை தெய்வச் சிலைகள், மனித உருவங்கள், நாயன்மார்களின் வடிவங்கள், நடன மாதர்களின் நடன மடிமங்கள், வாயிற்காப்போரின் சிற்பங்கள், விலங்குகளின் உருவங்கள் முதலானவைகளாகும். கோயில்களில் மன்னர், அரசியார் உருவங்களும் பொறிக்கப்பட்டன. தாராசுரம் கோயிலில் 63 நாயன்மார்களின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. தில்லை கிழக்கு கோபுரம், தஞ்சை, திருப்புவனம் போன்ற இடங்களில் நடன மாதர்களின் சிற்பங்களும் இராமாயண வரலாற்று சிற்பங்களும் காட்சியளிக்கின்றன. ஐவணவ ஆலயங்களில் மூவகை காலத்தில் திருமாலின் திருஉருவத்தை செதுக்கினர். ஆவை நின்ற திருமேனி, அயர்ந்த திருமேனி, கிடந்த திருமேனி எனப்படுகின்றன.

சமயப் புரவலர்களாகிய சிவனடியார்களின் உருவங்கள், திருமாலடியார்களின் பதுமைகளும் செதுக்கி வரிசையில் நிற்க வைத்தனர். திருப்புவன கம்கேஸ்வரர் ஆலயத்தில் நிலைபெற்ற பெண்டிர், வாயிற்காவலர் உருவச்சிலைகள் உள்ளன. வெண்கல உருவச்சிலைகள் அமைப்பதில் தான் சோழர்கள் சிறந்து காணப்பட்டனர். சோழர்கால வெண்கலசிலைகள் உலகப் புகழ் பெற்றவை. அவைகளுள் மிகவும் சிறப்பானது தட்சிணாமூர்த்தி வடிவில் சோழர் காலத்தில் வார்த்த சிதம்பரம் நடராஜனின் திருஉருவச் சிலையாகும். நுட்ப வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய இச்சிலை கலையழகு மிக்கதாகும். மேலும் கோயில்களில் 63 நாயன்மார்களின் வார்ப்புச் சிலைகள் காணப்படுகின்றது. மூலவர்கள் போன்று உற்சவ மூர்த்திகளும் வார்ப்புச் சிலைகளில் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. இன்றும் தஞ்சைக்கருகில் உள்ள கும்பகோணம் என்ற ஊரில் வெண்கலச் சிலைகள் வடிக்கும் தொழில் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகிறது.

ஓவியக்கலை

சிற்பக்கலை போன்று ஓவியக் கலையிலும் சோழர்கள் சிறந்து விளங்கினர். தஞ்சை பிரகதீஸ்வரர் கோயிலில் தீட்டப்பட்டுள்ள வண்ண ஓவியங்கள் அழகில் அஜந்தா ஓவியங்களுக்கு நிகரானவை. அவை சேரமான் பெருமானும் சுந்தரரும் கைலாயம் செல்லும் காட்சி, சுந்தனாரை

திருமணத்தின்போது சிவன் தடுத்தாட் கொண்ட காட்சி, நடராஜரை வழிபடும் சோழ மன்னனது ஓவியம் போன்றவைகளாகும். நுடன மாதர்களின் கால்கள் பின்னப்பட்ட விதமும், கைகளை உயர்த்தி இடையை நெளித்து காதளவோடிய கண்களால் பார்க்கும் காந்தப் பார்வையும், மேலே அணிந்துள்ள பலவகைப்பட்ட ஆபரணங்களின் வனப்பும் ஓவியக்கலையின் சிறப்பைக் காட்டுவதோடு நடனக் கலையையும் விளக்குகின்றது.

கல்வி

கல்வி இரு வகைகளில் நடைபெற்றது. வேத கல்வி நிலையங்கள் வைதீகர்களுக்கு மட்டும் கல்வியளித்தன. பொதுமக்கள் வழா நிகழ்ச்சியின் போது சேப்படும் புராணங்களின் மூலம் கல்வி பெற்றனர். சோழநாட்டில் அடிப்படை கல்வி நிலையங்களும், உயர் கல்வி நிலையங்களும் இருந்தன. வேதியர் குல மாணவர்களுக்கு பல சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன. எண்ணாயிரம் என்னுமிடத்தில் உள்ள கல்வெட்டுக்களின் மூலம் இராஜேந்திரன் எண்ணாயிரம் என்னுமிடத்தில் எழுப்பிய கல்வி நிலையத்தில் 340 மாணவர்களும் 14 பேராசியர்களும் இருந்தனர் என்று தெரியவருகின்றது. திருமுக்கூடல் கல்வெட்டு கோயில் நிர்வாகத்தின் கீழ் ஒரு கல்லூரி இருந்ததையும், திருவிடைமருதூர், திருவடைக்கழி, அணியூர், எண்ணூர் போன்ற இடங்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் வேதம், இலக்கணம், மருத்துவம் போன்றவை பயிற்றுவிக்கப்பட்டதைப் பற்றியும் கூறுகின்றன. கல்வி நிலையங்கள் கண்டிப்பான ஒழுக்கவிதிகளை கொண்டிருந்தன. மாணவர்கள் மனப்பாட முறையில் கல்வி கற்றனர்.

சோழர் காலத்து கட்டிடக்கலை

சோழர்கள் காலத்தில் வானாளாவிய கற்கோயில்களை எழுப்பினர். இக்கோயில்கள் ஆலயப் பணிக்கு எடுத்துக்காட்டாவும் மக்களின் சமய வாழ்க்கையின் நடுநாயகமாகவும் இருந்தன. கோயில்களின் தூண்களிலும் சுவர்களிலும் அழகிய சிற்பங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டன. சோழர் காலத்து நகரங்களும், அரண்மனைகளும் திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்டவைகளாகும். தஞ்சையும், கங்கைகொண்ட சோழபுரமும் சோழர்களின் காலத்தில் திட்டமிட்டு வடிவமைக்கப்பட்ட நகரங்கள் ஆகும்.

தஞ்சை பிரகதீஸ்வரர் கோயில்

சோழர் கட்டிடக்கலைக்கு விளக்கம் கூறி நிற்கும் தஞ்சை பிரகதீஸ்வரர் கோயில் மாமன்னர் இராஜராஜனால் எழுப்பப்பட்டது. இந்த ஆலயம் ஏழு ஆண்டுகளில் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. (கி.பி.1003-1010) கோயில் 500 அடி நீளமும் 200 அடி அகலமும் உடையது. இதன் கோபுரம் 14 அடுக்குடையது. கோபுரத்தின் உயரம் 216 அடி ஆகும். அதன் உச்சியில் 25 அடி சதுரத்தில் 80 டன் எடையுடைய ஒற்றைக்கல் உள்ளது. இது அக்காலத்து பொறியியல் சாதனைக்கு விளக்கமளிக்கின்றன. கருவறை, உட்புற சுற்று மண்டபம், மகா மண்டபம், ஸ்நான மண்டபம், நர்த்தன மண்டபம், வாத்திய மண்டபம் போன்றவை கோயிலின் பிற்பகுதிகளாகும். கோயிலின் முன் ஒரே கல்லில் அமைக்கப்பட்டுள்ள நந்தி சுமார் மூன்று மீட்டர் உயரமுடையது. இக்கோயிலுக்கு இராஜராஜேசுவரம், பிரகதீஸ்வரம் என்ற பெயர்களும் உண்டு.

கங்கை கொண்ட சோழீச்சுரம் (கங்கை கொண்ட சோழபுரம்)

கங்கை கொண்ட சோழீச்சுரம் கங்கை படையெடுப்பின் நினைவாக முதலாம் ராஜேந்திரனால் கட்டப்பட்டது. இதன் அமைப்புகள் அனைத்துமே தஞ்சை பெரியக் கோயில் போன்று காணப்படுகின்றது. இதன் கோபுரம் 160 அடி உயரமுடையது. ஏட்டு தளங்களை உடையது. இதன் வெண்கலப் பதுமைகள் இயற்கையான அழகை பெற்றுள்ளன. 12 ராசிகளையும், நவக்கிரகங்களையும் விளக்கும் பகுதிகள் சிறந்த கலைத்திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டு. உட்கவர்களும் தூண்களும் வெற்றிடத்துடன் இருப்பதைக் காணலாம். எனவேதான் தஞ்சைக் கோயில் ஆண்பொலிவு கொண்டிருக்கும்போது கங்கை கொண்ட சோழபுரத்து ஆலயம் பெண்மை அழகுடன் விளங்குகின்றதென்றும் கூறுவர். பிற்க்கோயில்கள் முதலாம் குலோத்துங்கனால் சூரியனார் கோயில் கட்டப்பட்டது. இக்கோயில் கும்பகோணத்தில் அமைந்துள்ளது. சூரியனுக்கென்று கட்டப்பட்ட மதல் கோயில் இது. இதைப்போன்று கொணார்க் என்ற இடத்தில் சூரியனுக்கு தனிக்கோயில் கட்டப்பட்டுள்ளது.

கற்றாலையில் காணப்படும் தனிக்கோயில்கள் விநாயகர், கருர்த்தேவர், சண்டேதவர் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்க பிற கோயில்களாகும். மேலக்கடம்பூரிலுள்ள அமிர்தகடேசுவரம் ஆலயம், கீழ்ப்பழுவூரிலுள்ள குலோத்துங்க சோழீச்சுரம், திருவையாரில் உள்ள கோயில் முதலியன குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் கட்டப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் இராஜேந்திரன் தாராசுரத்தில் ஐராவதேசுவரக் கோயிலைக் கட்டினான். இதன் விமானம் நான்கு தளங்களை உடையது. இராஜ கம்பீர மண்டபம், சக்கரங்களோடு குதிரைகளைப் பூட்டி இழுத்துச் செல்லும் தேர் போன்ற வடிவமுடையது. அரண்மனைகள் மற்றும் நகரங்கள் சோழ மன்னர்கள் ஆடம்பரத்தை விரும்பினர். தலைநகரிலும் துணைத் தலைநகரிலும் அரண்மனைகளை எழுப்பினர். அரண்மனையில் சித்திரக்கூடம், விளையாடுவதற்குப் பொழில்கள், அந்தப்புரம் போன்றவைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அரண்மனையைச் சுற்றி அகழிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

சோழர்கள் நகரங்களை நன்கு வடிவமைத்தனர். இராஜராஜன் தஞ்சையை வடிவமைப்பதிலும், அராஜேந்திரன் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தை வடிவமைப்பதிலும் மிகுந்த கவனம் செலுத்தினார்கள். முதலாம் இராஜாதி இராஜன் காலத்தில் மன்னார்குடியிலுள்ள ஜெயங்கொண்ட சோழீச்சுரம் கட்டப்பட்டது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. சோழப் பேரரசின் அரசியல் மற்றும் கலாச்சார நிலப்பரப்பில் அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பை எடுத்துக்காட்டி, ராஜ ராஜ சோழனின் ஆட்சியை ஆராயுங்கள்.
2. ராஜேந்திர சோழனின் கீழ் வெளிநாட்டு விரிவாக்கத்தை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
3. பிற்காலச் சோழர்களின் நிர்வாக அமைப்பை ஆய்வு செய்து, ஆளுகையின் கட்டமைப்பு, வருவாய் நிர்வாகம் மற்றும் ஏகாதிபத்திய கட்டுப்பாட்டைப் பராமரிப்பதில் உள்ளாட்சி நிர்வாகத்தின் பங்கு ஆகியவற்றை வலியுறுத்துகிறது.
4. கோவில்களின் வளர்ச்சி, வளங்களை நிர்வகித்தல் மற்றும் சமய நிறுவனங்களை நிர்வாகக் கட்டமைப்பிற்குள் ஒருங்கிணைப்பதில் சோழர்களின் ஆதரவின் தாக்கம் பற்றி விவாதிக்கவும்.

இயல் - ஐந்து

இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு - சோழர்களிடையே முக்கோண மோதல் , - பாண்டியர்கள்
கொய்சாளர்கள் - சமுகம் மற்றும் பொருளாதாரம் வாழ்க்கை - மாலிக் காபூரின் படையெடுப்பு

குறிக்கோள்கள்

- பிற்கால பாண்டியர்களின் பின்னணியை விளக்குக.
- பிற்கால பாண்டியர்களின் பங்களிப்பைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.
- பிற்காலப் பாண்டியர்கள் அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை அலசவும்

இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு

கி.பி.10 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து சோழ ஏகாபதிபத்திற்கு அடிபணிந்திருந்த பாண்டிய அரசு கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தன்னுரிமை பெற்ற நாடாக தலைதூக்கி கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரை தென்னிந்தியாவின் தலைசிறந்த வல்லரசாக விளங்கியது. பாண்டிய மன்னர்களின் வரிசையில் இடம் பெறும் மன்னர்கள்:

- இரண்டாம் பராக்கிரம பாண்டியன் (1212-1215)
- மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (1216-1238)
- இரண்டாம் சுந்தரவர்மன் குலசேகரன் (1238-1240)
- இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (1238-1251)
- முதலாம் ஜடையவர்ம சுந்தர பாண்டியன் (1251-1268)
- முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (1268-1310)
- நான்காம் சுந்தரபாண்டியன் (1309-1327)
- நான்காம் வீரபாண்டியன் (1309-1345)

மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (1216-1238) காலமும் ஜாதவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலமும் (1251-1268) பிற்காலப் பாண்டியர்களின் பொற்காலமாகக் கருதப் படுகிறது. இவர்கள் தெலுங்கு நாட்டை வென்றனர். கலிங்க நாட்டை வென்று இலங்கையையும் கைப்பற்றினர். இவர்கள் காலத்தில் தென் கிழக்கு ஆசியாவின் கடல் வாணிபப் பேரரசர்களான ஸ்ரீவிஜயா மற்றும் அவர்களின் வழித்தோன்றல்களுடன் வாணிபம் நடந்து வந்தது. பாண்டியர்கள் இலக்கியத்திலும் வாணிபத்திலும் சிறந்து விளங்கினர். இவர்கள் முதலில் குளித்தலையும் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தனர். இலங்கை இந்தியா இடையே இருந்த கடலில் கிடைக்கின்ற அருமையான முத்துக்கள் இன்றும் விலையுயர்ந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன.

முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (1216-1238)

இவன் மிகவும் திறமைசாலியானாலும் அதிக அளவில் பேராசை பிடித்த போக்கு இருந்தபடியால் போர்களிலும் அதன் மூலம் கைப்பற்றப்படும் செல்வத்தின் மீதும் அதிக நாட்டம் செலுத்தி வந்தான். 1219ல் இவன் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்து மூன்றாம் இராஜராஜனைத் தோற்கடித்தான். அதன் பின்னர் மூன்றாம் இராஜராஜனைக் குறு நிலமன்னனாக ஏற்றுக் கொண்டு கப்பம் பெற்று வந்தான். வலிமை வாய்ந்த ஹொய்சாலர்களுடன் மண உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்ட சோழர்கள் அதை வைத்து பாண்டியர்களை முறியடிக்கும் தருணத்தை நோக்கியிருந்தனர். இதனால் உறையூர் தஞ்சாவூர் நகரங்கள் தீக்கிரையாக்கப் பட்டன.

இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன்(1239-1251)

இவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ நாட்டில் மூன்றாம் இராஜேந்திரன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். இவன் பாண்டிய நாட்டின் மீது சில வெற்றிகளையும் பெற்றான். இதற்கிடையே இரண்டாம் சுந்தர பாண்டியன் ஹொய்சால மன்னன் வீர சோமேஸ்வரனுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு சோழர்களை விரட்டியடித்தான்.

முதலாம் ஜடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (1251-1268)

இவனது காலத்தில் பாண்டிய நாடு மிகவும் புகழ் பெற்று விளங்கியது. ஆட்சியின் எல்லை விரிவடைந்தது. வடக்கில் நெல்லூர் கடப்பா ஆகிய தெலுங்கு நாடுகளிலும் பரவியது.

பரரசாகப் பரிணமித்தது. முக்கிய அம்சங்களாக இவன் ஆட்சியில்.

பாண்டிய அரசு புகழின் உச்சியைத் தொட்டது. அதிகாரம் கொடிகட்டிப் பறந்தது.

- ❖ வடக்கில் எல்லை விரிவடைந்தது
- ❖ பேரரசாக உருவாகியது
- ❖ 1258-60ல் மூன்றாம் இராஜேந்திர சோழனை அடக்கி வைத்தான்
- ❖ ஹொய்சாலர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு அவர்களுடைய படைத்தளபதி சிங்கணர் என்பவர் கொல்லப் பட்டான். கொப்பா கோட்டை கைப்பற்றப் பட்டது.
- ❖ இலங்கை மீதும் படையெடுத்துச் சென்று சிங்களர்கள் தோற்கடிக்கப் பட்டனர். அங்கிருந்து ஏராளமான குதிரைகள் யானைகள் முத்துக்கள் கைப்பற்றப்பட்டன.

- ❖ கடவ மன்னர் கோப்பெருஞ்சிங்கன் தோற்கடிக்கப்பட்டு சேத்தமங்கலம் கோட்டை கைப்பற்றப் பட்டது.
- ❖ பாணர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு கொங்கு நாடு பாண்டிய நாட்டுடன் இணைக்கப்பட்டது.
- ❖ தெலுங்கு நாட்டில் சோழக் குறு நில மன்னர் கந்த கோபாலன் தோற்கடித்துக் கொல்லப்பட்டார்.
- ❖ காஞ்சி கைப்பற்றப்பட்டு பாண்டிய நாட்டின் இரண்டாம் தலை நகராக அறிவிக்கப்பட்டது.
- ❖ ககாட்டிய மரபு மன்னர் கணபதி வாரங்கல் நாட்டில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அந்த நாடும் பாண்டிய நாட்டுடன் இணைக்கப் பட்டது.

ஐடையவர்ம சுந்தரபாண்டியனின் பெருமை: இவன் இந்து மதத்தை ஆதரித்தான். ஸ்ரீரங்கம் மற்றும் சிதம்பரம் கோவில்களுக்கு நன் கொடை வழங்கிவந்தான். இக் கோவில்களின் மேற்கூரைகள் பொன் தகட்டினால் வேயப் பட்டன. இதனால் பொன் வேய்ந்த பெருமாள் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றான். பல சமணப் பள்ளிகளுக்கு நன்கொடை வழங்கப் பட்டது. இவனுடைய ஆட்சி இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசின் பொற்காலம் என்று கருதப்படுகிறது.

முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (1268-1311)

பாண்டியப் பேரரசின் கடைசி சிறந்த அரசன் ஆவான். சிறந்த வெற்றி வீரன். சேரனைத் தோற்கடித்து கொல்லத்தைக் கைப்பற்றியதால் கொல்லம் கொண்டான் என்றும் அழைக்கப் படுகிறான். இலங்கை மீது படையெடுத்து பெரும் அழிவை ஏற்படுத்தினான். புத்த பெருமானின் பல நினைவுச் சின்னங்களை ஆர்வத்துடன் கவனித்துக் கவர்ந்தும் வந்தான்.

இவனுடைய காலத்தில்தான் வெனிஸ் நகர பயணியான மார்க்கோபோலோவும் முஸ்லீம் வரலாற்று ஆசிரியரான வாசப் என்பவரும் வருகை புரிந்தனர். இவனுடைய இறுதிக்காலம் அத்தனை இனிமையாகக் கழியவில்லை என்பர். இவனுடைய இரண்டு தாரங்களின் மகன்கள் வாரிசுரிமைப் போரில் இறங்கி மகன் நான்காம் சுந்தர பாண்டியன் 1310ல் தந்தையைக் கொலை புரிந்தான். கூர் மதியும் போர்த்திறமையும் உள்ள இன்னொரு மகன் வீரபாண்டியனுடன் ஏற்பட்ட போரில் சுந்தரபாண்டியன் தோற்றான். அதன் விளைவாக 1311ல் மதுரை மேல் படையெடுத்த மாலிக் கபூர் என்ற தில்லி சுல்தானிய தளபதியிடம் முறையிட்ட சுந்தரபாண்டியன் சொக்க நாதர் கோவில் தீக்கிரையாக்கவும் மதுரை நகரைச் சூறையாடவும் தீக்கிரையாக்கவும் பெருங்காரணமானான் எனப்படுகிறது. இந்தத் தீய செயல்களால் மதுரை பொலிவை இழந்தது. பாண்டியப் பேரரசு கி.பி. பதினோராம் நூற்றாண்டில் தமிழக வரலாற்றிலிருந்து மறைந்து ஒழிந்தது.

மார்க்கோ போலோவின் வருகை:

1291ல் மார்க்கோ போலோ சீனாவிலிருந்து இலங்கை வழியாக மதுரையை அடைந்தார் எனப் படுகிறது. இவா ' பாண்டியப் ' பேரரசில் ' நிலவிய பொருளாதார சமூக மற ' றும் ' அரசியல் வாழ்க்கை முறை குறித்து பயணக் குறிப்புக்கள் எழுதியுள்ளார். இவருடைய குறிப்புக்களில் முக்கிய அம்சங்கள்:

- முத்துக்குளித்தல்
- குதிரை வர்த்தகம்

- ஆடை ஆபரணங்கள்
- மன்னர்களின் ஆடம்பர வாழ்வினைக் குறித்து
- உடன் கட்டை ஏறிய மன்னர்களின் மனைவிமார்கள்
- அயல் நாட்டு வாணிபம்
- பாண்டிய நாட்டின் செல்வம்
- ❖ நீதி முறை
- சோதிட முறை
- கோவில்கள்
- தேவதாசி முறை
- சமூகப் பழக்கவழக்கங்கள்
- சமய நிலை வாசப்பின் குறிப்புக்கள்: இவருடைய குறிப்புக்களின்படி
- கருவூலத்தில் அதிக பட்சம் பணம் 1200 கோடிப் பொன் இருந்தது என்று தெரிவிக்கிறார்
- முக்கியத்துறைமுகக் காயல்பட்டினம்
- மலைகள் போன்ற மிகப் பெரிய கப்பல்கள்
- ஏடன் மற்றும் அரேபியாவிலிருந்து குதிரைகளையும் வேறு பொருட்களையும் சுமந்து வந்தவண்ணம் இருந்தன இந்தப் பாய்மரக் கப்பல்கள்
- அரசன் செல்வச் செழிப்புடன் திகழ்ந்தான்
- மன்னர் ஆட்சியில் நீதி தவறவில்லை
- அன்னியப் படையெடுப்புக்கள் நடைபெறவில்லை
- முத்து மாணிக்கம் நீலம் பச்சை போன்ற இரத்தினங்கள் குவிந்து கிடந்தன.
- மன்னர் ஒருமுறையேனும் நோய்வாய்ப்படவில்லை என்று குறிப்பிடுகிறார். சமூக பொருளாதார மற்றும் சமய நிலை
- ஜாதி அடிப்படையில் பிராம்மணர்கள் உன்னத நிலையிலும் விவசாயிகளும் தொழிலாளிகளும் இடை நிலையிலும் மற்றையவர் கடை நிலையிலும் பிற்படுத்தப்பட்டனர்.
- பொதுவாக ஜாதிப் பிரிவினைகள் அதிகம் தென்பட்டன
- இவர்களுக்கிடையிலான சமுதாய உறவுமுறை அவ்வளவு சிறப்பாகக் காணப் படவில்லை
- பிராம்மணர்களின் மீதான வன்முறை காணப்பட்டது.

பொருளாதாரம்:

விவசாயமும் ஏனைய வாணிபத் தொழில்களும் பிற்காலப் பாண்டியர்களின் முக்கிய கவனமாக இருந்தது. கரும்பு போன்ற வியாபாரப் பயிர்கள் தேர்வு செய்யப்பட்டன. நெல் மற்றும் தானியங்களுக்கு அத்தனை ஊக்கமில்லை எனலாம். மரங்கள் வளர்க்கப் பட்டன. நீர்ப்பாசனம் திருத்தி அமைக்கப்பட்டது. வியாபாரம்-வணிகம்:உள் நாட்டு மற்றும் வெளி நாட்டு வர்த்தகங்கள் சிறந்து விளங்கின. அராபியர்களுக்கு முத்துக்குளித்தலுக்கான அனுமதி வழங்கப் பட்டது.

காயல் பவித்ர மாணிக்க பட்டினம் ஸ்ரீ வல்லவபட்டினம் என்பவை முக்கிய துறைமுக நகரங்களாக விளங்கின.

செலாவணி:

பணம் என்றும் தங்க நாணயங்கள் என்றும் கூறப்பட்ட காசு கழஞ்சு என்றும் செம்பொன் என்றும் பெயரிடப்பட்டன. பண்டமாற்று முறை மாறி ஆங்கே பணப்புழக்கம் ஏற்பட ஆரம்பித்தது. பணத்தின் மதிப்பை வைத்து பொருட்கள் வாங்க விற்க வழி வகை ஏற்பட்டது.

சமயம்:

சமய நிலையில் சைவம் முக்கியமானதாகப் பட்டது. வைணவமும் இருந்தது. சமணம் பௌத்தமும் இருந்து வந்தன. கோவில்களும் மத போதனை கட்டிடங்களும் கட்டப் பட்டன.சிவபெருமானைக் குறித்து பல இலக்கியங்கள் வெளியாயின. ஹொய்சாலர்களின் பாண்டியனாலேயே காட்டிக் கொடுக்கப் பட்டு பாண்டிய வம்சம் அவர்களின் கோட்டையான மதுரையை விட்டு 1311ல் வெளியேறியது. அப்போது தான் மாலிக் கபூரின் படையெடுப்பு நடந்தது. மதுரை நகரின் வளம் பொலிவு மற்றும் சிறப்பு எல்லாம் மாலிக் கபூரின் படையெடுப்பால் கதையாகிப் போயின. அத்துடன் பாண்டிய நாட்டின் பாண்டிய வம்சம் அடைந்திருந்த பொற்காலச் சிறப்புக்கள் அனைத்தும் தில்லி சுல்தானால் சூறையாடப்பட்டு கானல் நீரென மாறி விட்டன. விஜயநகரப் பேரரசின் குமார கெம்பணா நல்ல காலத்தைக் கொண்டு வரும்வரை மதுரை மீண்டும் தூங்கா நகரமாகக் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

மாலிக்காபூர்

மாலிக்காபூர் குஜராத்தைச் சேர்ந்த ஒரு இந்து ஆவார். சிறந்த போர் வீரர் இவரது திறமையைக் கண்ட அலாவுதீன் கில்ஜி இவரை 1000 தினார் விலைகொடுத்து வாங்கினார் (பொன்) இதனால் மாலிக்காபூர் ஹசாரி தினாரி என்று அழைக்கப்பட்டார். காபூரின் திறமையைக் கண்ட கில்ஜி அவரைத் தனது படைக்குத் தளபதியாக நியமித்தார் இதன் பின்னார் காபூர், மாலிக் தாஜூல், மாலிக்காபூர், மாலிக் நயுப் போன்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டார். இந்த தளபதி பல வெற்றிக் கனிகளைத் தட்டிவந்து கில்ஜியிடம் சேர்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அலாவுதீன் கில்ஜிக்கு வட இந்தியாவில் பல வெற்றிகளைக் குவித்துத் தந்த மாலிக்காபூரின் படை கி பி.1310ல் தென்னகத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது .பி.இதற்கு முன்பே கி .1307ல் மாலிக்காபூர் யாதவ நாட்டு மன்னர் சங்கர தேவன் மீது படையெடுத்து அவரைத் தோற்கடித்தார் சங்கர தேவன் மாலிக்காபூரின் மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொண்டு திறை செலுத்தச் சம்மதித்ததின் பேரில் அவரது பேரரசு அவரிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது இம்முறை மாலிக்காபூரின் படை காகதிய பேரரசின்மீது தாக்குதல் தொடுத்தது, காகதிய பேரரசர் மன்னர் இரண்டாம் பிரதாப ருத்திரன் கில்ஜியின் மேலாண்மையை ஏற்று திறை செலுத்த ஒப்புக்கொண்டார். காகதிய பேரரசை வெற்றி கொண்ட மாலிக்காபூரின் படை ஹொய்சள நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்றது துவார சமுத்திரத்திலிருந்த ஹொய்சள மன்னன் மூன்றாம் வீரவல்லானன் மாலிக்காபூரிடம் சமாதானம் வேண்டி நின்றார் இவ்வாறாக வெற்றி மீது வெற்றி பெற்ற மாலிக்காபூர், போர்களின் போது தான் பெற்ற பொன்னையும் வைரம் வைடுரியங்களையும் கொண்டு

அலாவுதீன் கில்ஜியின் கருவூலத்தை நிரப்பினார். தக்காணத்தின் மூன்று பேரரசுகள் வீழ்ந்துவிட்ட நிலையில் மீதமிருந்தது பாண்டியநாடு மட்டுமேபாண்டிய நாட்டின் மாலிக்காபூர் . செல்வச் செழிப்பைக் கேள்வியுற்று அங்கும் படையெடுக்கத் திட்டமிட்டார்ஹோய்சன நாட்டு வெற்றிக்குப்பின் ., அங்கு சில நாட்கள் தங்கி பாண்டிய நாட்டின் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளை கூர்ந்து கவனிக்கத் தொடங்கினார். தென்னிந்தியாவின் ஏனைய மூன்று பேரரசுகளும் மாலிக்காபூரிடம் தோல்வியைத் தழுவினபோது பாண்டிய நாட்டில் அரசியல் புகம்பம் வெடித்திருந்தது.அமைதி குலைந்திருந்தது . அப்போது மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் .கிபி)1268-1311) ஆட்சி செய்துவந்தார்என வஸ்ஸாபும் தேவர் இவரை கலாஸ் ., அஷார் என மார்கோபோலோவும் குறிப்பிடுகின்றனர்குலசேகரபாண்டியன் . ஆட்சியின் இறுதிக்காலம் குழப்பம் நிறைந்ததாக இருந்தது இவரது ஆட்சியின் போதே இவரது மக்களான சடையவர்மன் வீரபாண்டியனும், சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியனும் இணை ஆட்சியாளர்களாக இருந்தனர். வீரபாண்டியனுக்கும் சுந்தர, பாண்டியனுக்கும் ஏற்பட்ட பகையுணர்ச்சியும், ஆட்சியைக் கைப்பற்ற இருவரும் மேற்கொண்ட முயற்சிகளின் காரணமான சர்ச்சைகளும் நாட்டில் உள்நாட்டுப்போரினை உருவாக்கியதுகுலசேகரன் மாறவர்மன் ., அவரது மகன் சுந்தர பாண்டியனாலேயே கொல்லப்பட்டார் நாடெங்கும் குழப்பமும் அமளியும் குடிகொண்டிருந்தது தனது தந்தையைக் கொன்ற சுந்தர பாண்டியனை, வீரபாண்டியன் வெற்றிகொண்டு அவரை மதுரையிலிருந்து விரட்டினார். மதுரையிலிருந்து துறத்தப்பட்ட சுந்தர பாண்டியன் டெல்லி சென்று அலாவுதீன் கில்ஜியின் உதவியை நாடினார் இதையே நல்ல தருணமாகக் கருதிய மாலிக்காபூட் பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுக்க தனது தளபதிக்கு தாக்கீது அனுப்பினார். மேற்கண்டபடி நமது வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறும் பாண்டியநாட்டு அரசியல் சூழ்நிலை குறித்து நாம் கோர்வையாகவும் முழுமையாகவும் தெரிந்து கொள்ள இயலவில்லை முஸ்லிம் வரலாற்று ஆசிரியர் வஸ்ஸாப் எழுதியுள்ள குறிப்புகளையே இதற்கு ஆதாரமாகக் காட்டுகின்றனர்கூற்றை உறுதிசெய்ய வேறு சான்றுகள் வஸ்ஸாபின் . கிடைக்கவில்லைகுறிப்பு நமது நாட்டில் வஸ்ஸாபின் மேலும் . கிடைக்கும் கல்வெட்டுகளின் கால வரையறையிலிருந்து வேறுபடுகிறது. வஸ்ஸாப் .பி.கி :14ம் நூற்றாண்டில் பாரசீக நாட்டை ஆண்டுவந்த சுல்தான் உஜூதின் அரசவைக் கவிஞராக விளங்கியவர். இவரது முழுப்பெயர் அப்துல்லா வஸ்ஸாப் என்பதாகும்இவர் . தஜியத்துல் அன்சர்வா, தஜியத்துல் அசார் அல்லது தாரிக்கி வஸ்ஸாப் என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலினை ஐந்து தொகுதிகளாக பாரசீக மொழியில் எழுதியுள்ளார் .

பாரசீகம், மங்கோலியா, சீனா, இந்தியா ஆகிய நாடுகளை ஆண்டுவந்து மன்னர்களின் வரலாற்றை இந்நூலில் கூறுகிறார் தனது எழுத்துப்பணியை ஹிஜிரி அவர் .699 ஷபான் மாதத்தில் .பி.கி)1329 மார்ச் (தொடங்கி ஹிஜிரி728-ல் முடித்தார். வஸ்ஸாப் தனது நூலின் நான்காவது தொகுதியில் பாண்டியப் பேரரசு பற்றியும், மாலிக்காபூரின் படையெடுப்பு குறித்தும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்கூறுவதாவது இது குறித்து அவர் . கலாஸ்தேவருக்கு .இருந்தனர் இருவர் மக்கள் (குலசேகரன்) மூத்தவன் சுந்தரபாண்டி, (சுந்தரபாண்டியன் (பட்டத்தரசியின் இவன் மகன்த இளையவன் .ிரபாண்டி வைப்பாட்டி இவன் (வீரபாண்டியன்) மகன்தீர் . காரணமாக தனக்குப்பின் பாண்டியிடமிருந்த ஆற்றல் நாடாளும் உரிமையினை கலாஸ்தேவர் இவனுக்கு

அளித்தார்தனது . உரிமை பறிக்கப்பட்டதாகக் கருதி வெகுண்டெழுந்த சுந்தர்பாண்டி, (கி .பி.1310ல்தனது (கொண் தையைச்சுற்று மர்தியின் (மதுரை) மன்னன் தானே எனப் பிரகடனப் படுத்திக் கொண்டான்இதைக் . கண்டு தீர்பாண்டி கொதித்தெழுந்தான்சுந்தர்பாண்டி மீது போர் .தொடுத்தான்தீர்பாண்டியை எதிர்த்து நிற்க . சுந்தர்பாண்டி முடியாமல் தப்பித்து, தனது நாட்டிலிருந்து ஓட்டம் பிடித்து சுல்தான் அலாவுதீன் கில்ஜிமிடம் அடைக்கலம் புகுந்தான்தீர்பாண்டி தனது முன்னோரது . பேரரசின் கண் நிலையாக, பலமாக அமர்ந்து கொண்டான்.

பாண்டிய நாட்டின் குழம்பிய அரசியல் குட்டையில் மீன்பிடிக்க தக்க தருணம் இதுதான் என்பதை துவாரசமுத்திரத்தின் மீது படையெடுத்து வெற்றி கொண்டு அங்கேயே தங்கி இருந்த மாலிக்காபூர் உணர்ந்து கொண்டார்படை மாபார் மாலிக்காபூரின் . நோக்கி புறப்பட்டு வந்தது." முஸ்லிம் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் அப்போதைய தமிழகத்தை மாபார் என்று அழைத்தனர். மாலிக்காபூரின் மாபார் படையெடுப்பு நமது வரலாற்று ஆசிரியர்கள் எழுதிவைத்துள்ளது குறித்த விபரமான செய்திகளை இப்போது காண்போம்.

தமிழகத்தில் மாலிக்காபூர்

தக்காணத்தில் வெற்றிகளைக் குவித்துக் கொண்ட மாலிக்காபூர் மாபார் எனப்படும் தமிழகத்தின் மீது கி.பி.1311-மார்ச் படையெடுத்து மாதத்தில் ஏப்ரல்-வந்தார். மாலிக்காபூரின் தமிழக படையெடுப்பின் நோக்கம், படையெடுப்பின்போது ஏற்பட்ட சேதம், படைசென்ற வழித்தடம் ஆகியன குறித்து வரலாற்று ஆசிரியர்களிடையேயும், ஆய்வாளர்களிடையேயும் வண்டி வண்டியாய் கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுவதைக் காணலாம் தமிழக வரலாற்றை எழுதியுள்ள ஒவ்வொரு வரலாற்று ஆசிரியரும் ஒவ்வொருவிதமாக இதைப்பற்றி எழுதியுள்ளனர் இந்துக்களை தண்டிக்கவும், அவர்களின் மீது புனிதப் போர் தொடுத்து, உருவ வழிபாட்டு முறையை ஒழிக்கும் நோக்குடனும் மாலிக்காபூர் - தமிழகத்தின் மீது படையெடுத்து வந்து, கண்ணனூர், ஸ்ரீரங்கம், கங்கைகொண்ட சோழபுரம், சீர்காழி, சிதம்பரம் ஆகிய இடங்களிலிருந்த கோயில்களையெல்லாம் இடித்து தரைமட்டமாக்கி அங்கிருந்த செல்வங்களையெல்லாம் கொள்ளையடித்துச் சென்றான் என்றும், மதுரையில் மீனாட்சியம்மன் கோயிலை இடித்து தரைமட்டமாக்கி, கோயிலின் சொத்துக்களை தூரையாடினான் என்றும், பின்பு ராமேஸ்வரம் வரை சென்று அங்கிருந்த கோயிலை இடித்துத் தள்ளி அவ்விடத்தில் ஒரு பள்ளிவாசலை எழுப்பினான் எனவும், படையெடுப்பின்போது இந்து சமய மக்கள் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள் எனவும் பலவாறாக தங்களது கற்பனை வளத்திற்கேற்ப எழுதியுள்ளனர்.

இதில் என்ன வேடிக்கையென்றால் இப்படி எழுத சரியான சான்றுகளைத் தேடுவதில் அவர்கள் கவனம் செலுத்தவில்லை என்பதுதான்.! மாலிக்காபூரின் தமிழகப்படையெடுப்பைப் பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்ள முதன்மைச் சான்றாக அமைந்துள்ள குறிப்புகள் பின்வருமாறு:

1. அமீர்குஸ்ருவின் "தாரிக்கி அலாய் அல்லது கஸைநூல்
2. குவாஜா அபுமாலிக் இசாமியின் பத்ஹுஸ் சலாதின (Isami - Fatuhul Salatin)
3. பெரிஸ்தாவின் குறிப்புகள்

4. வஸ்ஸாபின் குறிப்புகள்

அமீர்குஸ்ருவும், பர்னியும் மாலிக்காபூரின் சமகாலத்தவர்கள். இசாமி, கில்ஜியின் குடும்பம் மறைந்தபின் எழுதியுள்ளார்வஸ்ஸாப் . தனது நண்பர்கள் மூலமும், தான் கேள்விப்பட்டதையும் வைத்துக் கொண்டு எழுதினார் பெரிஸ்தா 16-ம் நூற்றாண்டில் தனது குறிப்புகளை எழுதியுள்ளார்தங்களது இவர்கள் . சில குறிப்புகளில் சரியான செய்திகளை பல பிழைகளுடன் எழுதியுள்ளனர் குஸ்ரு ., பர்னி, இசாமி, வஸ்ஸாப் போன்ற முஸ்லிம் ஆசிரியர்கள் பாரசீக மொழியில் எழுதியுள்ள புத்தகங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து, எலியட்ஆங்கிலேய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் என்னும் டெளசன்- "History of Indiaஎன்ற " எட்டு தலைப்பில் தொகுதிகளாக வெளியிட்டுள்ளனர். 14-ம் நூற்றாண்டில் நமது நாட்டில் ஆட்சி செய்துவந்த முஸ்லிம் மன்னர்களைப் பற்றி எழுத முற்பட்ட வரலாற்று ஆசிரியர்கள் எலியட்மொழி டெளசனின்- பெயர்ப்பு நூல்களை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு தங்களது நூல்களைத் தயாரித்துள்ளனர் இவற்றோடு மற்ற வரலாற்றுச் சான்றுகளையும் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கவில்லைவிருப்பு வெறுப்பின்றி . நடுநிலை நின்று ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருந்த கருத்துக்களை மேலாய்வு செய்யவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். எலியட்தொடர்ந்து குறிப்புகளைத் மொழிபெயர்ப்புக் டெளசன்-, மாலிக்காபூர் ராமேஸ்வரம் வரை சென்று பள்ளிவாசலைக் கட்டினார் என எல்பின்ஸ்டோன், ஈஸ்வரிபிரசாத் போன்ற வரலாற்று ஆசிரியர்கள் முதன்முதலில் எழுதினர்தொடர்ந்து இதைத் . மாலிக்காபூரின் தமிழக படையெடுப்பு நிகழ்வுகளைக் குறித்து முழுமையாக ஆய்வுசெய்து பேராசிரியர் எஸ்கிருஷ்ணசாமி. அய்யங்கார், "மயர்ட ஈக and her Mohamadan invaders" creitm irene எழுதியுள்ளார்மாலிக்காபூர் ., கண்ணனூர், ஸ்ரீரங்கம், சிதம்பரம், கங்கைகொண்ட சோழபுரம், மதுரை ஆகிய இடங்களிலிருந்த கோயில்களையெல்லாம் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கிய பிறகு ராமேஸ்வரம் வரை சென்று பெரும் சேதம் ஏற்படுத்தியதாக, தனது ஆய்வின் முடிவாக மேற்கண்ட புத்தகத்தில் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவருக்குப்பின் தமிழகத்தின் வரலாற்றை எழுதிய ஆய்வாளர்கள் கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் கூறியுள்ளதை மட்டும் மேற்கோள்காட்டி அப்படியே எழுதியுள்ளனர். வரலாற்று ஆசிரியர்கள் இது குறித்து தங்களுக்குப் பிரியமான கருத்துக்களை அழுத்தமாக எழுதிவைக்க முனைந்தபோது வரலாற்றுச் சான்றுகள் பலியாகிவிட்டன மாலிக்காபூரின் படையெடுப்பு நிகழ்ச்சிகளைத் திரித்தும், மிகைப்படவும் எழுத கீழ்க்கண்டவை காரணமாக அமைந்தன .1 பாரசீகக் குறிப்புகளின் தவறான மொழிபெயர்ப்பு, 2. மூலச்சான்றுகளை மீண்டும் படித்து ஒப்பு நோக்காதது, 3. அக்கால அரசியல் சூழலை சரியாக எடைபோடாதது, 4. குறிப்புகளை எழுதிச்சென்றுள்ள முஸ்லிம் வரலாற்று ஆசிரியர்களின் எண்ண ஓட்டத்தையும், நோக்கத்தையும் புரிந்துகொள்ளாது, 5. கோயில் புராணங்கள், கல்வெட்டுக்கள், இலக்கியங்கள் ஆகியனவற்றை சரிவரத் தெரிந்து கொள்ளாதது, 6. படையெடுப்பின் கால அளவினை கணக்கில் கொள்ளாதது.

மாலிக்காபூர் தமிழகத்தில் முஸ்லிம்களின் ஆட்சியை நிறுவவும், சிலை வணக்க வழிபாடு செய்யும் இந்து சமய மக்களைத் தண்டிக்கவும், இஸ்லாம் சமயத்தினை பரப்பவும் படையெடுத்து வந்தாரா? அல்லது தமிழக செல்வங்களை கொள்ளையடித்துப் போக வந்தாரா? படையெடுப்பின்போது அழிக்கப்பட்ட இடங்கள்

யாவை? சேதத்தின் அளவு என்ன? மாலிக்காபூர் ராமேஸ்வரம் வரை சென்றாரா? இந்த கேள்விகளுக்கு வரலாற்று ஆசிரியர்களும் ஆய்வாளர்களும் இதுவரை சரியான விடை கண்டுபிடிக்கவில்லை என்றே சொல்லவேண்டும். ஓரளவு ஏற்புடைய இவற்றிற்கெல்லாம் . பதிலைக் கண்டுபிடிப்பதே இந்த ஆய்வின் நோக்கமாகும். அமிர்குஸ்ரு அரசவைக் கில்ஜியின் அமிர்குஸ்ரு அலாவுதீன் : கவிஞர் ஆவார் மிகச் இவர் . பல . கவிஞர் சிறந்த பாரசீகக் நூல்களை இயற்றியுள்ளார்புல்த் எழுதியுள்ள கஸைநுல் இவர் . என்னும் நூல் அலாவுதீன் கில்ஜியின் படையெடுப்புகள் குறித்த செய்திகளைத் தெரிவிக்கிறது. இதை ஆதாரபூர்வமான . வெளியீடு என்றே சொல்லவேண்டும் தனைஇ . பாரசீகமொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்த்து, எலியட்டங்களது டௌசன்- புத்தகத்தில் எழுதியுள்ளனர். தமீழக) மாபார் மாலிக்காபூரின் . படையெடுப்பு (. வருமாறு கண்டுள்ள செய்திகள் குறித்து அதில் "மாலிக்காபூரின் படை ஹிஜிரி 710, ஓவ்வால் மாதம் 18ம் நாள் (10-3-1311) அன்று தூர் சாமந்தரிலிருந்து (துவார சமுத்திரம்) மாபாருக்கப் புறப்பட்டது காடுமேடுகளைக் . சர்மாலி கடந்து இறுதியில், தபார் ஆகிய கணவாய்களைக் கடந்து கனோபாரி ஆற்றங்கரையில் முகாமிட்டது. குறிப்பு கூறுகிறது கனெளரி என பாரசீக மூலக்) . கனோபாரி என எனயட் கூறுகிறார் மறுநாள் (26-3-1311-ல் பிர்துல் (ரம்பிர்துல் . படை வீர நடை போட்டது நோக்கி மாலிக்கின் நகர் (!, ராய்பிர் (வீரபாண்டியன்) ராய்பிர் தலைநகரமாகும் (வீரபாண்டியனின்) முஸ்லிம் படையைக் கண்டு நடுங்கி தனது நாட்டு எல்லைக்குட்பட்ட கடலில் இருந்த ஒரு தீவிற்கு தப்பிச் செல்ல நினைத்தான் ஆனால் . துழந்திருக்கும் ஆபத்தை உணர்ந்த அவனது அலுவலர்கள் அவனை தரைமார்க்கமாக தப்பிச் செல்லும்படி அறிவுரை கூறுகின்றனர். அதன்படி பிரபாண்டி காந்தாருக்கு)சோள்பட் தப்பிச் சென்று விடுகிறான் ராய்பிர் . ர்காந்தூ சென்றதை அறிந்து, அவனைத் தேடி மாலிக்காபூரின் படை அங்கு செல்கிறது ராய்பிர் அங்கிருந்தும் தப்பிச் சென்று விடுகிறான் ராய்பிர் கிடைக்கவில்லையாயினும், காந்தூரில் மாலிக்காபூரின் படை, 108 யானைகளையும், (120 யானைகள் என பாரசீக மூலகுறிப்பில் கண்டுள்ளது (அங்கு கிடைத்த பொன்னையும், செல்வங்களையும் அள்ளிக்கொண்டு அங்கிருந்து மீண்டும் பிர்துல் திரும்பியது " "காந்தூரிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்ட ராய்பிர் தனது முன்னோர்களின் நகரமான ஜல்கோட்டாவிற்கு தப்பிச் சென்று விடுகிறான் . துரத படை அவனை அங்கும் மாலிக்கின்்திச் செல்லுகிறது. அங்கிருந்து அருகிலிருந்த துவன் ஆனால் . காடுகளுக்குத் தப்பிச் சென்றுவிட்டதாக தெரியவருகிறது. படை . மீண்டும் காந்தூரை அடைந்தது காந்தூரில் மீதமிருந்த செல்வங்களும் கைப்பற்றப்பட்டன. கிடைத்த மீண்டும் காந்தூரில் . யானைகளும் செல்வங்களும் மாலிக்காபூரை மகிழ்ச்சியிலாழ்த்தின. இப்படியாக மாலிக்காபூரின் படை பல இடங்களுக்கு அலைக்கழிக்கப்பட்டது " "பிரபாண்டியை தேடி அலைந்து பயனின்றி காந்தூரை அடைந்திருந்த மாலிக்காபூருக்கு மற்றொரு மகிழ்ச்சியான செய்தி காத்திருந்தது காந்தூருக்கு அருகிலுள்ள (மர்ஹட்புரி) பிரமஸ்த்புரி என்ற இடத்தில் உள்ள கோயிலில் பொன்னால் ஆன விக்ரகங்களும் நூற்றுக்கணக்கான யானைகளும் இருக்கின்றன என்ற செய்தியே அது. தனது படையை இரவோடு இரவாக மாலிக்காபூர் ! பிரமஸ்த்புரிக்கு திருப்பிவிட்டார். பிரமஸ்த்புரியை பயணத்தில் ஒரு இரவுப் . அடைந்த படை, மறுநாள் காலையில் அங்கிருந்த 250 யானைகளைக் கைப்பற்றியது. அங்குள்ள கோயிலின்மீது படையினர் பின்னர் .

தங்களது கவனத்தை செலுத்தினர் அங்கிருந்த கோயிலானது ., வெறுக்கத்தக்க சத்தாதின் சொர்க்கம் போன்றும், ராமன் சீதையைத் தேடிமாலிக்காபூர் சென்ற இலங்கை போன்றும் (ின் கண்களுக்குத் தெரிந்தது .) கூரைகூட மரகத்தாலும் கோயிலின்(என)0 சிவப்புக் கற்களாலும் .அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது (ஈஸ்) புனித இந்துக்களின் ஸ்தலமான அக்கோயிலிருந்த செல்லங்கள் கைப்பற்றப்பட்டனலிங்க . மகாதேவரின் சிலையும், தேவநாராயணனின் சிலையும் அவற்றின் பீடத்திலிருந்து கீழே உருட்டித்தள்ளப்பட்டனஇந்தச் . சிலைகளெல்லாம் இன்னும் சற்று உயரமாக தூக்கி எரியப்பட்டிருந்தால் இலங்கைக் கோட்டைக்குள் சென்று விழுந்திருக்கும்லிங்கங்களுக்கு . கால் இருந்திருந்தால் தொலை தூரத்திற்குத் தப்பி ஓடிஇருந்திருக்கும்” “பிரமஸ்த்புரிமில் கொள்ளையடித்த செல்வங்களுடன் மாலிக்காபூர் தனது படையுடன் ஹிஜிரி 710, ஜல்ஹாயிதா 11-ம் நாள் (1-4-1317) பிர்துல் நகர முகாமை வந்தடைந்தார்நகரில் பிர்துல் . இருந்த கோயில்களிலிருந்த செல்வங்களும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. இப்படியாகக் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பொருட்கள் அனைத்தும் பிர்துல்)நகர.பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டன கருவூலத்தில் அரசுக் (“

“மாலிக்காபூரின் படை சில நாட்கள், பிர்துலில் தங்கி ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு தனது படையெடுப்புப் பயணத்தை மீண்டும் தொடங்கியது நகரிலிருந்து பிர்துல் .புறப்பட்ட படை ஜல்ஹாயிதா 15-ம் நாள்)5-4-1311) காம்)0கட(முகாமிட்டுத் இடத்தில் என்னும் (தங்கி, அங்கிருந்து ஐந்து நாட்கள் பயணத்தில்)10-4-1311) மத்ராவை (மதுரை.சுந்தர்பாண்டி இருந்தான் ராய் மத்ராவில் .அடைந்தது (“ “மாலிக்காபூரின் வருகையை கேள்வியுற்று ராய் சுந்தர்பாண்டி தனது ராணிகளுடன், மதுரையைவவிட்டு தப்பித்துச் சென்று விடுகிறான் நகர வீதிகளில் மக்கள் நடமாட்டமில்லைநகரே . வெறிச்சோடிக்கொண்டிருந்தது .ஜாக்கனார் . கோயிலைச் (சொக்கர்) சுற்றி நின்று கொண்டிருந்த இரண்டு மூன்று யானைகள் மட்டும் கைப்பற்றப்பட்டன . கிடைத்த எரிக்கப்பட்டது கையில் கோயில் செல்வங்களும் பொன்னும் மணியும் கைப்பற்றப்பட்டன”.

“மத்ராவிலிருந்து மாலிக்காபூரின் படை ஜல்ஹிஜ்ஜா 4-ம் நாள் (24-4-1311) டெல்லியை நோக்கி பயணமானது . ஹிஜிரி711 ஜமாதில்ஸானி 74-ம் நாள்)30-10-1311) டெல்லியை அடைந்தது.” “மத்ராவிலிருந்து டெல்லிக்குத் திரும்பும்போது மாலிக்காபூர் 512 யானைகளையும், 5000 குதிரைகளையும், 500 மணங்கு அளவு தங்கம், வைரம், வைடூரியம், பொன் மணிகளையும், தன்னுடன் கொண்டு சென்றார்.” மரனிக்காறு ர பிந்த்.

பட்டடுசுகரனிநேற்று புறugenr வற்று Saari ugwradgig, GiNsgs திரும்பும் அரை படையெடுப்பின் இரண்டாமறு actu ser gris கொள்பமோம் மாலிக்காபூரின் மாபார் பற்றி படையெடுப்பைப் (தமிழக) ஜியாவுதீன் பர்னி தாரிக்கி பிரோஷ் ஷாஹி என்னும் தனது நூலில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்ப மாபார்” .டையெடுப்பின்போது மாலிக்காபூர் அங்கிருந்த செல்வங்களையெல்லாம் கொள்ளையிட்டுச் சென்றார் மாபாரில் . ஆண்டுகொண்டிருந்த இரண்டு ராய்களிடமிருந்தும் கைப்பற்றிய 612 யானைகளையும், 96 ஆயிரம் மணங்கு தங்கம் வைரம் வைடூரியங்களையும், 20,000 குதிரைகளையும் டெல்லிக்கு கொண்டு சென்றார்.” இசாமியும், பெரிஸ்தாவும் மாலிக்காபூரின் படையெடுப்பைப் பற்றிய சிறு குறிப்புகளைமே எழுதி வைத்துள்ளனர் . அமீர்குஸ்ரு மற்றும் இதர முஸ்லிம் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ள - (மாபார்) தமிழகத்தின் ஊர்ப்பெயர்களும், மன்னர்களின் பெயர்களும் நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவிற்கு அவர்களால்

எழுதப்பட்டுள்ளன. நாம் முக்கிய சான்றாகக் கருதும் குறிப்பை எழுதியுள்ள அமிர் குஸ்ரு மாலிக்காபுருடன் மாபாருக்கு வரவில்லைகுஸ்ருவின் . பாரசீக நாலை மொழிபெயர்த்துள்ள எலியட், அமீர்குஸ்ரு பல இடங்களில் குழம்பிப் போய் எழுதியிருக்கிறார் என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்நிலையில் இந்திய வரலாற்றை எழுதிய நமது வரலாற்று ஆசிரியர்கள், குஸ்ரு மற்றும் வசாப் கூறியுள்ள ஊர்ப்பெயர்களை தங்களது கற்பனைக்கேற்பவும், தங்களுக்குப் பிரியமான கருத்துக்களைத் திணிப்பதற்கேற்பவும் தங்களது நூல்களில் எழுதிவைத்துள்ளனர்.படையெடுப்பின்போது ஏற்பட்ட சேதங்களை . மிகவும் பிகைப்படுத்திக் கதை போன்று எழுதியுள்ளனர்.தமிழ்நாடே . சுடுகாடானது என்று கூட வரலாற்று ஆசிரியர் ராஜசேகரதங்கமணி குறிப்பிடுகிறார்.” “மாலிக்காபுர் செய்த கொடுமான செயல்களைப் பற்றி 20-ம் நூற்றாண்டின் நாகரிக உலகமாகிய இன்று மேலும் தனது நூலில் எழுதுவதற்கில்லை என்றும், கூடுதல் விபரங்கள் அறிய எலியட்-காணவும் எழுதிய நூலைக் டெளசன்” என தனது மனக்குமுறலைக் கொட்டுகிறார் கும்பகோணம் சேதுராமன்.” “தக்காண இந்து அரசர்களை வீழ்த்திய மாலிக்காபுர் தமிழகப் பகுதியை அடைந்து மதுரையை அழித்து பின்னர் ராமேஸ்வரம் வரை சென்று அங்கிருந்த கோயில்களை இடித்து ஒரு பள்ளி வாசலைக் கட்டினார்” என எல்பின்ஸ்டோன் கூறுகிறார்.” தமிழகமே மாலிக்காபுரின் காலடியில் வீழ்ந்து கிடந்தது என ஈஸ்வரி பிரசாத் கூறுகிறார்.ஆசிரியர்கள் பல வரலாற்று நூல் மேலும் . மாறுபட்ட பலக் கருத்துக்களை எழுதியுள்ளனர் ஆனால் கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் என்ற தனது நூலில் இது குறித்து பிக விரிவாக எழுதியுள்ளார். மாலிக்காபுர் துவாரசமுத்திரத்திலிருந்து புறப்பட்டு தமிழகத்தினுள் நுழைந்து சென்ற வழித்தடம் பற்றியும் குஸ்ரு குறிப்பிடும் ஊர்ப்பெயர்கள் பற்றியும் கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார்” (இனி அய்யங்கார் எனக் குறிக்கப்படும்.கருத்துக்களை இங்கு காண்போம் கூறும் (“மாலிக்காபுர் தனது படையுடன் திருச்செங்கோடு, சேலம், நாமக்கல் வழியாக, அவற்றினூடே இருந்த தோப்பூர் கணவாயைக் கடந்து, (அமின் குஸ்ருவின் சர்மாலி, தபார் கணவாய்கள்தமிழகத்தினுள் (மாபார்நுழைந்து (, வீரபாண்டியனின் தலைநகரமான பிதுல் செல்லும் நோக்கத்தோடு கனோபாரி ஆற்றங்கரையில் வந்து தங்கியதுகனோபாரி . என்பது காவிரி ஆறு ஆகும் மறுநாள் மாலிக்காபுர் வீரபாண்டியனின் தலைநகரான பிர்துல் நோக்கி சென்றான்.நாடு-என்பது பிர் பிர்துல் .(வீரபாண்டியனின் நாடுஇது வீர்சோழன் .பொருள்படும் எனப் (என்பதன் திரிபாகும்.இவ்விரானது ., சோழ நாட்டில் பாண்டியராட்சியின் தலைமையிடமாக விளங்கிய கங்கைகொண்ட சோழபுரம் அல்லது அருகிலுள்ள ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம் ஆக இருக்கலாம் ஆகவே மாலிக்காபுரின் . படையெடுப்பு (முதற்கட்ட) நிகழ்ச்சிகள், கங்கைகொண்ட சோழபுரம், ஸ்ரீரங்கம், ஹோய்சனர்களின் தலைநகரமாக விளங்கிய கண்ணனூர் குஸ்ருவின் காந்தூர்ஆகிய (ஊர்களை மையமாக வைத்து நடைபெற்றிருக்க வேண்டும் ” “பிர்துலில் இருந்து மாலிக்காபுர் மதுரைக்கு சென்ற வழித்தடம் பற்றி குஸ்ருவின் குறிப்பில் ஏதும் இல்லாமதுரைக்குச் இருப்பினும் . செல்லும் வழியில் காம் என்ற இடத்தில் தங்கி ஐந்துநாள் பயணத்திற்குப் பின் மதுரையை அடைந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.என்படுவது காம் . புதுக்கோட்டைதிருச்சி சாலையிலுள்ள நார்த்தாமலை ஆகும்;- இவ்வூர் அக்காலத்தில் கடம்பவனம் என்று அழைக்கப்பட்டது கடம்பவனம் - என்பதன் சுருக்கமாகவே குஸ்ரு காம் எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார்.எனவே .

நார்த்தாமலை வழியாக மாலிக்காபூர் மதுரைக்குச் சென்றிருக்கலாம்.” “காந்தார் என்பது கண்ணனார் என்பதன் திரிபு கண்ணனார் தற்பொழுது சமயபுரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது பிரமஸ்துபுரி என்பது சிதம்பரம் ஆகும் புராணங்கள் சிதம்பரத்தை பிரமபுரி எனக்குறிக்கின்றன. பிரமபுரி என்பதையே, குஸ்ரு பிரமஸ்துபுரி என எழுதியுள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை சிதம்பரம் கோயில் விமானம் பொன்னோடு வேயப்பட்டது குஸ்ரு குறிப்பிடுவது போல் இங்கு லிங்க மகாதேவரும், (சிவலிங்கம்(தேவநாராயணனும் (விஷ்ணு) குடிகொண்டிருந்தனர்சிதம்பரம் . இல்லையென்றால் இவ்வூர் ஸ்ரீரங்கமாக இருக்கலாம்ஏனெனில் . இக்கோயில் விமானமும் பொன்னோடு வேயப்பட்டதுபெயரை மட்டும் . அப்படியே எடுத்துக்கொண்டால் இவ்வூர் சீர்காழி எனக்கருத இடமுள்ளது பிரமஸ்துபுரி என்பதை சிலர் ராமேஸ்வரம் என்றுகூடச் சொல்லுகின்றனர்.” “பிரமஸ்துபுரி, ஸ்ரீரங்கமே எனக்கொண்டால் அதிலும் சில இடர்பாடுகள் உள்ளன . வைணவக்கோயில் இங்குள்ள கோயில், லிங்கம் (லிங்கமகாதேவர் சிதம்பரம்-பிரமஸ்துபுரி .இல்லை (எனக்கொண்டால், பிர்துல் என்பது ஜெயங்கொண்ட சோழபுரமாகவும், காந்தார் என்பது கண்ணனாராகவும் இருக்க வேண்டுமென்பது பொருத்தமாக (புரம்சமய) உள்ளது ஜல்கோட்டா என்பது கொள்ளிடக்கரையிலுள்ள . ஆற்காடு தென் மாவட்டம் இருக்கலாம் (கடலுருக்கு அருகில்) தேவிக்கோட்டையாக (இருப்பினும் ஸ்ரீரங்கம் பிரமஸ்துபுரி இல்லையென்றாலும் இங்குள்ள கோயிலும் மாலிக்காபூரினால் சேதப்படுத்தப்பட்டு அங்கிருந்த செல்வங்கள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டனஇது குறித்து இக்கோயிலின் . வரலாற்றைக் கூறும் கோயில் ஒழுக்கு குறிப்பிடுகிறது.” “மதுரை வெற்றிக்குப்பின், மாலிக்காபூர் ராமேஸ்வரம் வரை படையெடுத்துச் சென்றான் . அங்கு பாண்டிய குரு என்னும் பிராமணர் மன்னராக இருந்தார்கண்டதும் படையைக் மாலிக்காபூரின் . இம்மன்னன் தனது பட்டணத்திலிருந்து தப்பிச் சென்றுவிடுகிறான். அங்கிருந்த ஐநூறு யானைகளை கைப்பற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்த கோயில்களை அழித்துவிட்டு டெல்லிக்குத் திரும்பினான்.” அய்யங்கார் குறிப்பிடும் மேற்கண்ட கருத்துக்களை ஸ்ருக்கும்போது நமக்கு பெரும் குழப்பம் ஏற்படுவதை உணரலாம் . எதையும் அவர் அறுதியிட்டு சொல்லவில்லைஏறத்தாழ அத்தனையும் . அனுமானங்களே ஆனால் ! வரலாறு எழுதிய அவருக்குப்பின் அனைவரும் அவர் கூறுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாலிக்காபூரின் படையெடுப்பு குறித்து எழுதியிருப்பது தான் வியப்பாக உள்ளது! அய்யங்கார் அடையாளம் கண்டுபிடித்துக் கூறியுள்ள இடப்பெயர்கள் குறித்து பிற வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுவதையும், அது தொடர்பான முரண்பாடுகளையும் இங்கே காண்போம். பிர்துல்பிர் :துல் என்பது ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம் அல்லது கங்கை கொண்ட சோழபுரம் என அய்யங்கார் குறிப்பிடுவதைக் கண்டோம் தான் ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம் . என சத்தியநாத அய்யர் கூறுகிறார்.” ஂ கங்கை கொண்ட சோழபுரம் சோழரின் (மாவட்டம் பெரம்பலூர்) தலைநகரமாக விளங்கிய ஊராகும்இந் .நகருக்கு மேற்காக 5 கி ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம் தொலைவில் .பீ. பி.கி .உள்ளது14-ம் நூற்றாண்டில் இவ்வூர்கள் தங்களது சிறப்பையும் முக்கியத்துவத்தையும் இழந்த நிலையில் இருந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பிர்துல் என்பது திருச்சிஇருந்திருக்க உறையூருக்கு அருகில்- வேண்டுமென பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி குறிப்பிடுகிறார்.” பிர்பாண்டி, பிர்துல் போன்ற சொற்களுக்கு குஸ்ரு கொண்டுள்ள பொருள் நமது குழப்பத்தை மேலும் அதிகரிக்கிறதுவாரசமுத்திரத்தில் . மாலிக்காபூர்

தங்கியிருந்தபோது பிரபாண்டி, பிர்துல், ஆகியவற்றை வெற்றி கொள்ள விரும்புவதாக வீரவல்லாளனிடம் தெரிவித்ததாக குஸ்ருவின் குறிப்பு தெரிவிக்கிறது எனவே பிரபாண்டி ., பிர்துல் இரண்டும் வெவ்வேறு இடங்களை குறிப்பது போன்று தோன்றுகின்றன ஆனால் . பிரபாண்டி என்பது வீரபாண்டியனைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால் பிர்துல் என்பது யார்? இது ஒரு ஊரின் பெயரா அல்லது நபரின் பெயரா என்ற கேள்வி எழுகிறது எனக் பிரபாண்டி என்பதை வீரபாண்டியன் . கொள்ளும் அய்யங்கார், பிர்துல் என்பதை பிர் வீர் (உடையநாடு பாண்டியனின் நாடு அல்லது வீரபாண்டியனின் தலைநகரம் எனப்பொருள் கொள்ளுகிறார். “மாலிக்காபூர் படையெடுத்துவந்த நிலப்பகுதிகள் அவற்றின் அமைவிடம் ஆகியவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளாமலே குஸ்ரு எழுதியுள்ளார் என்பதை அவரது குறிப்புகளே தெரிவிக்கின்றன இது குழப்பத்தை மேலும் அதிகரிக்கிறது எடுத்துக்காட்டாக சிலவற்றைக் . குறிப்பிடுவோம் ஊர்ப் என்னும் மதுவாரசமுத்திர . உள்ள பெயரில் சமுத்திரம் என்பதைக் கொண்டு இவ்வூர் கடற்கரைக்கு அருகில் உள்ளதாகக் கொண்டு தூர்சாமுந்தர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் சாமுந்தர் . என்றால் பாரசீக மொழியில் என்றும் கடல் (இந்தியில்) புராணங்களில் வரும் தவளை இனம் என்றும் பொருள்படும் பாரசீகத்தில் இச்சொல் . பிர் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது; இதற்கு கேணி என்று பொருள். வீரவல்லாளன், வீரபாண்டியன் ஆகிய இருவரையும் பிர் என்ற சொல்லினால் குறிக்கும் குஸ்ரு பின்னர் பிர்துல் என்பதை வீரபாண்டியனின் தலைநகர் எனக் குறிப்பிடுகிறார் உணர்ப்பெயர்களா ஆகவே இவையெல்லாம் (பொருள்படும் பறை என்றும் என்றால்-துல்) . அல்லது நபர்களின் பெயர்களா என்பதை குஸ்ரு சரியாகப் புரிந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை தேவர் . சமஸ்கிருதச் என்னும் சொல் தேவ என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. என்று பொருள் இதற்கு பூதம் . இப்படியாக அமீர்குஸ்ருவை ஆட்டிப்படைத்த குழப்பம் ஐயங்காரையும் விட்டு வைக்கவில்லை என்பது தெரியவருகிறது.” “இதையெல்லாம் ஒத்து நோக்கும் பொழுது பிர்துல் என குஸ்ரு தனது கலைநூல் புல்த் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளது அந்த சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப அவர் கண்டுபிடித்த ஒரு அலங்காரச் சொல்லாக இருக்குமோ என எண்ணத் தோன்றுகிறதுராணி என்ற குஸ்ரு தவால் ஏனெனில் . மற்றொரு நூல் எழுதி இருக்கிறார்படையெடுப்பு மாபார் அதிலும் . பற்றிய குறிப்பு உள்ளது சுந்தரபாண்டியனின் அதில் . இருப்பிடமும் தலைநகரமும் பட்டணம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது இங்கு ஏன் . நகரைக் குறிக்க துல் என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை? ஆகவே சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றம் குஸ்ருவின் கற்பனையில் உதித்த சொல் அலங்காரமே) பிர்துல் எனக் கொள்ளலாம்” என பேராசிரியர் ஹபீப் கருதுகிறார்.” “துல், தவால் என்னும் சொற்கள் தாவளம் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபாக இருக்கக்கூடும் என்று நகரம் என்றால் தாவளம் . பொருள்படும் தலைநகரம் என்பதை வீரபாண்டியனின் ஆகவே பிர்துல் . எனக் கொள்ளலாம் சுந்தர . மதுரையைப் பாண்டியன் பிடித்துக்கொண்டதால் வீரபாண்டியன் வேறொரு இடத்தை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியதாயிற்றுத் தேர்ந்தெடுத்த இடம் இவ்வாறு வீரபாண்டியன் தொண்டிக்கும், கொல்லத்திற்கும் இடையில் உள்ளதொரு நகரமாக (பிர்துல் என்று ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம் அய்யங்கார் . இருக்கலாம் (குறிப்பிடுவது ஏற்படையதாக இல்லை” மேற்கண்டவாறு கருத்து தெரிவிக்கிறார் பேராசிரியர் முகமது உசேன் நயினார்.” “தாவளம் என்ற சொல்லைக் கொண்டு, பிர்துல் என்பது சோழ மண்டலக் கடற்கரைப்

பட்டணமான தென்னாற்காடு மாவட்டம் திண்டிவனத்திற்கு அருகிலுள்ள வீரதாவளப் பட்டினமாக மரக்காணம்) அருகில் இது எனவும் இருக்கலாம் (பாண்டிய நாட்டின் இரண்டாவது தலைநகராக இருந்தது" எனவும் பேராசிரியர் வெங்கடரமணய்யா கருதுகிறார்.* தாவளம் என்ற, சொல்லைக் கொண்டு பிர்துல் எந்த ஊராக இருக்கக்கூடும் எனத் தெளிவுபடுத்த முற்படுகிறார் என்.சேதுராமன். "நிர்்துல் என்பதை வீரதாவளம் என்பதன் திரிபு என்று கொண்டால் இவ்விடம் உய்யகொண்டான் திருமலை ஆகும் இவ்வூர் திருச்சிக்கு அருகில் உள்ளதுஇணை ஆட்சியாளராக பாண்டிய அரசின் . இருந்தவர்கள் இங்கிருந்து ஆட்சி செய்துள்ளனர்வீரதாவளம் . காவிரியின் தென்கரையில் ராஜகம்பீர வளநாட்டில் அமைந்திருந்ததாக இங்குள்ள ஒரு கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது)ARE - 1939- 40-42 - u& 248 ARE 1960-61 p. 23) அப்போது ஹோய்சளர் கண்ணனூரில் செல்வாக்குடன் ஆட்சி செய்து வந்தனர்அவர்களுக்கு ஈடுகொடுக்க . பாண்டியர் வீரதாவளத்தை பலப்படுத்தி வைத்திருந்தனர்." காந்தூர்நநகரிலிரு பிர்துல் ஂ்து மாலிக்காபூர் வீரபாண்டியனைத் தேடிச் சென்ற இடம் காந்தூர் ஆகும் இந்த ஊர் எது என சரியாகத் தெரியவில்லை என நீலகண்ட சாஸ்திரி கூறுகிறார்." காந்தூர் என்பது தஞ்சாவூர் மாவட்டம் திருவையாற்றுக்கு அருகிலுள்ள கண்டியூர் என சேதுராமன் கூறுகிறார் " ஹோய்சளர்களின் தலைநகரமாக விளங்கி, கந்தனபுரம் எனவும் கண்ணனூர் எனவும் வழங்கப்பட்ட ஊரே, காந்தூர் என குஸ்ரு குறிப்பிடும் ஊராகும் எனவும், திருச்சிக்கு அருகிலுள்ள சமயபுரம் தான் இவ்வூர் எனவும் அய்யங்கார் குறிப்பிடுகிறார்." பெரும்பாலான வரலாற்று ஆசிரியர்கள்என்பது சமயபுரமே காந்தூர் என ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றனர்.இது ஏற்படையதாகவே உள்ளது . ஜல்கோட்டாசமயபுரத்தில் எனப்படும் காந்தூர் : வீரபாண்டியனைக் காணாது ஏமாற்றமடைந்த மாலிக்காபூரிடம், வீரபாண்டியன் அவனது முன்னோர்களின் தலைநகரமான ஜல்கோட்டாவில் என ஜட்குடர்) பாரசீக மூலம் கூறுகிறதுஒளிந்து (கொண்டிருப்பதாக செய்தி தெரிவிக்கப்படுகிறதுஅவனைத் மாலிக்காபூர் . தேடி ஜல்கோட்டா செல்கிறார்அங்கும் வீரபாண்டியன் . காணப்படவில்லைமாலிக்காபூர் சினத்துடன் கடும் . ஜல்கோட்டாவிலிருந்து காந்தூர் வந்து சேருகிறார். 2 "ஜல்கோட்டா என்பது எந்த ஊர் என மிகச் சரியாகக் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லைஇச்சொல்லுக்கு நீர்கோட்டை எனப்பொருள் . கொண்டால் இது ஒரு தீவைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம்இவ்வூர் . தென்ஆற்காடு மாவட்டத்தில் கொள்ளிடம் முகத்துவாரத்திலுள்ள தேவிகோட்டையாக இருக்கவேண்டும்" என அய்யங்கார் கூறுகிறார்." "ஜல்கோட்டா என்பது சுற்றிலும் நீர் சூழ்ந்திருந்த ஒரு இடமாக இருந்ததால், குஸ்ரு அவ்வூரை இப்பெயரால் குறிப்பிட்டிருக்கிறார், என நேரடியாக பொருள் கொண்டால் இவ்விடம் கங்கைகொண்ட சோழபுரமாக இருக்கவேண்டும் இவ்வூருக்குத் ஏனெனில் . தெற்கே கொள்ளிடமும், வடக்கே வெள்ளாரும், கிழக்கே வீராணம் ஏரியும், மேற்கே சோழகங்கமும் சூழ்ந்திருக்கின்றனஆகவே ஜல்கோட்டா . என்பது கங்கைகொண்ட சோழபுரம்தான்," இவ்வாறு சேதுராமன் கருதுகிறார்." சேதுராமனின் இந்த கண்டுபிடிப்பு நமக்கு பெரும் வியப்பைக் கொடுக்கிறதுகங்கைகொண்ட . சோழபுரத்திற்கு மேற்கே உள்ள சோழ கங்கம் மட்டுமே இவ்ஊருக்கு அருகில் உள்ள பெரிய நீர்நிலையாகும் கொள்ளிடம் சுமார் (தெற்கே)4 கிமீ.ஃ தொலைவிலும், வெள்ளாறு கங்கைகொண்ட இந்நிலையில் உள்ளன

சோழபுரத்தை சுற்றியும் நீர் தூழ்ந்து, தீவுபோல் காட்சியளிப்பது போன்றுள்ளது என எவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார் என்பது விளங்கவில்லை.

1. மாலிக்காபூரின் தமிழகப் படையெடுப்பு 26.3 1311ல் தொடங்குகிறது 2 முதல்கட்ட படையெடுப்பு நடவடிக்கைகள் பிர்துல், காந்தார், ஜல்கோட்டா, பிரமஸ்த்புரி ஆகிய இடங்களை மையமாகக் கொண்டு 14.1311 வரை நடைபெறுகிறது இதன்படி இந்த முதற்கட்டப்போருக்கு மாலிக்காபூர் எடுத்துக்கொண்ட நாட்கள் ஏழு மட்டுமே) .26.3.1311 - 14.31 = 7) 3 கண்ட நாட்டிலிருந்து வந்த படை காவிரி ஆற்றங்கரையை அடைந்து முகாமிட்டிருந்த இடம் ஏறத்தாழ முசிரிக்கு என்பது இருந்திருக்கும் கில்அரு (திருச்சி மாவட்டம்) பொருத்தமாக தெரிகிறது 4. அய்யங்கார் குறிப்பிடுவதுபோல் வீரபாண்டியனின் தலைநகரம் பிர்துல், ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம் எனக் கொண்டால், படை காவிரி ஆற்றைக் கடந்து முதன் முதலாக முகாமிட்டிருந்த இடம் ஜெயங்கொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 175 கிமீ' தொலைவில் உள்ளது . பெரம்பலூர் ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம்) மாவட்டம் உடையார் பாளையம் வட்டத்தில் திருச்சியிலிருந்து சுமார் 90 Au தொலைவில் உள்ளதுமுகாமிலிருந்து இவ்வூருக்கு படை (சென்றடைய குறைந்தது இரண்டு மூன்று நாட்களாவது ஆகலாம். 5. அங்கிருந்து வீரபாண்டியனைத் தேடி படை காந்தார் (சமயபுரம்) வருவதற்கு மீண்டும் திருச்சி நோக்கியே வரவேண்டும்இதற்கு . குறைந்தது இரண்டு, மூன்று நாட்களாகலாம்கங்கை கொண்ட) . சோழபுரத்திலிருந்து சமயபுரம் சுமார் 120 கிமீ தூரத்தில் உள்ளது. 6. காந்தாரில் இருந்த செல்வங்களை கோயில்களில் (உள்ள சமயபுரத்தில்) கைப்பற்ற ஒருநாள் ஆகியிருக்கலாம் 7 அங்கு தங்கி வீரபாண்டியனைத் தேடி ஒரிரண்டுநாட்கள் ஆகியிருக்கலாம் சேதுராமன் . குறிப்பிடுவதுபோல் பிர்துல் என்பது உய்யங்கொண்டான் திருமலை, காந்தார் என்பது கண்டியூர் எனக் கொண்டாலும் இதே நிலைதான் 8 சமயபுரத்தில் வீரபாண்டியனைக் காணமுடியாமல் மாலிக்காபூரின் படை அவனை ஜல்கோட்டாவிற்கு தூரத்திச் செல்கிறதுசொல்வது போன்று அய்யங்கார் . ஜல்கோட்டா என்பது தென்ஆற்காடு மாவட்டத்திலுள்ள தேவிகோட்டை என்றால் சமயபுரத்திலிருந்து இவ்வூரை அடைய குறைந்தது மூன்று, 35 நான்கு நாட்களாவது ஆகலாம் சுமார் தூரம்) .250 கிஅல்லது (மீ. சேதுராமன் சொல்வதுபோல் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் என்று கொண்டால் கண்டியூரிலிருந்து கங்கைகொண்ட சோழபுரம் சென்றடைய இரண்டு நாட்களாவது ஆகும் .9. ஜல்கோட்டாவிலும் வீரபாண்டியனைக் காணாமல், மாலிக்காபூர் மீண்டும் காந்தார் .செல்லுகிறார் (சமயபுரம்) இதற்கு குறைந்தது மூன்று நான்கு நாட்களாவது பிடிக்கும்இங்கு . ஒன்றைக் குறிப்பிடவேண்டும் அய்யங்கார் கூறுவதுபோல் பிர்துல் என்பது ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம் எனவும், ஜல்கோட்டா என்பது தேவிகோட்டை எனவும் கொண்டால் ஜெயங்கொண்ட சோழபுரத்தைக் கடந்துதான் சமயபுரம் செல்ல வேண்டும்ஜல்கோட்டா என்னும் . தேவிகோட்டையிலிருந்து திரும்பிய மாலிக்காபூர் தலைமைமுகாமிடமான ஜெயங்கொண்ட சோழபுரத்தைவிட்டு அங்கிருந்து சுமார் 120 கி.மீ தூரத்தில் உள்ள சமயபுரத்திற்கு மீண்டும் போயிருக்கக் கூடுமா? 10. காந்தார் என்னும் சமயபுரம் சென்ற பின்பே பிரமஸ்த்புரி கோவிலின் செல்வ வளம் குறித்து செய்தியறிந்து அவ்வூருக்கு படை நடத்திச் சென்றதாக சொல்லப்படுகிறதுசமயபுரத்திலிருந்து ஆனால் . பிரமஸ்த்புரி என்னும் சிதம்பரம் செல்ல

குறைந்தது மூன்று, நான்கு நாட்களாவது ஆகலாம் சுமார் தூரம்) .225 கிபிரமஸ்த்புரியில் (மி. கோயில் செல்வங்களை கைப்பற்ற ஒருநாள் ஆகியிருக்கலாம் அங்கிருந்து பிர்துல் முகாமிற்கு ஜெயங்கொண்ட) வருவதற்கு ஒன்று (சோழபுரத்திற்கு அல்லது இரண்டு நாள் ஆகியிருக்கலாம் தூரம்)50 கிஅல்லது (மி. சேதுராமன் சொல்வதுபோல் பிர்துல் என்பது உய்யங்கொண்டான் திருமலையாக இருந்தால் மூன்று, நான்கு நாட்கள் ஆகியிருக்கலாம். ஆனால் காந்தூரிலிருந்து பிரமஸ்த்புரியை ஒரு இரவுக்குள் கடந்துசென்றதாக குஸ்ருவின் மூலக் குறிப்பு கூறுவதை நன்றாக நினைவில் கொள்ள வேண்டும் குஸ்ருவின் இந்த மூலக் குறிப்பை முற்றிலுமாகப் புறக்கணித்து தங்களது கற்பனை கைவரிசையை வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் காட்டியுள்ளனர் என்பதையே இது காட்டுகிறது. பிரமஸ்த்புரி என்பது ராமேஸ்வரம் அல்லது காஞ்சிபுரம் என்றால் எத்தனை நாட்களாகும் என்பதை வாசகர்களே கற்பனை செய்து கொள்ளலாம்! v1. வேகமாக செல்லக்கூடிய குதிரைகளின் மூலம் சென்றாலே 36 மேலே நாம் குறிப்பிட்ட கால அளவில் படை நகர்ந்து சென்றிருக்க முடியும்நல்ல தற்போது உள்ளது போல் அக்காலத்தில் . பெருவழித்தடங்கள் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை படையெடுத்து வந்தவர்களோ இப்பகுதிக்கு புதியவர்கள்ஆகவே ஓரிடத்திலிருந்து ! மற்றொரு இடத்திற்குச் செல்ல பெரும் இடர்பாடுகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்திருக்கும் மாபார் படையெடுப்பின் போது மாலிக்காபூர் சந்தித்த இன்னல்களை குஸ்ரு குறிப்பிடுகிறார்அவ .ரது படைக்குள்ளேயே அவருக்கு எதிர்ப்பு ஏற்பட்டதுசெய்த வீரர்களை அடக்க கலகம் . வேண்டியிருந்ததுமழை சென்ற பாதை முழுவதும் . பெய்து கொண்டிருந்ததாகவும், சாலைகளை இனம் கண்டு கொள்ள முடியாத அளவிற்கு தண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடியதாகவும், குதிரைகள் அந்த சாலைகளில் படகுபோல் நீந்திச் செல்ல வேண்டியிருந்தது எனவும் குஸ்ரு குறிப்பிடுகிறார் சென்ற இடங்களிளெல்லாம் ஆங்காங்கே நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த எதிரி படையினரின் தாக்குதல்களை சமாளிக்க வேண்டியிருந்திருக்கும்நிதானித்தே மிகவும் ஆகவே மாலிக்காபூர் . தனது படையை நடத்திச் சென்றிருக்க முடியும் அய்யங்கார் போன்ற நமது வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் எழுதி வைத்துள்ளபடி மாலிக்காபூரின் முதல் கட்டப்போர் நடவடிக்கைகளின் போது கீழ்க்கண்ட ஊர்களுக்கு படை சென்று வந்திருக்கிறது காவிரிக்கரை முகாம் 4 பிர்துல் காந்தூர் -4 பிர்துல் > காந்தூர் ஜல்கோட்டா 4 காந்தூர் பிரமஸ்த்புரி - > பிர்துல்இவ்வூர்கள் . ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம், சமயபுரம், தேவிகோட்டை, கங்கைகொண்ட சோழபுரம், கண்டியூர், சிதம்பரம் எனக் கொண்டால் இங்கெல்லாம் சென்றுவர மிக மிக விரைந்து சென்றாலும் குறைந்த அளவு 28 அல்லது 30 நாட்களாவது ஆகும் என்பதை மேலே கண்டோம் .

ஆனால் மாலிக்காபூர் இவ்விடங்களை எல்லாம் சுற்றிவர எடுத்துக் கொண்ட நாட்கள் ஏழு மட்டுமே என குஸ்ருவின் குறிப்பு தெளிவுப்படுத்துகிறது. 26.3.1317-ல் தொடங்கும் இந்த நிகழ்வுகள் (முதல்கட்ட) 1.41311-ல் முடிவடைகிறது படையெடுப்பு கால அவகாசத்தை குறித்து மட்டும்) (9 நாட்கள் ஆய்வாளர்கள் (உள்ளனர் ஒருமித்த கருத்துடன் அனைவரும் இந்த குறுகிய கால அவகாசத்தில் மாலிக்காபூர் நமது வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ள ஊர்களுக்கெல்லாம் சென்றிருக்க முடியுமா? 37 எத்தனைக் கோவில்களை அழித்திருக்க முடியும்? எங்கோ இருந்து கொண்டு எழுதிய அமீர்குஸ்ரு, படை சென்ற ஊர்களின் அமைவிடங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் எழுதி இருக்கிறார் என்றால், நமது நாட்டிலேயே

இருந்துகொண்டு இங்கே உள்ள ஊர்களின் அமைவிடங்களைக் கூட கருத்தில் கொள்ள முயற்சி செய்யாமல் நமது வரலாற்று ஆசிரியர்கள் மனம்போன போக்கில் எழுதி இருப்பது வேடிக்கையாக இல்லையா? பிர்துல் நகரிலிருந்து மதுரைசென்று அங்கிருந்து டெல்லி புறப்படும் வரையிலான நிகழ்வுகள் மாலிக்காபூரின் இரண்டாம் கட்டப் படையெடுப்பாகும். பிரமஸ்த்புரியிலிருந்து 1.4.1311-ல் மாலிக்காபூரின் படை பிர்துல் நகரை அடைகிறதுசிறிது ஓய்வுக்குப்பின் , படை மதுரையை நோக்கி வெற்றி நடைபோடுகிறது வழியில் செல்லும் . இடத்தில் என்னும் காம் 5.4,1311-ல் முகாமிட்டு, ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து ஐந்து நாள் பயணத்தில் அதாவது 10.4 1311-ல் மதுரையை அடைகிறது காம் என்பது புதுக்கோட்டை திருச்சி சாலையிலுள்ள - நார்த்தாமலை என அய்யங்கார் கண்டுபிடித்துக் கூறியுள்ளார் இவ்விடப் பெயரைக் கொண்டு மதுரை சென்ற வழித்தடத்தையும் அவர் கணிக்கிறார் இது குறித்து அய்யங்கார் தனது நூலில் கூறுவதை கபக்)ம் 104-108) காண்போம்: “1. பிர்துலில் இருந்து புறப்பட்ட மாலிக்காபூர் மூன்று வழிகளில் மதுரையை அடைந்திருக்க வாய்ப்புண்டுமுதலாவதாக திருச்சி , திண்டுக்கல், பழனி, வத்தலகுண்டு, பெரிய குளம் வழியாக; இரண்டாவதாக திருச்சி, விராலிமலை, கோயில்பட்டி, துவரங்குறிச்சி, சிறுமலை, அழகர் மலை வழியாக மதுரை - தற்போதைய திருச்சி) பேருந்து சாலை தடம்(; மூன்றாவதாக திருச்சி, கீரனூர், புதுக்கோட்டை வழியாக” “2. சங்ககாலத்திலிருந்தே உரையூரிலிருந்து மதுரைக்கு பெருவழித் தடம் இருந்ததாக சிலப்பதிகாரம் கூறுவதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

உங்கள் முன்னேற்றத்தை சரிபார்க்கவும்

1. இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசின் போது சோழர்கள், பாண்டியர்கள் மற்றும் ஹொய்சலர்களுக்கு இடையே ஏற்பட்ட முக்கோண மோதலின் அரசியல் மற்றும் இராணுவ இயக்கவியல் பற்றி விவாதிக்கவும்.
2. இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசின் சமூக மற்றும் பொருளாதார வாழ்க்கையை ஆராயுங்கள்.
3. மாலிக் ுபூரின் படையெடுப்பு மற்றும் இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசில் அதன் தாக்கத்தை ஆராயுங்கள்.

கூடுதல் வாசிப்புகள்

1. Y. சுப்பராயலு, சோழ நாட்டின் அரசியல் புவியியல், சென்னை, தமிழ்நாடு மாநில தொல்லியல் துறை, 1973.
2. R. சத்தியநாத ஐயர் - இந்தியாவின் அரசியல் மற்றும் கலாச்சார வரலாறு - தொகுதி - III.
3. சி. மனோரஞ்சிதாமோனி, தமிழ்நாடு வரலாறு, கலிபோர்னியா, விண்வெளி சுதந்திர வெளியீட்டு தளத்தை உருவாக்குதல், 2015.
4. மாதவன், சித்ரா, தமிழ்நாட்டின் வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரம்: தொகுதி 1 டெல்லி, டி.கே. பிரிண்ட் வேர்ல்ட் (பி) லிமிடெட், 2005.
5. சாஸ்திரி, ராமஸ்வாமி, தமிழக மக்களின் கலாச்சார வரலாறு, (English) புது தில்லி: காஸ்மோ பப்ளிகேஷன்ஸ், 2002.
6. P.T. ஐயங்கார், ஸ்ரீநிவாசா, தமிழர்களின் வரலாறு: ஆரம்ப காலத்திலிருந்து 600 A.D. டெல்லி: ஆசிய கல்விச் சேவைகள், 2001.
7. கே.கே.பிள்ளை, தமிழ்நாட்டின் வரலாறு, அவரது மக்கள் மற்றும் கலாச்சாரம் (தமிழில்).
8. T.V. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பாண்டியர் வரலாறு (தமிழில்).
9. M. ராஜமாணிக்கம், சோழர் வரலாறு (தமிழில்).
10. R. பாலசுப்ரமணியம், ஆரம்பகால சோழர் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை (தமிழில்).